

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Steinbeck, John.; af John Steinbeck.
Titel Title:	<u>Maanen er skjult : en Roman</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	[S.l.] : udgivet af en Kreds af Danske, 1942
Fysiske størrelse Physical extent:	58 s. +

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

40
DET KGL. BIBLIOTEK

*John Steinbeck:
Maanen er skjult*

368

11. st. 1942

eks. 1

MAENEN ER
skjult.

En Roman af John Steinbeck.

UDGIVET AF EN KREDS AF DANSKE

1942

En Roman af John Steinbeck.

(Til Pat Covici, en stor Forlagger, en storartet Ven.)

Kapitel 1.

Kl. 10.45 var det hele forbi. Byen var besat. Forsvarerne slaaet, og Krigen endt. Angriberen havde forberedt dette Felttog lige saa omhyggeligt, som han havde forberedt større. Denne Søndag Morgen var Postmesteren og Betjenten taget ud at fiske i en Baad, der tilhørte den populære Forretningsmand Hr. Corell. Han havde laant dem sin udmærkede Søjlbåad den Dag.

Postmesteren og Betjenten var flere Kilometer til Søs, da de saa det lille mørke Transportskib, ladet med Soldater, roligt passere dem.

Som Byens Embedsmand var dette noget, der absolut vedkom dem, og de vendte derfor om; men naturligvis havde Bataillonens besat Byen, før de kunde naa ind i Havn.

Betjenten og Postmesteren kunde ikke en Gang komme ind i deres Kontorer paa Raadhuset, og da de insisterede paa deres Ret, blev de taget som Krigsfanger og fængslet. De lokale Tropper, tolv ialt, havde ogsaa været væk den Søndag Morgen, for Hr. Corell, den populære Forretningsmand, havde givet Frokost, Skydeskiver, Patroner og Premier til en Skydekongurrence, der skulde finde Sted 6 Kilometer fra Byen oppe i Bakkerne i en smuk lysning i Skoven, som Hr. Corell ejede.

De lokale Tropper, store overgivne Fyre, hørte Flyvemaskinerne og saa i det fjerne Faldskærmene, hvorfor de saa hurtigt som ualigt marcherede tilbage til Byen. Da de ankom, havde Angriberen flankeret Vejen med Maskingeværer.

De løsslupne Soldater, der havde meget lidt Krigserfaring, og slet ikke i Nederlag, aabnede Ilden med deres Rifler. Maskingeværerne skrattede et Øjeblik, og seks af Soldaterne blev til døde gennemhullede Bylter, tre andre til halvdøde gennemhullede Bylter, og de resterende tre flygtede ind i Bakkerne med deres Rifler.

Kl. 10.30 spillede Fjendens Hornorkester smuk og sentimental Musik paa Torvet, medens Indbyggerne med saven Mund og forbavtede Øjne stod rundt omkring og lyttede til Musikken, medens de stirrede paa Mændene, som bar paa Maskinpistoler og var forsynet med graa Hjelme.

Kl. 10.38 blev de seks gennemhullede begravet, Faldskærmene foldet sammen, og Soldaterne indkvarteret i Hr. Corells Faldhus ved Molen, paa hvis Hyl-der der var Tapper og Hængekøjer nok til en hel Bataillon.

Kl. 10.45 havde gamle Borgmester Orden modtaget den formelle Anmodning om at indrømme Oberst Lanser Audiens, en Audiens, der blev fastsat til Kl. 11 præcis i Borgmesterens Bolig.

Boligens Dagligstue var nydelig og hyggelig. De forgyldte Stole, betrukket med slidt Gobelin, var stillet op rundt omkring ligesom for mange Tjenere, der ikke har noget at bestille.

En buet Marmorkamin med en lille Kurv glødende Varme, og ved Foden en haandmalet Kulkasse.

Paa Kaminhylden omgivet af tykke Vaser stod et stort snørklet Porcelænsur overfyldt med tumlende Koruber. Tapetet var mørkerødt med gyldne Figurer og Træværket hvidt, nydeligt og rent.

Malerierne paa Væggen fremstillede næsten udelukkende denne forbavsende Heroisme hos store Hunde, der beskytter Børn i Fare. Hverken Vand, Ild eller et Jordskalv kan dræbe et Barn, saalænge der er en stor Hund indenfor Rækkevidde.

Ved Siden af Kaminen sad gamle Doktor Winter, skægget, jævn og venlig, Byens Historiker og Løge. Han saa til i Forbavselse, medens han trommede med Fingrene paa sit Knæ. Doktor Winter var en saa jævn Mand, at kun en dybsindig Mand vilde finde paa, at han var dybsindig. Han saa op paa Joseph, Borgmesterens Tjener, for at se, om Joseph havde bemærket hans trommende Fingre.

"Kl. 11?" spurgte Doktor Winter, og Joseph svarede aandsfraværende: "Ja, Noten sagde Kl. 11." "Læste De Noten?" "Nej, hans Excellence læste den for mig."

Og Joseph gik rundt og betragtede hver af de forgyldte Stole for at se, om de havde rykket sig, siden han sidst stillede dem paa Plads. Joseph skændtes sædvanligvis med Møblerne, fordi han ventede, at de var nævise, skadefro eller støvede. I en Verden, hvor Borgmester Orden var Folkets Leder, var Joseph Møblernes, Sølvtøjets og Tallerkernes Leder. Joseph var lidt til Aars, mager og alvorlig, og hans Liv var saa kompliceret, at kun en dybsindig Mand vilde finde paa at kalde ham ligetil.

Han saa intet forbavsende i Doktor Winters trommende Fingre, faktisk fandt han dem irriterende; Joseph ventede, at noget virkelig vigtigt vilde ske, eftersom der var fremmede Soldater i Byen, og den lokale Hær enten dræbt eller tilfangetagen. Før eller senere vilde Joseph faa en Mening om det alt sammen.

Han ønskede ingen Letsindighed, ingen trommende Fingre, intet Vrøvl med Møblerne. Doktor Winter flyttede sin Stol nogle faa Tommer fra dens vante Plads, og Joseph ventede utaalmodigt paa det Øjeblik, da han kunde sætte den tilbage igen. Doktor Winter gentog: "Kl. 11, og de vil virkelig være her til den Tid. Et præcist Folk, Joseph." Og Joseph sagde, uden at høre efter: "Ja." "Et præcist Folk", gentog Doktoren. "Ja," sagde Joseph.

"Tid og Maskiner."

"Ja."

"De skynder sig hen imod deres Skæbne, som om den ikke vilde vente; de skubber den rullende Verden med deres Skuldre." Og Joseph sagde: "Ganske rigtigt," simpelthen fordi han var blevet træt af at sige "Ja."

Joseph bifaldt ikke den Slags Konversation, fordi den ikke hjalp ham til at faa en Mening om noget. Hvis Joseph senere paa Dagen bemærkede til Kokkepigen: "Et præcist Folk, Annie," vilde det ikke have nogen Mening. Annie vilde spørge "Hvem" og "Hvorfor" og til Slut sige: "Det er noget Vrøvl, Joseph."

Joseph havde før prøvet at bringe Doktor Winters Bemærkninger nedenunder, og det var altid endt med det samme. Annie fandt altid ud af, at det var noget Vrøvl.

Doktor Winter saa op fra sine Fingre og betragtede Joseph, der var ved at sætte Skik paa Stolene. "Hvad bestiller Borgmesteren?"

"Han klæder sig paa for at modtage Obersten."

"Og De hjælper ham ikke? Han vil blive daarligt klædt paa, naar han skal gøre det selv."

"Fruen hjælper ham. Fruen ønsker, at han skal se saa godt ud som muligt. Hun" - Joseph rødmede en Smule - "Fruen trækker Haar ud af hans Ører. Det kilder. Han vil ikke lade mig gøre det."

"Naturligvis kilder det," sagde Doktor Winter.

"Fruen vil absolut," sagde Joseph.

Pludselig lo Doktor Winter, han rejste sig og holdt sine Hænder

hen til Ilden, og Joseph styrtede behændigt hen bag ham for at stille Stolen paa Plads.

"Vi er vidunderlige," sagde Doktor Winter. "Vort Land er faldet. Vor By er erobret, Borgmesteren skal modtage Erobreren, og Fruen holder den kæmpende Borgmester fast for at trække Haar ud af hans Ører."

"Han var begyndt at blive meget laadden," sagde Joseph. "Ogsaa hans Øjenbryn. Hans Excellence er endnu mere ophidset over at faa sine Øjenbryn plukket end at faa trukket Haar ud af Ørerne. Han siger, at det gør ondt. Jeg tvivler om, at selv Fruen kan gøre det."

"Hun vil prøve," sagde Doktor Winter. "Hun ønsker, at han skal se saa godt ud som muligt."

Gennem Ruden i Entredøren saas et hjælmet Hovede, og det bankede paa Døren. Det syntes, som om det varme Lys i Værelset forsvandt, og et graat Skær kom i Stedet.

Doktor Winter saa paa Uret og sagde: "De kommer tidligt, luk dem ind, Joseph."

Joseph gik hen og aabnede Døren. En Soldat klædt i en lang Kappe traadte ind. Han havde Hjælm paa Hovedet og bar en Maskinpistol over den ene Arm. Han saa sig hurtigt omkring og traadte indenfor. Bagved ham i Døraabningen stod en Officer. Hans Uniform var meget almindelig, og det eneste Sted, der var Distinktioner, var paa Skuldrene. Officeren traadte ind og saa paa Doktor Winter.

Han lignede en Karrikatur af en engelsk Gentleman. Han havde en vraltende Gang, hans Ansigt var rødt og Næsen lang, men egentlig nydelig. Han syntes lige saa ulykkelig i sin Uniform, som de fleste britiske Officerer gør det.

Han stod i Døraabningen, saa paa Doktor Winter og sagde: "Er De Borgmester Orden?" Doktor Winter smilede. "Nej, det er jeg ikke." "Saa er De altsaa en Embedsmand?" "Nej, jeg er Byens Læge og Borgmesterens Ven."

"Hvor er Borgmesteren?"

"Han er ved at klæde sig paa for at modtage Dem. De er Obersten?"

"Nej, jeg er Kaptajn Bentick." Han bukkede, og Doktor Winter gengældte let hans Buk. Kaptajn Bentick fortsatte, som om han var lidt genert over, hvad han havde at sige. "Vore militære Reglementer foreskriver os at søge efter Vaaben, før den kommanderende Officer kommer ind i et Værelse. Det er ikke for at være uhøflig." Og han raabte over Skulderen: "Sergent!"

Sergenten traadte hurtigt hen til Joseph, lod Hænderne løbe hen over hans Lommer og sagde: "Der er ikke noget, Hr. Kaptajn."

Kaptajn Bentick sagde til Doktor Winter: "Jeg haaber, De vil undskylde os."

Sergenten traadte hen til Doktor Winter og klappede paa hans Lommer. Han standsede ved den inderste Jakkelomme. Han greb hurtigt ind i den, tog et lille fladt Læderetui ud og rakte det til Kaptajnen. Kaptajn Bentick aabnede Etuiet og fandt, at det indeholdt nogle faa kirurgiske Instrumenter, to Skalpellar, et Par kirurgiske Naale, nogle Klemmer og en Kanyle. Han lukkede Etuiet og rakte det tilbage til Doktor Winter. Doktor Winter sagde: "Ja, De ser, jeg er Landlæge, jeg maatte en Gang udføre en Blindtarmsoperation med en Køkkenkniv. Siden den Tid gaar jeg altid med disse Ting paa mig."

Kaptajn Bentick sagde: "Jeg tror, der er nogle Skydevaaben her." Han aabnede en lille Læderbog, han havde i Lommen.

Doktor Winter sagde: "De er grundig."

"Ja, vor lokale Mand har arbejdet her i nogen Tid."

"Jeg antager ikke, De vil fortælle mig, hvem den Mand er."

Bentick sagde: "Hans Arbejde er overstaaet nu, saa jeg antager ikke

der vil ske nogen Skade ved at fortælle det. Hans Navn er Corell."

Og Doktor Winter udbrød, som havde han faaet et Slag i Ansigtet: "George Corell, det er umuligt. Han har gjort en Masse for denne By. Han har udsat Premier til Skydekonkurrencen nu til Morgen," og idet han sagde dette, begyndte det at dæmre for ham, hvad der var sket, og han lukkede langsomt Munden og sagde: "Saa forstaar jeg, men George Corell, det lyder alligevel umuligt."

Døren til venstre gik op, og Borgmester Orden traadte ind, han gravede i sit højre Øre med Lillefingeren. Han var klædt i sin Embedsdragt og havde Embedskæden om Halsen. Han havde et stort hvidt Skæg og to mindre Barter, en over hvert Øje. Hans hvide Haar var saa nyfriseret, at det først nu begyndte at kæmpe for at komme fri, saaledes at det kunde staa ret op igen.

Han havde været Borgmester saa længe, at han for Byens Folk simpelthen stod som Borgmesteren. Selv gamle Folk genkaldte Borgmester Orden i Tankerne, naar de saa Ordet "Borgmester" trykt eller skrevet. Han og hans Embede var blevet til et. Det havde givet ham Værdighed, og han havde givet det Varme.

Bagved ham kom Fruen til Syne, lille, rynket og hæftig. Hun troede, at det var hende, der havde skabt denne Mand og oplært ham, og hun var sikker paa, at hun kunde gøre det endnu bedre, hvis hun skulde gøre det igen. Kun en eller to Gange i hendes Liv havde hun forstaaet ham helt, men den Del, hun kendte af ham, kendte hun til Fuldkommenhed.

Hverken den mindste Mangel paa Appetit eller Smerte, Skødesløshed eller Gemenhed hos ham undslap hende. Ingen Tanke, Drøm eller Længsel i ham havde nogensinde naaet hende. Og alligevel havde hun flere Gange i sit Liv været lykkelig.

Hun trippede rundt om Borgmesteren, tog hans Haand, trak hans Finger ud af hans plukkede Øre og skubbede hans Haand til Side paa samme Maade, som vilde hun have taget en Babys Tommelfinger bort fra dens Mund.

"Jeg tror ikke et Øjeblik paa, at det gør saa ondt, som du siger," sagde hun, og henvendt til Doktor Winter: "Han vil ikke lade mig rette hans Øjenbryn."

"Det gør ondt," sagde Borgmester Orden.

"Godt, hvis du ønsker at se saadan ud, kan jeg ikke gøre noget," Hun glattede hans allerede glatte Slips.

"Jeg er glad for, at De er her, Doktor," sagde hun, "hvormange tror De der kommer?" Hun saa op og fik Øje paa Kaptajn Bentick. "Aah," sagde hun, "Obersten".

Kaptajn Bentick sagde: "Nej, Fru, jeg forbereder blot Oberstens Komme. Sergent."

Sergenten, som havde undersøgt Puderne og set bag Billederne, gik hurtigt hen til Borgmester Orden og lod sine Hænder løbe over hans Lommer.

Kaptajn Bentick sagde: "De maa undskylde, det er vor Ordre." Han kastede igen et Blik i den lille Bog, han havde i Haanden. "Deres Excellence, jeg tror De har Skydevaaben her, to Stykker, saa vidt jeg ved." Borgmester Orden sagde: "Skydevaaben? Bøsser mener De vel. Ja, jeg har en Bøsse og en Jagtriffel," sagde han misbilligende. "De forstaar, jeg gaar ikke saa meget paa Jagt mere. Jeg regner altid med, at jeg skal, og naar saa Sæsonen gaar ind, bliver det ikke til noget. Jeg har ikke den Fornøjelse ud af det, som jeg tidligere havde."

Kaptajn Bentick vedblev: "Hvor er de Bøsser, Deres Excellence?"

Borgmesteren gned sin Hage og prøvede paa at tænke. "Ja, jeg tror—" Han vendte sig mod Fruen. "Er de ikke inde bag i det Skab i Soveværelset, hvor Spadserestokkene staa?"

Fruen sagde: "Jo, og hvert eneste Stykke Tøj i det Skab lugter af Olie.

Jeg vilde ønske, du vilde stille dem et andet Sted."

Kaptajn Bentick sagde: "Sergent," og Sergenten gik hurtigt ind i Soveværelset.

"Det er en ubehagelig Pligt. Det gør mig ondt," sagde Kaptajnen.

Sergenten kom tilbage med en dobbeltløbet Bøsse og en virkelig nydelig Jagtriffel.

Han stillede dem ved Siden af Entredøren. Kaptajn Bentick sagde: "Det var alt, tak Deres Excellence, tak Frue."

Han vendte sig og bukkede let for Dr. Winter, "Tak Doktor, Oberst Lansen vil være her med det samme, god Morgen!"

Han gik ud af Entredøren fulgt af Sergenten med de to Bøsser i den ene Haand og en Maskinpistol i den anden. Fruen sagde: "Et Øjeblik troede jeg, det var Obersten. Han var virkelig en nydelig Mand."

Dr. Winter sagde spotsk: "Nej, han beskyttede kun Obersten."

Fruen tænkte.

"Jeg gad vide, hvor mange Officerer der vil komme." Og hun saa paa Joseph og opdagede, at han skamløst lyttede.

Hun rystede paa Hovedet ad ham og rynkede Panden, hvorefter han fortsatte med sit Arbejde. Han begyndte at tørre Støv af forfra igen. Og Fruen sagde: "Hvor mange tror De, der kommer?" Dr. Winter trak oprørt en Stol ud og satte sig igen. "Jeg ved det ikke," sagde han.

"Godt", hun vendte sig mod Joseph - "nu har vi talt nok om det. Skulde vi byde dem paa en Kop Te eller et Glas Vin? Hvis vi gør det, ved vi ikke, hvor mange vi bliver, og hvis vi ikke gør det, hvad skal vi saa?"

Dr. Winter rystede paa Hovedet og lo, "Jeg ved det ikke. Det er saa længe siden, vi har erobret nogen, eller nogen har erobret os. Jeg ved ikke, hvad der er passende."

Borgmester Orden havde igen Fingeren inde i sit sviende Øre. Han sagde: "Jeg tror ikke, vi skal gøre det. Jeg tror ikke, Folk vil synes om det. Jeg ønsker ikke at drikke Vin med dem. Jeg ved ikke hvorfor."

Fruen vendte sig igen mod Doktoren, "Komplimenterede Folk i gamle Dage ikke - jeg mener Lederne - ikke hinanden og drak et Glas Vin?"

"Jo, det gjorde de virkelig," sagde Dr. Winter, han rystede langsomt paa Hovedet. "Men maaske var det anderledes den Gang. Kongerne og Prinserne førte Krig paa samme Maade som Engländerne gaar paa Jagt. Naar Ræven er død, samles de til en Jagtfrokost. Men Borgmesteren har sikkert Ret: Folk vilde sandsynligvis ikke bryde sig om, at han drak Vin med Fjenden."

Fruen sagde: "Annie fortalte mig, at Folk var nede for at høre paa Musikken. Hvis de kan gøre det, hvorfor skulde vi saa ikke kunne opretholde civiliserede Skikke?"

Borgmesteren saa fast paa hende et Øjeblik, og hans Stemme var skarp. "Frue, jeg tror, at vi med din Tilladelse ikke vil drikke Vin. Folket er forvirret i Øjeblikket. De har levet saa længe i Fred, at de endnu ikke kan tro, at der er Krig. De vil lære det, og saa vil de ikke være forvirrede længere. De valgte ikke mig, for at jeg skulde blive forvirret. Seks af Byens unge Mænd blev myrdet i Morges. Jeg tror ikke, at vi skal have nogen Jagtfrokost. Folket kæmper ikke for Mørskab.

Fruen bøjede sig let. Der havde været enkelte Gange i hendes Liv, hvor hendes Mand virkelig var Borgmester. Hun havde lært ikke at forveksle Borgmesteren med sin Mand.

Borgmester Orden saa paa sit Ur, og da Joseph kom ind bærende en lille Kop sort Kaffe, tog han den aandsfraværende. "Tak," sagde han og nippede til den. "Jeg maa være rede," sagde han undskyldende til Dr.

Winter, "det er jeg nødt til - ved De, hvor mange Mand, Fjenden har?"

"Ikke mange," sagde Dr. Winter, "jeg tror ikke, der er mere end 250, men alle sammen med disse smaa Maskingeværer."

Borgmesteren nippede igen til sin Kaffe, og begyndte igen: "Hvad med Resten af Landet?" Doktoren trak paa Skulderen.

"Var der slet ikke Modstand nogen Steder?" fortsatte Borgmesteren opgivende.

Doktoren trak paa Skulderen igen. "Jeg ved det ikke, Telegrafene er afbrudt eller taget. Der er intet nyt."

"Og vore Mand, vore Soldater?"

"Jeg ved det ikke," sagde Doktoren.

Joseph afbrød: "Jeg har hørt - det vil sige, Annie har hørt -"

"Hvilket Joseph?"

"At seks Mand blev dræbt af Maskingeværerne, Annie har hørt, at tre blev saaret og taget til Fange."

"Men der var jo tolv."

"Annie har hørt, at tre undslap."

Borgmesteren vendte sig brat om. "Hvem undslap?" spurgte han.

"Jeg ved det ikke; det har Annie ikke hørt."

Fruen prøvede med sin Finger, om der var Støv paa et af Bordene. Hun sagde: "Joseph, naar de kommer, hold Dem saa parat, hvis vi skulde faa Brug for Dem. Det er muligt, vi skal have et eller andet. Og tag Deres anden Jakke paa, den med Knapperne." Hun tænkte sig om et Øjeblik. "Og Joseph, naar De er færdig med at gøre det, jeg har sagt til Dem, gaa saa ud af Stuen. Det gør et daarligt Indtryk, naar De lister omkring og lytter. Det er provinsielt; det er lige hvad det er."

"Ja, Frue," sagde Joseph.

"Vi serverer ikke Vin, Joseph, men De maa have nogle Cigaretter parat i den lille Solvocigaretaske. Og naar De tænder Oberstens Cigaret, stryg saa ikke Tandstikken under Skoen. Tænd den paa Tandstikæsken."

"Ja, Frue."

Borgmester Orden knappede sin Jakke op, tog sit Ur frem, saa paa det, lagde det tilbage i Lommen og knappede Jakken - skævt. Fruen gik hen til ham og knappede den rigtigt.

Dr. Winter spurgte: "Hvad er Klokken?"

"Fem Minutter i elleve."

"Et præcist Folk," sagde Doktoren, "de vil være her til Tiden. Ønsker De, jeg skal gaa?"

Borgmester Orden saa forskrækket op. "Gaa? Nej, nej bliv." Han lo dæmpet. "Jeg er lidt bange," sagde han undskyldende. "Egentlig ikke bange, snarere nervøs." Og han sagde hjælpeløst: "Vi har ikke været erobret i lange Tider -" Han stoppede og lyttede.

I det fjerne hørtes Lyden af Militærmusik, en March. De vendte sig alle om og lyttede.

Fruen sagde: "Der kommer de. Jeg haaber ikke, at der kommer alt for mange styrtende her ind paa en Gang. Stuen er jo ikke særlig stor."

Dr. Winter sagde spottende: "Fruen vilde maaske foretrække Spejlsalen i Versailles?"

Hun bed sig i Læben og saa sig omkring, idet hun allerede i Tankerne placerede Erobrerne. "Det er en meget lille Stue," sagde hun.

Militærmusikken steg lidt og blev saa atter svagere. Der lød en svag Banken paa Døren.

"Saa, hvem kan det nu være? Joseph, sig til Vedkommende, at han bliver nødt til at komme igen senere. Vi har meget travlt."

Det banede igen. Joseph gik hen til Døren, aabnede den paa Klem, derefter lidt mere. En graa Skikkelse med Hjælm paa Hovedet viste sig.

"Melder Oberst Lanser," sagde Hovedet. "Oberst Lanser anmoder om Audiens hos Deres Excellence."

Joseph lukkede Døren helt op. Soldaten traadte stramt indenfor, saa sig hurtigt omkring i Værelset og traadte saa til Side. "Oberst Lanser!" meldte han.

En ny hjælmet Skikkelse, kun med Skulderdistinktioner, traadte ind i Stuen. Bagved ham kom en civilklædt temmelig lille Mand i sort Tøj. Obersten var en midaldrende Mand med et graat, haardt og træt Udseende. Han havde en Soldats firkantede Skuldre, men hans Øjne manglede det tomme Udtryk, som man finder hos en almindelig Soldat.

Den lille Mand ved Siden af ham var skaldet og rødkindet med smaa sorte Øjne og en sensmel Mund.

Oberst Lanser tog sin Hjælm af. Med et hurtigt Buk sagde han: "Deres Excellence!" Han bukkede mod Fruen. "Erue!" Og han sagde: "Vær venlig at lukke Døren, Korporal."

Joseph lukkede hurtigt Døren og saa med en vis Triumf paa Soldaten.

Lanser saa spørgende paa Doktoren, og Borgmester Orden sagde: "Det er Dr. Winter."

"En Embedsmand?"

"Nej, Læge, og den lokale Historiker, tør jeg vel nok sige."

Lanser bukkede let. "Dr. Winter, det er ikke for at fornærme Dem, men der vil komme en Side i Deres Historie - maaske -"

Og Dr. Winter smilede: "Mange Sider maaske."

Oberst Lanser vendte sig let mod sin Ledsager. "Jeg antager, De kender Hr. Corell."

Borgmesteren sagde: "George Corell; selvfølgelig kender jeg ham. Goddag George."

Dr. Winter brød skarpt ind. Han sagde meget formelt: "Deres Excellence, vor Ven George Corell forberedte denne By for Invasionen. Vor Velgører George Corell sendte vore Soldater op i Bakkerne. Vor Middagsgast George Corell har lavet en Liste over hvert eneste Skydevaaben i Byen. Vor Ven George Corell!"

Corell sagde vredt: "Jeg arbejder for det, jeg tror paa! Det er en hæderlig Ting."

Ordens Mund stod lidt aaben. Han var i Vildrede. Han saa hjælpeløst fra Winter til Corell.

"Det er ikke sandt," sagde han, "George, det er ikke sandt! Du har siddet ved mit Bord. Du har drukket Portvin med mig. Du, der hjalp mig med at planlægge Hospitalet. Det kan ikke være sandt."

Han saa meget roligt paa Corell, og Corell saa krigerisk tilbage paa ham. Der blev en lang Pause.

Saa lukkede Borgmesterens Ansigt sig langsomt, og hele hans Krop stivnede. Han vendte sig mod Oberst Lanser og sagde: "Jeg ønsker ikke at tale i den Herres Nærværelse."

Corell sagde: "Jeg har Ret til at være her. Jeg er Soldat som de andre. Blot bærer jeg ikke Uniform."

Borgmesteren gentog: "Jeg ønsker ikke at tale i den Herres Nærværelse."

Oberst Lanser sagde: "Vil De forlade os nu, Hr. Corell."

Og Corell sagde: "Jeg har Ret til at være her."

Lanser gentog skarpt: "Nægter De at adlyde mig?"

"Nej, Hr. Oberst."

"Saa vær venlig at gaa, Hr. Corell," sagde Obersten.

Og Corell saa vredt paa Borgmesteren, drejede omkring og gik hurtigt ud af Døren.

Dr. Winter lo indvendig og sagde: "Det er godt nok til et Afsnit i min Historie."

Oberst Lanser kastede et skarpt Blik paa ham, men sagde ikke noget.

Nu aabnede Døren til højre sig, og den hørhaarede, rødøjede Annie stak et vredt Ansigt ind. "Der er Soldater ved Bagdøren," sagde hun. "De staar der bare."

"De kommer ikke ind," sagde Oberst Lanser. "Det er blot en militær Forholdsregel."

Fruen sagde køligt: "Annie, hvis der er noget, saa lad Joseph give mig Besked."

"Jeg vidste ikke, om de vilde prøve paa at komme ind," sagde Annie. "De kunde lugte Kaffen."

"Annie."

"Ja, Frue," og hun trak sig tilbage.

Obersten spurgte: "Maa jeg sidde ned?" og han forklarede, "vi har ikke faaet Søvn i lang Tid."

Borgmesteren syntes selv at vaagne. "Ja," sagde han, "selvfølgelig, sid ned."

Obersten saa paa Fruen, og hun satte sig, hvorefter han selv satte sig i en Stol.

Borgmester Orden stod op, stadig halvt drømmende.

Obersten begyndte: "Vi ønsker at komme saa godt ud af det, som vi kan. De ser, Borgmester, dette er mere en Forretningsspekulation end noget andet. Vi behøver Kulminen og Fiskeriet her. Vi vil prøve at klare det med saa lidt Gnidning som muligt."

Borgmesteren sagde: "Jeg har ikke faaet nogen Nyheder, hvordan med Resten af Landet?"

"Det hele er taget," sagde Obersten, "det var godt planlagt."

"Var der ikke Modstand nogen Steder?"

Obersten saa medlidende paa ham. "Jeg vilde ønske, der ikke havde været det. Jo, der var nogen Modstand, men den foraarsagede kun unødigt Blodsudgydelse. Vi havde planlagt det meget omhyggeligt."

Orden blev ved med sit: "Men der var Modstand?"

"Ja, men det var taabeligt at gøre Modstand. Den blev slaaet ned øjeblikkeligt ligesom her. Det var sørgeligt og taabeligt at gøre Modstand."

Dr. Winter forstod noget af Borgmesterens Ivrighed med Hensyn til Emmet.

"Ja," sagde han, "taabeligt, men de gjorde Modstand."

Og Oberst Lanser svarede: "Kun nogle faa, og de er borte. Folket som Helhed er roligt."

Dr. Winter sagde: "Folket ved endnu ikke, hvad der er sket."

"De er ved at opdage det," sagde Lanser, "de vil ikke være taabelige igen."

Han rømmede sig, og hans Stemme blev livlig. "Naa, min Herre, jeg maa til Forretningerne. Jeg er virkelig meget træt, men før jeg kan sove, maa jeg have ordnet mine Anliggender." Han sad foroverbøjet i sin Stol. "Jeg er mere Ingeniør end Soldat. Hele denne Affære er mere et Ingeniørarbejde end en Erobring. Kullene maa op af Jorden og indskibes. Vi har Teknikere, men de stedlige Folk maa fortsætte Arbejdet i Minen. Er det klart nok? Vi ønsker ikke at være haarde." Og Orden sagde: "Ja, det er klart nok. Men sæt nu Folkene ikke vil arbejde i Minen?"

Obersten sagde: "Jeg haaber, de vil, fordi de skal. Vi skal have de Kul."

"Men hvis de nu ikke vil?"

"De skal. Det er et roligt Folk. De vil ikke lave Besvær." Han ventede paa

Borgmesterens Svar, men det udeblev. "Er det ikke saadan?"

Borgmester Orden drejede sin Kæde. "Jeg ved det ikke; de er rolige under deres egen Regering. Jeg ved ikke, om de vil være det under Deres. Det er uberørt Jord, forstaar De. Vi har opbygget vort Regeringssystem gennem mere end 400 Aar."

Obersten sagde hurtigt: "Vi ved det, og derfor vil vi beholde Deres Regering. De skal stadig være Borgmester, De skal give Ordrene, De skal straffe og belønne. Paa den Maade vil de ikke gøre Besvær."

Borgmester Orden saa paa Dr. Winter. "Hvad tænker De paa?"

"Det ved jeg ikke," sagde Dr. Winter, "det bliver interessant at se. Jeg venter Uroligheder. Det kan godt blive et bittert Folk."

Borgmester Orden sagde: "Jeg ved det heller ikke." Han vendte sig mod Obersten. "Jeg hører selv til dette Folk, og dog ved jeg ikke, hvad det vil gøre. Maaske De ved det. Eller maaske det bliver forskelligt fra alt, hvad De ved, eller vi ved. Nogle Memesker accepterer de udpegede Førere og adlyder dem. Men mit Folk har valgt mig. De valgte mig, og de kan afskedige mig. Maaske vil de gøre det, hvis de tror, jeg er gaaet over til Dem. Jeg ved det bare ikke."

Obersten sagde: "De vil gøre mig en Tjeneste, hvis De holder Orden."

"En Tjeneste?"

"Ja, en Tjeneste. Det er Deres Pligt at beskytte dem mod Overlast. De vil komme i Fare, hvis de bliver oprørske. Vi maa have det Kul, forstaar De. Vore Førere fortæller os ikke hvordan, de forlanger blot, at vi skal have det. Men De har Deres Folk at tænke paa. De maa faa dem til at gøre Arbejdet og beskytte dem."

"Men lad os antage, at de ikke ønsker at blive beskyttet?"

"Saa maa De tænke for dem."

Orden sagde en lille Smule stolt: "Mit Folk ønsker ikke at have andre til at tænke for sig. Maaske de er anderledes end Deres Folk. Jeg er forvirret, men det er jeg sikker paa."

Nu kom Joseph hurtigt ind og lænede sig fremad, ivrig efter at tale.

Fruen sagde: "Hvad er der, Joseph? Tag Sølvasken med Cigaretterne."

"Undskyld Frue," sagde Joseph, "Undskyld Deres Excellence."

"Hvad ønsker De?" spurgte Borgmesteren.

"Det er Annie."

"Hvad er der i Vejen?" spurgte Fruen.

"Annie kan ikke lide Soldaterne ved Bagdøren."

Obersten spurgte: "Forsarsager de Besvær?"

"De ser gennem Døren paa Annie," sagde Joseph, "hun hader saadan noget."

Obersten sagde: "De udfører deres Ordre. De gør ikke nogen Fortræd."

"Men Annie kan ikke fordrage, at nogen kigger paa hende."

Fruen sagde: "Joseph, sig til Annie, at hun skal være forsigtig."

"Ja, Frue," hvorefter Joseph gik ud.

Oberstens Øjne faldt til af Træthed. "Der er en anden Ting, Deres Excellence, vilde det være muligt for mig og min Stab at bo her?"

Borgmester Orden tænkte sig om et Øjeblik, og han sagde: "Det er et meget lille Hus. Der er større og mere komfortable Steder."

Saa kom Joseph tilbage med Sølvcigarettasken; han aabnede den og holdt den hen foran Obersten. Da Obersten tog en Cigaret, tændte Joseph den demonstrativt. Obersten tog et dybt Drag.

"Det er ikke det," sagde han. "Vi har fundet ud af, at naar en Stab bor hos den lokale Myndighed, er der mere Ro."

"De mener," sagde Orden, "at Folket føler, det modfører et Samarbejde?"

"Ja, jeg mener, det er det."

Borgmesteren saa haabløst paa Dr. Winter, og Winter kunde ikke give ham andet end et skævt Smil.

Orden sagde stille: "Har jeg Lov til at afslaa denne Ære?"

"Jeg er ked af det," sagde Obersten, "nej, dette er en Ordre fra min Overordnede."

"Folk vil ikke kunde lide det," sagde Orden.

"Altid Folket! Folket er afvæbnet. Folket har intet at sige."

Borgmester Orden rystede paa Hovedet. "De ved det ikke."

Fra Døren kom Lyden af en vred Kvindestemme, et Slag og en Mands Skrig. Joseph kom styrtende ind gennem Døren. "Hun kaster med kogende Vand," sagde Joseph, "hun er meget vred."

Man hørte Kommandørsab gennem Døren og Trampen af Fødder.

Oberst Lanser rejste sig tungt. "Har De ingen Kontrol over Deres Tjenestefolk?" spurgte han.

Borgmester Orden smilede: "Meget lidt. Hun er en god Kokkepige, naar hun er glad. Kom nogen til Skade?" spurgte han Joseph.

"Vandet var kogende."

Oberst Lanser sagde: "Vi ønsker kun at gøre vort Arbejde. Det er et Ingeniørarbejde. De bliver nødt til at opdrage Deres Kokkepige."

"Det kan jeg ikke," sagde Orden, "saa rejser hun."

"Dette er en kritisk Situation. Hun kan ikke rejse."

"Saa kaster hun med Vand," sagde Dr. Winter.

Døren gik op, og en Soldat stod i Døraabningen. "Skal jeg arrestere Kvinden, Hr. Oberst?"

"Kom der nogen til Skade?" spurgte Lanser.

"Ja, Hr. Oberst, skoldet, og en Mand bidt. Vi holder hende fast, Hr. Oberst." Lanser saa hjælpeløs ud, saa sagde han: "Slip hende og gaa udenfor, væk fra Bagdøren."

"Javel, Hr. Oberst." Og Døren lukkede sig bag Soldaten.

Lanser sagde: "Jeg kunde lade hende skyde, jeg kunde fængsle hende."

"Saa vilde vi ikke have nogen Kokkepige," sagde Orden.

"Hør engang, vi er instrueret om at komme godt ud af det med Deres Folk."

Fruen sagde: "Undskyld mig, jeg vil lige gaa ud og se, om Soldaterne har gjort Annie noget." Og hun gik ud.

Nu rejste Lanser sig. "Jeg sagde Dem, at jeg var meget træt, jeg maa have noget Søvn. Samarbejd med os, det vil blive det bedste for alle."

Lanser gentog: "Vil De?"

Orden sagde: "Dette er en lille By, jeg ved det ikke. Folket er forvirret, og det er jeg ogsaa."

"Men De vil prøve paa at samarbejde?"

Orden rystede paa Hovedet. "Jeg ved det ikke. Naar Byen bestemmer sig for, hvad den vil gøre, vil jeg sandsynligvis gøre det samme."

"Men De er Myndigheder."

Orden smilede. "De vil ikke tro dette, men det er sandt. Myndigheden ligger hos Byen. Jeg ved ikke hvordan eller hvorfor, men saadan er det. Dette betyder, at vi ikke kan handle saa hurtigt som De, men naar en Beslutning er taget, handler vi alle sammen. Jeg er forvirret, jeg ved det ikke endnu."

Lanser sagde træt: "Jeg haaber, vi kan komme ud af det med hinanden. Det vilde blive saa meget lettere for os alle. Jeg haaber, vi kan stole paa Dem. Jeg bryder mig ikke om at tænke paa de Midler, Militæret vilde gribe til for at holde Orden."

Borgmester Orden var stille.

"Jeg haaber, at vi kan stole paa Dem," gentog Lanser.

Orden puttete Fingeren i Øret og drejede Haanden. "Jeg ved det ikke, sag-

de han.

I det samme kom Fruen ind. "Annie er rasende," sagde hun, "hun er inde hos Naboen for at tale med Christine. Christine er ogsaa vred."

"Christine er næsten en bedre Kokkepige end Annie," sagde Borgmesteren."

Kapitel 2.

Oppe ovenpaa i Borgmesterens Bolig havde Oberst Jansens Stab sit Hovedkvarter. Der var fem Officerer foruden Obersten. Major Hunter, en lille besvaret Mand, der, fordi han var en paalidelig Ener, betragtede alle andre Mennesker enten som paalidelige Eneere eller uegnede til at leve. Major Hunter var Ingeniør, og ingen vilde finde paa at give ham Kommandoen over Mennesker undtagen i Tilfælde af Krig. For Major Hunter anbragte Mænd i Kolonner ligesom Tall, og han lagde dem sammen, trak dem fra hinanden og gangede dem. Han var Aritmetiker snarere end Matematiker. Der kom aldrig noget af den højere Matematiks Humor eller Mystik ind i hans Hoved. Mennesker kunde variere med Hensyn til Højde, Vægt eller Farve, ligesom seks er forskellig fra otte, men ellers var der kun lidt Forskel. Han havde været gift flere Gange, og han kunde ikke forstaa, hvorfor hans Hustruer blev nervøse, før de forlod ham.

Kaptajn Bentick var et Familiemenneske, en Elsker af Hunde, lyserøde Børn og Julen. Han var for gammel til at være Kaptajn, men en mærkelig Mangel paa Ærgærrighed havde holdt ham i denne Stilling. Før Krigen beundrede han den engelske Provinsgentleman meget, gik med engelske Klæder, holdt engelske Hunde, røg speciel Pibetobak, som han fik sendt fra London og abonnerede paa disse Provinsmagasiner, som priser Havebrug og uafbrudt diskuterer Fortrinene hos engelske Sættere og Gordon Sættere. Kaptajnen tilbragte alle sine Ferier i Sussex og kunde lide at blive taget for en Engländer i Budapest eller Paris. Krigen forandrede alt dette udvendigt, men han havde pattet for længe paa sin Pibe, havde gaaet for længe med Stok til pludselig at kunne opgive det. En Gang fem Aar tidligere havde han skrevet et Brev til Times om en bestemt Græsart, der ikke kunde vokse i Midtengland og havde signeret Brevet Edmund Twitchell, Esq., og hvad mere var, Times havde trykt det.

Hvis Kaptajn Bentick var for gammel til at være Kaptajn, var Kaptajn Loft for ung. Kaptajn Loft var saa meget Kaptajn, som man overhovedet kan forestille sig. Han levede og aandede for sin Kaptajnværdighed. Han havde ingen civile Øjeblikke. Han var blevet drevet op gennem Graderne af en kolossal Ærgærrighed. Han kom op til Overfladen, ligesom Fløde paa Mælk. Han slog Hælene sammen saa fuldkomment som nogen Danser. Han kendte hele det militære Ceremoniel og insisterede paa altid at bruge det. Generaler var bange for ham, fordi han vidste mere om en Soldats Optræden end de selv. Kaptajn Loft tænkte og troede, at en Soldat er det menneskelige Livs højeste Udviklingsform. Hvis han overhovedet forestillede sig en Gud, tænkte han paa ham som en gammel, haderværdig og graa General, der havde trukket sig tilbage, og som nu levede paa Minderne om Slag, og som lagde Kranse paa sine Løjtnanters Grave flere Gange om Aaret. Kaptajn Loft troede, at alle Kvinder forelskede sig i en Uniform, og han saa ikke, hvordan det kunde være anderledes. Hvis Begivenhederne udviklede sig normalt, vilde han være Brigadegeneral, naar han var 45 og faa sit Billede i de illustrerede Blade omgivet af høje, maskuline Kvinder, der bar kniplingsbesatte, bredskyggede Hatte.

Løjtnanterne Prackle og Tonder var et Par Hvalpe af Studenterløjtnan-

ter, oplært i Dagens Politik, som troede, at det store nye System var opfundet af et Geni saa stort, at de aldrig ulejlignede sig med at kontrollere dets Resultater. De var sentimentale unge Mænd, der havde let til Taarer og let til Raseri. Løjtnant Prackle opbevarede en Lok Haar i sin Urkapsel, svøbt ind i et lille Stykke blaat Satin, og Haaret faldt ustandselig ud og filtrede sig ind i Værket, hvorfor han maatte gaa med Armbaandsur for at faa at vide, hvad Klokken var. Prackle var Danser, en munter ung Mand, som ikke desto mindre kunde skælde ud som Føreren og ruge som Føreren. Han hadede udartet Kunst og havde egenhændigt ødelagt flere Lærreder. Paa Restauranter lavede han sommetider Blyantsskitser af sine Kammerater, der var saa gode, at han ofte fik at vide, at han skulde have været Kunstner. Prackle havde flere blonde Søstre, som han var saa stolt af, at han lejlighedsvis lavede Ballade, naar han troede, de var blevet fornærmet. Søstrene holdt ikke rigtigt af det, fordi de var bange for, at en eller anden vilde finde paa at bevise Fornærmelserne, hvilket ikke vilde være svært. Løjtnant Prackle tilbragte næsten hele sin Fritid med at drømme om at forføre Løjtnant Tonders blonde Søster, en fyldig Pige, som godt kunde lide at blive forført af ældre Mænd, som ikke ugledede hendes Haar, som Løjtnant Prackle gjorde.

Løjtnant Tonder var Digter, en bitter Digter, som drømte om ophøjede unge Mands fuldkomne, ideale Kærlighed til fattige Piger. Tonder var mørk-romantisk med en Horizont, der var lige saa vid som hans Erfaring. Han talte somme Tider lavmalt i Vers til imaginære mørke Kvinder. Han længtes mod Døden paa Slagmarken med grødende Forældre i Baggrunden og Føreren, tapper, men bedrøvet hos den døende Soldat. Han forestillede sig meget ofte sin Død, oplyst af en smuk Solnedgang, der kastede sit Skær over sønderskudt Tros, medens hans Soldater stod tavse omkring ham med sankede Hoveder, og medens Valkyrierne, højbarmede Mødre og Kærester saamen galopperede over en fed Sky, medens en Wagnersk Torden bragede i Baggrunden. Han havde endogsaa sine Dødsord parat.

Disse var Stabens Mænd, der hver legede Krig, som Børn leger Katten efter Musen. Major Hunter tænkte paa Krig som paa en aritmetisk Opgave, der skulde udføres, saa at han kunde komme tilbage til sin Kamin; Kaptajn Loft som paa den eneste ordentlige Karriere for en godt opdraget ung Mand, og Løjtnanterne Prackle og Tonder som paa en Drøm, i hvilken intet var helt virkeligt. Og deres Krig havde endnu været Leg - fine Vaaben og fine Planer mod ubevæbnede planløse Fjender. De havde ikke tabt nogen Kampe og kun lidt ringe Skade. De var under Pres i Stand til at være fejge eller modige, som enhver er det. Ene af dem alle vidste Oberst Lanser, hvad Krig virkelig vil sige i det lange Løb.

Lanser havde været i Belgien og Frankrig for tyve Aar siden, og han prøvede paa at lade være med at tænke paa, hvad han vidste - at Krig er Forræderi og Had, uduelige Generalers Kludren, Fineri, Drab, Sygdom og Træthed, indtil den tilsidst er forbi og intet har forandret sig med Undtagelse af ny Træthed og nyt Had.

Lanser sagde til sig selv, at han var en Soldat, der havde faaet Ordre at udføre. Man ventede ikke af ham, at han skulde spørge eller tænke, men kun at han udførte sine Ordre, og han prøvede paa at skubbe de syge Minder om den anden Krig til Side og den Vished, at denne Krig vilde blive det samme. Denne vilde blive anderledes, sagde han til sig selv 50 Gange om Dagen; denne bliver helt anderledes.

Paa March, i Flok, i Fodboldkamp og i Krig bliver Omridsene vage; virkelige Ting bliver uvirkelige, og en Taage lægger sig over Sindet. Spænding og Ophidselse, Træthed, Bevægelse - alt dukker ned i en stor graa Drøm, saaledes at naar det er forbi, er det svært at huske, hvordan det var, da man dræbte Mand eller lod dem dræbe. Saa fortæller andre Mennesker, som ikke var med, hvordan det var, og man siger usikkert: "Ja, saadan var det maaske."

Staben havde overtaget tre Værelser paa første Sal i Borgmesterens Bolig. I Soveværelset havde de lagt deres Køjer, Tæpper og Udrustning, og i Værelset ved Siden af, lige over den lille Dagligstue i Stuen, havde de indrettet en Slags Klub, men en meget lidt hyggelig Klub. Der var et Par Stole og et Bord. Her skrev de Breve og læste Breve. De snakkede, forlangte Kaffe, planlagde og hvilede. Paa Væggen mellem Vinduerne var der Billeder af Køer, Skove og smaa Gaarde, og fra Vinduerne kunde de se ned over Byen til Vandet, ned til Kajerne, hvor Skibene laa fortojet, til Kajerne hvor Kulprammene var trukket op, blev lastede og stak til Søs. De kunde se ned over den lille By, som drejede forbi Torvet til Havnen, og de kunde se Fiskerbaadene ligge for Anker i Bugten med beslaaede Sejl, og de kunde lugte de tørrede Fisk paa Stranden, altsammen gennem Vinduet.

Der var et stort Bord midt i Værelset, hvor Major Hunter sad. Han havde sit Tegnebræt i Skødet, saaledes at det støttede mod Bordet; endvidere et T-Vinkelmaal og en Trekant; han arbejdede paa et Udkast til et nyt Jernbanesidespor. Tegnebrættet var vakkelvorent, og Majoren var ved at blive vred over dets Vakkelvorenhed. Han raabte over Skulderen: "Prackle!" og derpaa: "Løjtnant Prackle!"

Døren til Soveværelset gik op, og Løjtnanten kom ud med Ansigtet halvt dækket af Barbersæbe. Han holdt Kosten i Haanden. "Ja," sagde han.

Major Hunter rokkede med Tegnebrættet. "Er den Trefod til mit Tegnebræt ikke i Bagagen?"

"Det ved jeg ikke," sagde Prackle. "Jeg har ikke set efter."

"Naa, saa se efter nu; det er slemt nok, at man skal arbejde i dette Lys. Jeg maa tegne det her om, før jeg trækker det op."

"Jeg skal se efter, saa snart jeg har barberet mig."

Hunter sagde irriteret: "Dette Sidespor er mere vigtigt end Deres Udseende. Se efter, om der er et Lærredsetui, der ligner en Golftaske under den Bunke der."

Prackle forsvandt ind i Soveværelset. Døren gik op, og Kaptajn Loft kom ind. Han havde sin Hjælm paa, en Feltkikkert, Sidevaaben og forskellige Læderetuier rundt omkring paa sig. Han begyndte at tage sin Udrustning af, saa snart han kom ind.

"Ham Bentick er da ikke rigtig klog," sagde han. "Han gaar ud i Tjenesten uden Staalhjælm, lige ned ad Gaden."

Loft lagde sin Feltkikkert paa Bordet, tog sin Hjælm af og derpaa sin Gasmasker. En lille Bunke Udrustning begyndte at hobe sig op paa Bordet. Hunter sagde: "Lad være med at lægge det her. Jeg skal arbejde. Hvorfor skulde han ikke gaa uden Hjælm? Der har jo ikke været noget Vrøvl. Jeg er selv træt af disse Metaltingester. De er tunge, og man kan ikke se."

Loft sagde stift: "Det er en daarlig Vane ikke at tage den paa. Det er daarligt for Folket her. Vi maa hævde en vis militær Holdning, en Aarvaagenhed og aldrig vige fra det. Vi opfordrer blot til Uro, hvis vi ikke gør det."

"Hvad faar Dem til at tro det?"

Loft rettede sig en Smule op. Hans Mund blev stram af Sikkerhed. Før eller senere fik enhver Lyst til at slaa ham, fordi han var saa sikker paa alt. Han sagde: "Det er ikke noget, jeg tror. Jeg omskrev blot Haandbogen X I2, der handler om, hvordan man skal optræde i besatte Lande. Den er meget omhyggeligt udarbejdet." Han begyndte at sige: "De -" og saa forandrede han det til: "Enhver burde læse X I2 meget nøje."

Hunter sagde: "Jeg gad vide, om den Mand, der har skrevet den, nogen sinde har været i et besat Land. Disse Folk er uskadelige nok. De ser ud til at være gode, lydige Mennesker."

Prackle kom gennem Døren med Ansigtet stadig halvt dækket af Barbersåbe. Han havde et brunt Lærredshylster i Haanden, og bagved ham kom Løjtnant Tonder. "Er det det her?" spurgte Prackle.

"Ja, pak det ud og stil det op."

Prackle og Tonder gav sig til at folde Trefoden ud, prøvede den, og satte den op ved Siden af Hunter. Majoren skruede Tegnebrættet paa, vippede det til højre og venstre og satte sig til Slut bag det.

Kaptajn Loft sagde: "Ved De, at De har Såbe i Ansigtet, Løjtnant?"

"Ja," sagde Prackle. "Jeg barberede mig, da Majoren bad mig hente Trefoden."

"De maa hellere se at faa det af," sagde Loft. "Obersten kunde se Dem."

"Aah, det vilde han ikke tage sig af. Han bryder sig ikke om saadan noget."

Tonder saa ud over Hunters Skuldre, medens denne arbejdede. Loft sagde: "Det gør han maaske ikke, men det ser ikke ordentligt ud."

Prackle tog et Lommetørklæde frem og tørrede Såben bort fra Kinden. Tonder pegede paa en lille Tegning i Hjørnet af Majorens Tegnebræt. "Det er en pæn Bro, Hr. Major. Men hvor i al Verden skal vi bygge Bro?"

Hunter saa ned paa Tegningen og derpaa over Skulderen paa Tonder. "Hvad for noget? Aah, det er ikke nogen Bro, vi skal bygge. Deroppe er Arbejdstegningen."

"Hvad bestiller De saa med en Bro?"

Hunter saa noget forvirret ud. "Jeg skal sige Dem, hjemme i min Have har jeg en lille Jernbanelinie. Jeg var ved at lave en lille Bæk foran den. Jeg havde faaet lagt Linien helt red til Bækken, men jeg fik aldrig Broen bygget. Jeg tænkte mig Muligheden af, at jeg kunde faa Tid til at tegne den, medens jeg var væk."

Løjtnant Prackle tog et sammenfoldet Postkort op af Lommen, foldede det ud, holdt det op og saa paa det. Det var et Billede af en Pige, mest Ben, Kjole og Øjenvipper, en godt udviklet Blondine, iført sorte Netstrømper og med et meget kort Skørt. Og denne særlige Blondine kiggede ud over en sort Knipplingsvifte. Løjtnant Prackle holdt hende op og sagde: "Det er Sager, hvad?"

Løjtnant Tonder saa kritisk paa Billedet og sagde: "Jeg kan ikke lide hende."

"Hvad er det, De ikke kan lide ved hende?"

"Jeg kan blot ikke lide hende," sagde Tonder. "Hvad vil De med det Billede?"

"Jeg vil have det, fordi jeg kan lide hende, og det tør jeg vædde paa, at De ogsaa kan."

"Vel kan jeg ej," sagde Tonder.

"Vil det sige, at De ikke vilde træffe hende, hvis De kunde?"

"Ja."

"De maa jo ikke være rigtig klog." Og Prackle gik hen til et af Gardinerne. Han sagde: "Jeg vil lige sætte hende herop og lade Dem se lidt paa hende." Han satte Billedet fast til Gardinet med en Knappenaal.

Kaptajn Loft samlede nu sin Udrustning sammen paa Armen og sagde: "Jeg synes ikke, det ser godt ud her, Løjtnant, De maa hellere tage det ned. Det gør ikke noget godt Indtryk paa Folk her i Byen."

Hunter saa op fra sit Tegnebræt: "Hvad for noget?" Han fulgte deres Øjne hen til Billedet. "Hvem er det?" spurgte han.

"Det er en Skuespillerinde," sagde Prackle.

Hunter saa omhyggeligt paa hende. "Aah, De kender hende?"

Tonder sagde: "Hun er Provinsskuespillerinde."

Hunter sagde: "Det vil altsaa sige, at De kender hende."

Prackle saa roligt paa Tonder. "Sig mig, hvorfra ved De, at hun er Provinsskuespillerinde?"

"Hun ser saadan ud," sagde Tonder.

"Kender De hende?"

"Nej, og jeg bryder mig heller ikke om at komme til det."

Prackle begyndte at sige: "Hvor ved De det saa fra?" da Loft brød ind og sagde: "De maa hellere tage det Billede ned. Sæt det over Deres Seng, hvis De vil. Denne Stue er en Slags Kontor."

Prackle saa oprørsk paa ham og skulde til at sige noget, da Kaptajn Loft sagde: "Det er en Ordre, Løjtnant." Og den arme Prackle foldede sit Billede sammen og lagde det ned i Lommen. Han prøvede krampagtigt at skifte Emne. "Der er nogle flotte Piger her i Byen," sagde han. "Saa snart vi kommer i Orden, og alt gaar glat, vil jeg se at lære nogle Stykker at kende."

Loft sagde: "De maa hellere løse X 12. Der er et Stykke, der handler om sexuelle Forhold." Og han gik ud bærende paa sit Lyffel, Kikkert og Udrustning.

Løjtnant Tonder, der stadig saa over Hunters Skulder, sagde: "Det er glimrende; Kulvognene kører gennem Minerne lige ned til Skibet."

Hunter blev langsomt revet ud af sit Arbejde og sagde: "Vi maa sætte Farten op; vi maa se at faa Fart i det Kul. Det er et stort Arbejde. Jeg er uhyre taknemmelig for, at Folket her er saa roligt og fornuftigt."

Loft kom tilbage til Værelset uden Udrustning. Han stod ved Vinduet, idet han saa mod Havnen, mod Kulminen, og han sagde: "De er rolige og fornuftige, fordi vi er rolige og fornuftige. Jeg tror, vi høster Anerkendelse for dette. Det er derfor, jeg kører frem med Fremgangsmaaden hele Tiden. Den er meget omhyggeligt udarbejdet."

Døren gik op, og Oberst Lanser kom ind samtidig med, at han tog sin Frakke af. Hans Stab hilste ham militærisk - ikke særlig stramt - men nok.

Lanser sagde: "Kaptajn Loft, vil De gaa ned og afløse Kaptajn Bentick. Han har det ikke rigtig godt. Han siger, han er svimmel."

"Javel, Hr. Oberst," sagde Loft. "Maa jeg gøre opmærksom paa, at jeg først fornylig er kommet fra Tjenesten."

Lanser iagttog ham skarpt. "Jeg haaber ikke, De har noget imod at gaa, Kaptajn."

"Slet ikke, Hr. Oberst; jeg nævner det kun af Hensyn til Rapporterne."

Lanser formildedes og lo for sig selv. "De kan godt lide at blive nævnt i Rapporterne, ikke sandt?"

"Det skader ikke, Hr. Oberst."

"Og naar De har faaet nok Ontale," fortsatte Lanser, "saa vil der komme en lille Dingel-Dangel paa Deres Bryst."

"Det er Milepæle i en militær Karriere, Hr. Oberst."

Lanser sukkede. "Ja, det er det vel nok. Men det vil ikke blive dem, De husker, Kaptajn."

"Hvad mener De," spurgte Loft.

"De vil senere komme til at forstaa, hvad jeg mener - maaske."

Kaptajn Loft tog hurtigt sin Udrustning paa. "Javel, Hr. Oberst," sagde han og gik ud, og man kunde høre hans Fodtrin, da han gik ned ad Trætrappen. Lanser saa ham gaa og morede sig lidt.

"Han er den fødte Soldat," sagde han roligt. Hunter saa op, og idet han balancerede med Blyanten, sagde han: "Det fødte Fæ." "Nej," sagde Lanser, "han er Soldat paa den Maade, en Masse Mennesker er Politikere; han vil inden længe komme i Generalstaben, han vil betragte Krigen oppe fra, og derfor vil han altid elske den."

Løjtnant Prackle sagde: "Hvornaar tror De, Krigen er forbi?"

"Forbi? Forbi? Hvad mener De?"

Løjtnant Prackle vedblev: "Hvor hurtigt tror De, vi vinder?"

Lanser rystede paa Hovedet. "Ja, det ved jeg ikke. Fjenden eksisterer jo stadig."

"Men vi slaar dem," sagde Prackle.

"Ja, det gør vi vel -"

"Ja, gør vi da ikke?"

"Jo; jo, det gør vi altid."

Prackle sagde ophidset: "Hvis der nu er roligt ved Juletid, tror De saa, der bliver nogen Orlov?"

"Det ved jeg ikke," sagde Lanser. "Den Slags Ting maa komme hjemmefra. Vil De gerne hjem til Jul?"

"Om jeg vil!"

"Det kommer De maaske ogsaa," sagde Lanser, "det kommer De maaske ogsaa."

Løjtnant Tonder sagde: "Det er vel ikke Meningen, at vi skal opgive denne Besættelse, naar Krigen er forbi?"

"Det ved jeg ikke," sagde Obersten. "Hvorfor?"

"Det skal jeg sige Dem," sagde Tonder, "det er et rart Land, rare Mennesker. Nogle af vore Folk vil maaske slaa sig ned her."

Lanser sagde spagende: "De har maaske set et Sted, De synes om?"

"Ja," sagde Tonder. "Der er nogle smukke Gaarde her. Hvis fire eller fem af dem blev slaaet sammen, vilde det være et rart Sted at slaa sig ned."

"De har ingen Familiegaard?" spurgte Lanser.

"Nej, Hr. Oberst, den røg ved Inflationen."

Lanser var nu træt af at tale som til Børn. Han sagde: "Ja, vi har jo stadigvæk en Kamp at kæmpe, vi har stadig Kul, der skal brydes. Tror De ikke, vi kan vente, til det er forbi, før vi begynder at bygge disse Godser op? Seadanne Ordre kommer ovenfra. Det kan Kaptajn Loft fortælle Dem." Han skiftede Tone og sagde: "Tonder, Deres Staal kommer i Morgen. De kan begynde paa Deres Spor endnu i denne Uge."

Der lød en Bank paa Døren, og en Skildvagt stak Hovedet ind og sagde: "Hr. Corell ønsker at tale med Dem, Hr. Oberst."

"Send ham ind," sagde Obersten, og henvendt til de andre: "Det er den Mand, som gjorde Forarbejdet her. Vi faar nok noget Vrøvl med ham."

"Gjorde han et godt Stykke Arbejde?" spurgte Tonder.

"Ja, han gjorde, og han bliver ikke populær hos Folket her. Jeg gad vide, om han bliver det hos os."

"Han fortjener virkelig Anerkendelse," sagde Tonder.

"Ja," sagde Lanser, "og tro ikke, at han ikke vil gøre Krav paa det."

Corell kom ind, idet han gned sig i Hænderne. Han udstraalede Velvilje og godt Kammeratskab. Han var stadig iført sit sorte civile Tøj, men om Hovedet havde han en hvid Bandage, der var hæftet til hans Haar med et Kors af Hæfteplastre.

Han gik frem til Midten af Værelset og sagde: "God Morgen, Hr. Oberst. Jeg vilde have besøgt Dem i Gaar efter Vrøvlet nedenunder, men jeg vidste, hvor travlt De havde."

Obersten sagde med en Haandbevægelse: "God Morgen, Hr. Corell, dette er min Stab."

"Flinke Fyre," sagde Corell, "De gjorde et godt Stykke Arbejde, Ja, jeg prøvede jo ogsaa at forberede det godt for Dem."

Hunter saa ned paa sit Tognebræt, tog en Pen frem, dyppede den og begyndte at trække sin Tegning op.

Lanser sagde: "De har gjort Deres Arbejde godt; jeg vilde blot ønske, at de seks Mænd ikke var blevet dræbt. Jeg vilde ønske, at de Soldater ikke var kommet tilbage."

Corell sagde veltilfreds, idet han trak paa Skuldrene: "Seks Mand er et lille Tab for en By af denne Størrelse, naar den oven i Kobet har en Kulmine."

Lanser sagde stramt: "Jeg er ikke imod at dræbe Folk, hvis den kommer noget ud af det. Men somme Tider er det bedre ikke at gøre det."

Corell havde iagttaget Officererne; han saa til Siden paa Løjtnanterne: "Var det muligt, vi kunde tale sammen alene, Hr. Oberst?"

"Ja, hvis De ønsker det. Løjtnant Prackle og Løjtnant Tonder, vil De være saa elskværdige at gaa ind paa Deres Værelse." Og Obersten sagde til Corell: "Major Hunter arbejder, saa han hører ikke noget."

Hunter saa op fra sit Tegnebræt, smilede roligt og saa ned igen. De unge Løjtnanter forlod Stuen, og da de var væk, sagde Lanser: "Naa, saa er det i Orden. Vil De sidde?"

"Mange Tak, Hr. Oberst," sagde Corell og satte sig ned bagved Bordet.

Lanser saa paa Bandagen paa Corells Hovede og sagde lige ud: "Har de allerede forsøgt at dræbe Dem?"

Corell følte paa Bandagen med Fingrene, "Det der? Naa, det var en Sten, der faldt ned fra en Klippe i Bjergene nu til Morgen."

"De er sikker paa, at den ikke blev kastet?"

"Hvad mener De?" spurgte Corell, "det er ikke hæftige Folk. De har ikke været i Krig i over 100 Aar. De har glemt, hvad det vil sige at slaas."

"Ja, De har jo levet blandt dem," sagde Obersten, "De burde kende dem." Han gik nærmere hen mod Corell. "Men hvis De føler Dem sikker, saa er disse Folk forskellige fra alle andre i Verden. Jeg har været med til at besætte Lande før. Jeg var i Belgien for tyve Aar siden og i Frankrig." Han rystede lidt paa Hovedet som for at blive Mindet kvit og sagde barsk: "De har gjort et godt Arbejde. Vi takker Dem. Jeg har omtalt Deres Arbejde i min Rapport."

"Mange Tak, Hr. Oberst," sagde Corell. "Jeg gjorde mit bedste."

Lanser sagde noget træt: "Ja, hvad skal vi nu gøre? Hvad vil De sige til at komme tilbage til Hovedstaden; De kan komme med en Kulpram, hvis De har travlt eller med en Destroyer, hvis De hellere vil vente."

"Men jeg ønsker ikke at rejse tilbage. Jeg vil blive her."

Lanser tænkte sig om et Øjeblik og sagde saa: "Jeg skal sige Dem, jeg disponerer ikke over ret mange Mand. Jeg kan ikke give Dem en tilstrækkelig Livvagt."

"Men jeg behøver ikke nogen Livvagt. Jeg siger Dem jo, at det ikke er voldsomme Folk."

Lanser saa et Øjeblik paa hans Bandage, Hunter saa op fra sit Tegnebræt og bemærkede: "De maa hellere begynde at gaa med Staalhjelm," og han bøjede sig atter over sit Arbejde.

Nu flyttede Corell sig frem i Stolen. "Jeg ønsker særlig at tale med Dem, Hr. Oberst; Jeg tænkte, jeg kunde hjælpe med Civiladministrationen."

Lanser drejede om paa Hælen, gik hen til Vinduet, saa ud og vendte sig om og sagde roligt: "Hvad tænker De paa?"

"De maa have en civil Myndighed, som De kan stole paa; jeg tænkte, at Borgmester Orden maaske kunde træde tilbage nu, og - altsaa, hvis jeg kunde overtage hans Embede, vilde den og Militæret kunne arbejde godt sammen."

Lansers Øjne syntes at blive store og klare. Han kom tæt hen til Corell og sagde skarpt: "Har De omtalt dette i Deres Rapport?"

Corell sagde: "Ja, naturligvis, - i min Analyse."

Lanser afbrød: "Har De talt med nogen af Byens Folk, siden vi ankom - det vil sige foruden Borgmesteren?"

"Nej, De ser, de er stadig en Smule forbavsete. De ventede det ikke." Han lo for sig selv. "Nej, Hr. Oberst, De ventede det sandelig ikke."

Men Lanser blev ved: "Saa, De ved virkelig ikke, hvad der foregaar i deres Tanker?"

"Jo, de er forbavsete," sagde Corell, "de er næsten drømmende."

"De ved ikke, hvad de tænker om Dem?"

"Jeg har mange Venner her. Jeg kender dem alle sammen."

"Var der nogen, der købte noget i Deres Forretning nu til Morgen?"

"Nej, selvfølgelig, al Forretning ligger jo stille," svarede Corell.

"Der er ingen, der har købt noget."

Lanser blev pludselig formildet. Han satte sig hen i en Stol og lagde Benene over Kors. Han sagde roligt: "Deres Arbejde er en vanskelig og krævende Gren af Tjenesten. Det bør i høj Grad belønnes."

"Tak, Hr. Oberst."

"De vil tids nok mærke Hadet," sagde Obersten.

"Jeg kan holde ud, Hr. Oberst, det er Fjenden."

Nu tøvede Lanser længe, før han blidt sagde: "De vil ikke en Gang faa vor Respekt."

Corell for ophidset op. "Dette er imod Førerens Ord," sagde han. "Føreren har sagt, at alle Grene er lige hæderværdige."

Lanser fortsatte meget roligt. "Jeg haaber, Føreren ved Besked. Jeg haaber, han kan læse Tankerne hos sine Soldater." Og saa sagde han næsten medlidende: "De bør i høj Grad belønnes." Et Øjeblik sad han roligt, saa tog han sig sammen og sagde: "Nu maa vi komme til Sagen. Jeg har Kommandoen her. Mit Arbejde er at bryde Kul. For at gøre dette maa jeg opretholde Orden og Disciplin, og for at gøre dette maa jeg vide, hvad der foregaar i disse Folks Tanker. Jeg maa forebygge Opstand. Forstaar De?"

"Jamen, jeg kan finde ud af, hvad De ønsker at vide, Hr. Oberst; som Borgmester her vil jeg være meget effektiv," sagde Corell.

Lanser rystede paa Hovedet. "Jeg har ingen Ordre om dette. Jeg maa bruge mit eget Omdømme. Jeg tror ikke, der er nogen, der vil tale med Dem, der er ingen, der vil komme i Nærheden af Dem undtagen de Mennesker, der lever for Penge. Jeg tror, De vil være i stor Fare uden Vagt. Jeg vilde være glad for, om De vilde tage tilbage til Hovedstaden for der at blive belønnet for Deres gode Indsats."

"Men min Plads er her, Hr. Oberst. Jeg har bestemt min Plads. Det staar alt sammen i min Rapport."

Lanser fortsatte, som om han ikke havde hørt noget: "Borgmester Orden er mere end Borgmester. Han er sit Folk. Han forstaar, hvad de gør og tænker uden at spørge dem om det, fordi han tænker det samme, som de tænker. Ved at iagttage ham vil jeg forstaa dem. Det er mit Skøn."

Corell sagde; "Mit Arbejde fortjener bedre, Hr. Oberst, end at jeg bliver sendt bort."

"Ja, det gør," sagde Lanser langsomt, "men til det større Arbejde er De kun til Skade nu. Hvis De ikke er forhaadt endnu, vil De blive det. I hver lille Opstand vil De være den første, der kommer i Fare. Jeg tror, jeg vil raade Dem til at rejse tilbage."

Corell sagde stift: "De vil selvfølgelig tillade mig at vente paa Svar paa min Rapport til Hovedstaden?"

"Ja, selvfølgelig, men jeg vil anbefale, at De tager tilbage for Deres egen Skyld. Rent ud sagt, Hr. Corell, De har ingen Vardi her. Men der maa være andre Planer og andre Lande. Maaske vil De komme til en eller anden ny

By i et eller andet nyt Land. De faar maaske en større By, ja endog en Storbym, et større Ansvar. Jeg tror jeg vil anbefale Dem i højeste Grad paa Grund af Arbejdet her."

Corells Øjne skinnede af Tilfredshed. "Tak," sagde han. "Jeg har arbejdet haardt her. Maaske har De Ret, men De maa tillade mig at vente paa Svar fra Hovedstaden."

Lansers Stemme var fast. Han kneb Øjnene sammen. Han sagde barsk: "Bær Hjælm, hold Dem inden Døre, gaa ikke ud om Aftenen, og frem for alt, krik ikke. Hav ikke Tillid til nogen Kvinde eller nogen Mand. Forstaar De det?"

Corell saa medlidende paa Obersten. "Jeg tror ikke, De forstaar mig. Jeg har et lille Hus. En behagelig Bondepige varter mig op. Disse Mennesker er jævne og fredelige. Jeg kender dem."

Lanser sagde: "Der er ingen fredelige Mennesker. Hvornaar vil De lære det? Der er ingen venlige Mennesker. Kan De ikke forstaa det? Vi har angrebet dette Land - De har forberedt det for os ved, hvad de kalder Forræderi." Hans Ansigt blev rødt, og hans Stemme hævede sig: "Kan De ikke forstaa, at vi er i Krig med disse Mennesker?"

Corell sagde en Smule selvglad: "Vi har slaast dem."

Saa rejste Obersten sig op og svingede hjælpeløst med Armen. Hunter saa op fra sit Tegnebræt og strakte Armen ud for at beskytte det mod at blive vippet. Hunter sagde: "Vær forsigtig, Oberst, jeg er ved at trække det op. Jeg bryder mig ikke om at skulle gøre det hele om igen."

Lanser saa ned paa ham og sagde: "Undskyld," og fortsatte saa, som om han instruerede en Klasse. Han sagde: "Nederlag er noget rent momentant. Et Nederlag varer ikke ved. Vi blev slaast, og nu angriber vi. Nederlag betyder ikke noget. Kan De ikke forstaa det? Ved De, hvad de hvisker inden Døre?"

Corell spurgte: "Gør De?"

"Nej, men jeg har en Mistanke om det."

Saa sagde Corell antydende: "Er De bange, Hr. Oberst? Skulde Kommandanten af denne Besættelse være bange?"

Lanser satte sig tungt ned og sagde: "Jeg er træt af disse Mennesker, der ikke har været i Krig, og som ved alt om den." Han støttede Hagen i Haanden og sagde: "Jeg husker en lille gammel Kvinde i Bruxelles - med et nydeligt Ansigt og hvidt Haar; hun var kun fire Fod og elleve, - sarte gamle Hænder. Man kunde se Aarerne næsten sorte gennem hendes Hud. Og hendes sorte Sjal og hendes bleahvide Haar. Hun plejede at synge vore Nationalsange for os med en skælvende smuk Stemme. Hun vilste altid, hvor der var en Cigaret eller en Pige." Han tog Haanden fra Hagen og rettede sig op, som om han havde sovet. "Vi vidste ikke, at hendes Son var blevet henrettet," sagde han. "Da vi endelig skød hende, havde hun dræbt tolv Mand med en lang sort Hatte-naal. Jeg har den endnu hjemme. Der sad en Metalknap med en Fugl over den, rød og blaa."

Corell sagde: "Men De skød hende."

"Naturligvis skød vi hende."

"Og Mordene holdt op?"

"Nej, Mordene holdt ikke op. Og da vi endelig trak os tilbage, afskar Folk Eftermøllerne Vejen, brændte nogle, og de klente Øjnene ud paa nogle, ja, de korsfæstede endog nogle."

Corell sagde højt: "Det er ikke gode Ting, De der beretter, Hr. Oberst."

"Det er ikke gode Ting at huske," sagde Lanser.

"De skulde ikke have Kommandoen, naar De er bange."

Og Lanser svarede blidt: "Jeg forstaar at kæmpe, ser De, Hvis De for-

stod det, vilde De i det mindste ikke begaa dumme Fejltagelser."

"Taler De paa samme Maade til de unge Officerer?"

Lanser rystede paa Hovedet: "Nej de vilde ikke tro mig."

"Hvorfor fortæller De mig det?"

"Fordi, Hr. Corell, Deres Arbejde er forbi. Jeg husker en Tid -" Og da han sagde det, lød der Trampen af Fødder paa Trapperne, og Døren blev revet op. En Skildvagt saa ind, og Kaptajn Loft styrtede forbi ham. Loft var stiv, kølig og militarisk. Han sagde: "Der er Vrøvl, Hr. Oberst."

"Vrøvl?"

"Jeg melder, Hr. Oberst, at Kaptajn Bentick er blevet dræbt."

Lanser sagde: "Aah, ja, Bentick."

Der hørtes en Række af Fodtrin paa Trapperne, og to Soldater kom ind med en Baare, paa hvilken der laa en Skikkelse dækket med Tæpper.

Lanser sagde: "Er De sikker paa, han er død?"

"Ganske sikker," sagde Loft stift.

Løjtnanterne kom ind fra Soveværelset, deres Mund stod let aaben, og de saa forskrækkede ud. Lanser sagde: "Læg ham ned her," og han pegede paa Væggen ved Siden af Vinduerne. Da Bærerne var gaaet, knælede Lanser ned, løftede Tæppet og lagde det saa hurtigt igen. Og idet han stadig knælede sagde han til Loft: "Hvem har gjort det?"

"En Minearbejder," sagde Loft.

"Hvorfor?"

"Jeg var der, Hr. Oberst."

"Godt, saa aflæg Rapport. Afgiv Deres Rapport for Fanden, Mand."

Loft rettede sig op og sagde formelt: "Jeg havde netop afløst Kaptajn Bentick, som Obersten havde givet Ordre til, Kaptajn Bentick var ved at gaa hjem, da jeg fik noget Vrøvl med en genstridig Minearbejder. Han raabte noget om at være en fri Mand. Da jeg beordrede ham til Arbejdet, for han imod mig med sin Hakke. Kaptajn Bentick prøvede paa at lægge sig imellem." Han pegede mod Liget.

Lanser, der stadig knælede, nikkede langsomt. "Bentick var en mærkelig Mand," sagde han. Han elskede Englanderne. Han elskede alt, hvad der hørte dem til. Jeg tror ikke, han brød sig meget om at kæmpe. - De tog vel den Mand til Fange?"

"Ja, Hr. Oberst," sagde Loft.

Lanser rejste sig langsomt og talte som til sig selv. "Saa, nu begynder det igen. Viskyder denne Mand og faar tyve Fjender. Det er det eneste, vi ved - det eneste, vi ved."

Prackle sagde: "Hvad siger De, Hr. Oberst."

Lanser svarede: "Intet, slet intet. Jeg tænkte blot." Han vendte sig mod Loft og sagde: "Hils Borgmester Orden og spørg, om jeg kan faa en Samtale med ham straks. Det er meget vigtigt."

Major Hunter saa op, tørrede sin Pen af og lagde den ned i et fløjelsbeklædt Etui.

Kapitel 3.

I Byen gik Folk dystre gennem Gaderne. Noget af Forbavrelsens Lys var veget fra deres Øjne, men endnu havde et Skær af Vrede ikke taget dets Plads. I Kulskakten skubbete Arbejderne tvært Kulvognene. De smaa Handlende stod bag ved deres Diske og ekspederede Folk, men ingen snakkede med dem. Folk talte til hinanden med Enstavelisesord, og alle tænkte paa Krigen, tænkte paa sig selv, tænkte paa Fortiden og paa, hvorledes alt havde ændret sig.

I Dagligstuen i Borgmester Ordens Bolig brændte en svag Ild, og Lyserne var tændt, for det var Graavejr udenfor, og der var Frost i Luften. Værelset havde undergaaet en Forandring. De gobelinbetrukne Stole var skubbet tilbage, og de smaa Borde fjernet, og gennem Døraabningen til højre kæmpede Joseph og Annie for at bringe et stort firkantet Spisebord ind. De havde lagt det ned paa Siden. Joseph var i Dagligstuen, og Annies røde Ansigt saas gennem Døren. Joseph manøvrerede Benene rundt sidelæns og raabte: "Skub ikke, Annie - nu."

"Jeg skal give dig nu," sagde den rødnesede, rødøjede og vrede Annie. Annie var altid en Smule vred, og Soldaterne, denne Besættelse, forbedrede ikke hendes Humør. Hvad der i aar vis simpelthen var blevet betragtet som en daarlig Egenskab, var pludselig blevet en patriotisk Følelse. Annie havde vundet et vist Ry som Frihedsrepræsentant ved at kaste kogende Vand paa Soldaterne. Hun vilde have kastet det paa enhver, som havde bragt Forstyrrelse ved Køkkendøren, men det havde tilfældigvis bevirket, at hun var blevet Heltinde. Og eftersom Vreden havde været Begyndelsen til hendes Succes, gik hun til nye Successer ved at piske sig selv op til forøget og konstant Vrede.

"Sjck ikke saadan af Sted med Benene," sagde Joseph. Bordet var kilet ind i Døraabningen. "Rolig," sagde Joseph.

"Jeg er rolig," sagde hun.

Joseph gik til Side og betragtede Bordet. Annie lagde Armene over Kors og gloede paa ham. Han prøvede det ene Ben. "Skub ikke," sagde han. "Skub ikke saa haardt." Og ved egen Hjælp fik han Bordet igennem, medens Annie fulgte efter ham med korslagte Arme. "Nu gaar det," sagde Joseph. Og til sidst hjalp Annie ham med at sætte det op paa de fire Ben og stille det midt i Stuen.

"Her," sagde Annie. "Hvis hans Excellence ikke havde sagt det til mig, vilde jeg ikke have gjort det. Hvad Ret har de til at flytte Borde omkring?"

"Hvad Ret har de overhovedet til at komme?" sagde Joseph.

"Ingen," sagde Annie.

"Ingen," gentog Joseph. "Jeg ser saadan paa det, at de overhovedet ikke har nogen Ret til det. Men de kommer alligevel med deres Kanoner og deres Faldskærme. De gør, Annie."

"De har ingen Ret til det," sagde Annie.

"Hvad skal vi med det Bord herinde? Det er ikke nogen Spisestue," Joseph stillede en Stol op ved Bordet, anbragte den omhyggeligt i den rette Afstand og ordnede det. "De skal holde Krigsret," sagde han. "De vil anklage Alexander Morden."

"Molly Mordens Mand?"

"Ja, Molly Mordens Mand."

"For at give den Fyr en med en Hakke?"

"Ja," sagde Joseph.

"Men han er en rar Mand," sagde Annie. "De har ingen Ret til at anklage ham. Han gav Molly en fin rød Kjole til hendes Fødselsdag. Hvad Ret har de til at anklage Alex?"

"Jo," forklarede Joseph. "Han dræbte denne Fyr."

"Det gjorde han maaske nok, men Fyren kommanderede med ham. Jeg har hørt om det. Alex kan ikke lide, at man kommanderer med ham. Alex har i sin Tid været Raadmand, og det har hans Far ogsaa været. Og Molly Morden laver en dejlig Kage," sagde Annie medlidende. "Men hendes Glasur bliver altid for haard. Hvad vil de gøre med Alex?"

"Skyde ham," sagde Joseph mørkt.

"Det kan de ikke gøre."

"Bring Stolene op, Annie. Jo, de kan. De gør det bare."

Annie løftede advarende sin Pegefinger. "Du husker mine Ord," sagde hun vredt. "Folk vil ikke kunne lide, at de gør Alex Fortræd. Folk kan lide Alex. Har han nogensinde gjort noget før? Svar mig paa det."

"Nej," sagde Joseph.

"Naa, der kan du se, hvis de gør Alex noget, bliver Folk gale. Jeg vil ikke finde mig i det."

"Hvad vil du gøre?" sagde Joseph.

"Jeg vil selv slaa nogen af dem ihjel," sagde Annie.

"Og saa vil de skyde dig," sagde Joseph.

"Lad dem bare det. Jeg skal sige dig, Joseph, det kan ogsaa gaa for vidt - saadan fare ind og ud paa alle Døgnets Tider og skyde Folk."

Joseph rettede paa en Stol for Enden af Bordet, og han blev paa en mærkelig Maade hendes Medlemensvorner. Han sagde blidt: "Annie."

Hun betankte sig, og idet hun opfattede hans Tone, gik hun hen til ham. Han sagde: "Kan du bevare en Hemmelighed?"

Hun saa beundrende paa ham, for han havde aldrig før haft nogen Hemmelighed. "Ja, hvad er det?"

"Ja, se Deal og Walter Doggel stak af i Aftes."

"Stak af, hvorhen?"

"De stak af til England i en Baad."

Annie sukkede velbehageligt og forventningsfuldt. "Ved alle det?"

"Nej, ikke alle," sagde Joseph. "Alle undtagen --" og han pegede op mod Loftet.

"Hvornaar stak de af? Hvorfor har jeg ikke hørt om det?"

"Du havde travlt." Josephs Stemme og Ansigt blev koldt. "Du kender denne Corell?"

"Ja."

Joseph gik tæt hen til hende: "Jeg tror ikke, han lever længe."

"Hvad mener du?"

"Jo, Folk snakker."

Annie sukkede anspændt: "Aah --"

Joseph havde nu endelig faaet en Mening. "Folk holder sammen nu," sagde han. "De kan ikke lide at blive erobret. Der vil ske noget nu. Du skal holde dine Øjne godt aabne, Annie. Der vil blive noget for dig at gøre."

Annie spurgte: "Hvad med hans Excellence? Hvad vil han gøre? Hvordan vil han forholde sig?"

"Ingen ved det," sagde Joseph. "Han siger ikke noget."

"Han vil ikke være mod os," sagde Annie.

"Han siger ikke noget," sagde Joseph.

Dørhaandtaget paa den venstre Dør drejede sig, og Borgmester Orden kom langsomt ind. Han saa trest og gammel ud. Bag ved ham gik Dr. Winter. Orden sagde: "Det er godt, Joseph, tak Annie. Det ser glimrende ud."

De gik ud, og Joseph saa sig et Øjeblik tilbage, før han lukkede Døren. Borgmester Orden gik hen til Ilden og drejede sig for at varme Ryggen.

Dr. Winter trak Stolen, der stod for Enden af Bordet, ud og satte sig ned. "Gud ved, hvor meget længere jeg kan holde den Stilling," sagde Orden. "Hverken Folket eller Fjenden stoler rigtigt paa mig. Jeg ved ikke, om det er godt eller daarligt."

"Jeg ved det ikke," sagde Winter. "De stoler paa Dem selv, gør De ikke? Der er ikke nogen Tvivl i Deres Sind?"

"Tvivl. Nej, jeg er Borgmesteren, men der er mange Ting, jeg ikke forstaar." Han pegede paa Bordet. "Jeg ved ikke, hvorfor de skal holde Krigsret herinde? De vil anklage Alexander Morden for Mord her. De husker vel nok Alex. Det er ham, der er gift med den smukke Molly."

"Jeg husker hende," sagde Dr. Winter. "Hun underviste tidligere i Latin-skolen. Ja, jeg husker hende. Hun er saa nydelig, hun kunde ikke fordrage at gaa med Briller, selvom hun behøvede det. Naa, jeg gaar ud fra, at Alex dræbte den Officer. Det er der vel ingen Tvivl om."

Borgmester Orden sagde bittort: "Det er der ingen Tvivl om. Men hvorfor skal de anklage ham? Hvorfor skyder de ham ikke? Dette er ikke et Spørgsmaal om Tvivl eller Sikkerhed, Ret eller Uret. Det er der ikke noget af her. Hvorfor skal de anklage ham, og det i mit Hus?"

Winter sagde: "Jeg tror, det er for Effektens Skyld. Der er en Mening med det. Hvis de skærer igennem det formelle, vil de opdage den virkelige Sammenhæng, men for det meste lader Folk sig nøje med den rent ydre Form. Vi havde en Hær - Soldater med Vaaben, men det var ikke en Hær, forstaar De. Angriberen ønsker en Proces og haaber paa at overbevise Folk om, at der er Retfærdighed med i Spillet. Alex dræbte Kaptajnen, forstaar De."

"Ja, jeg forstaar," sagde Orden.

Øg Winter fortsatte: "Hvis det kommer fra Deres Hus, hvor Folk venter Retfærdighed -"

Han blev afbrudt ved, at Døren til højre gik op. En ung Kvinde traadte ind. Hun var omkring de tredive og ganske nydelig. Hun holdt sine Briller i Haanden. Hun var klædt enkelt og smukt, og hun var meget ophidset. Hun sagde hurtigt: "Annie sagde, jeg kunde gaa lige ind."

"Ja, naturligvis," sagde Borgmesteren. "De er Molly Morden?"

"Ja. De siger, at Alex skal anklages og skydes."

Orden saa ned mod Gulvet et Øjeblik, og Molly fortsatte: "De siger, at De vil dømme ham. Det vil blive Deres Ord, der gør det af med ham."

Orden saa forskrækket op: "Hvad er det? Evem siger det?"

"Folk i Byen." Hun holdt sig meget rank, og hun spurgte halvt bedende, halvt krævende: "De vil ikke gøre det, vel?"

"Hvordan kan Folk vide, hvad jeg ikke ved?" sagde han.

"Det er et stort Mysterium," sagde Dr. Winter. "Det er et stort Mysterium, som har undret alle Herskere over hele Jorden - hvordan Folket ved Besked. Det er blevet mig fortalt, at Angriberen er forundret over, hvordan Nyhederne kommer uden om Censuren, hvordan Sandheden om Begivenhederne kæmper sig fri af Kontrol. Det er et stort Mysterium."

Den unge Kvinde saa op, for der var pludselig blevet mørkt i Værelset, og hun syntes at blive forskrækket. "Det er en Sky," sagde hun. "Ja, det er en stor Sky, maaske den vil gaa væk."

Borgmester Orden tændte en Lampe, der kun dannede en lille Lyscirkel. Han slukkede den igen og sagde: "Et Lys om Dagen er en ensom Ting."

Nu gik Molly nærmere til ham igen. "Alex er ikke Morder," sagde hun. "Han er hidsig, men han har aldrig begaaet en Lovovertrædelse. Og han er afholdt."

Orden lagde sin Haand paa hendes Skulder. "Jeg har kendt Alex, fra han var en lille Dreng. Jeg kendte hans Fader og hans Bedstefader. Hans Bedstefader var Bjernejager i gamle Dage. Vidste De det?"

Molly ignorerede ham. "De vil ikke dømme Alex?"

"Nej," sagde han. "Hvordan skulde jeg kunne dømme ham?"

"Folk siger, De vil af Hensyn til Roen."

Borgmesteren stod bagved en Stol og greb om dens Ryg med Hænderne: "Ønsker Folk Ro, Molly?"

"Jeg ved det ikke," sagde hun. "De ønsker at være frie."

"Ved de, hvordan de skal blive det? Ved de, hvilke Metoder de skal bruge mod en bevæbnet Fjende?"

"Nej," sagde Molly. "Det tror jeg ikke."

"De er en klog Pige."

"Nej, men jeg tror, at Folk føler, at de er slaaet, hvis de er føjelige. De ønsker at vise disse Soldater, at de er ubesejrede."

"De har ikke haft nogen Chance for at kæmpe. Det er ikke nogen Kamp at gaa mod Maskingeværer," sagde Dr. Winter.

Orden sagde: "Naar De har erfaret, hvad Folk vil gøre, vil De saa fortælle mig det?"

Hun saa mistænksomt paa ham. "Ja," sagde hun.

"De mener nej. De stoler ikke paa mig."

"Men hvad med Alex?" sagde hun spørgende.

"Jeg vil ikke dømme ham. Han har ikke begaaet nogen Forbrydelse mod vort Folk," sagde Borgmesteren.

Molly var betænkelig nu. Hun sagde: "Vil de - vil de dræbe Alex?"

Orden saa paa hende og sagde: "Kære Barn - mit kære Barn."

Hun holdt sig rank. "Tak," sagde hun.

Orden kom tæt hen imod hende, og hun sagde med svag Stemme: "Rør mig ikke. Vær venlig ikke at røre mig. Vær venlig ikke at røre mig."

Og han lod Armene synke. Et Øjeblik stod hun roligt, saa vendte hun sig stift om og gik ud af Døren.

Hun havde lige lukket Døren efter sig, da Joseph kom ind. "Undskyld, Obersten vilde gerne tale med Dem. Jeg sagde, De var optaget. Jeg vidste, hun var her. Og Fruen vilde ogsaa gerne tale med Dem."

Orden sagde: "Bed Fruen komme ind."

Joseph gik ud, og Fruen kom straks efter ind.

"Det er snart ikke til at føre dette Hus," begyndte hun. "Der er flere Memesker, end Huset kan rumme. Annie er gal hele Tiden."

"Stille," sagde Orden.

Fruen saa forbløffet paa ham: "Jeg ved ikke, hvad -"

"Stille," sagde han. "Sarah, jeg ønsker, at du skal gaa hen til Alex Mordens. Forstaar du, jeg ønsker, at du skal blive hos Molly Morden, saa længe hun trænger til dig. Du skal ikke sige noget, bare blive hos hende."

Fruen sagde: "Jeg har hundrede Ting -"

"Sarah, jeg ønsker, at du skal blive hos Molly Morden. Du maa ikke lade hende være alene. Gaa nu."

Hun forstod langsomt. "Ja," sagde hun. "Det skal jeg. Hvornaar er det overstaaet?"

"Det ved jeg ikke," sagde han. "Jeg skal nok sende Annie, naar Tiden er inde."

Hun kyssede ham let paa Tindingen og gik ud. Orden gik hen til Døren og raabte: "Joseph, jeg vil gerne tale med Obersten nu."

Lanser kom ind. Han havde en ny velsiddende Uniform paa med en lille dekorativ Daggert i Bæltet. Han sagde: "God Morgen, Deres Excellence. Jeg

vil gerne tale med Dem ganske uformelt." Han saa paa Dr. Winter: "Jeg vil gerne tale med Dem alene."

Winter gik langsomt hen mod Døren, og da han naaede den, sagde Orden: "Doktor."

Winter vendte sig om: "Hvad er der?"

"Kommer De igen i Aften?"

"De har maaske Arbejde til mig?" spurgte Doktoren.

"Nej, nej. Jeg bryder mig bare ikke om at være alene."

"Jeg skal nok komme," sagde Doktoren.

"Sig mig Doktor, synes De, Molly saa rask ud?"

"Ja, det synes jeg. Maaske lidt hysterisk, men hun er af godt Materiale, hun er af godt, stærkt Materiale. Hun er jo af Kenderly-Slægten."

"Det havde jeg glemt," sagde Orden. "Det er rigtigt, hun er jo af Kenderly-Slægten."

Dr. Winter gik ud og lukkede sagte Døren efter sig.

Lanser ventede høfligt. Han saa Døren lukke sig. Han saa paa Bordet og Stolene omkring sig. "Jeg kan ikke sige Dem, Deres Excellence, hvor ked jeg er af dette her. Jeg vilde ønske, det ikke var sket."

Borgmester Orden bukkede let, og Lanser vedblev: "Jeg kan godt lide Dem, og jeg respekterer Dem, men jeg har et Arbejde at udføre. Jeg er sikker paa, at De forstaar det."

Orden svarede ikke. Han saa Lanser lige i Øjnene.

"Vi handler ikke alene eller efter vort eget Skøn."

Mellem Sætningerne ventede Lanser paa Svar, men han fik intet.

"Der er Ordre, vi skal følge, Ordre, der bliver udfærdiget i Hovedstaden. Denne Mand har dræbt en Officer."

Til sidst svarede Orden: "Hvorfor skød De ham saa ikke? Den Gang skulde De have gjort det."

Lanser rystede paa Hovedet: "Selvom jeg var enig med Dem, vilde det ikke gøre nogen Forskel. De ved lige saa godt som jeg, at man hovedsagelig straffer for at afskrække eventuelle Forbrydere. Derfor, siden Straffen er til for andre end den straffede, maa den offentliggøres. Den maa endog dramatiseres."

Han stak en Finger ind bag sit Bælte og slog let paa sin lille Daggert.

Orden vendte sig bort og saa ud af Vinduet paa den mørke Himmel.

"Det ser ud til Sne," sagde han.

"Borgmester Orden, De ved, at vore Ordre er ubønhørlige. Vi skal have det Kul. Hvis Deres Folk forstyrrer Roen, maa vi genoprette denne Ro med Magt." Hans Stemme blev alvorlig. "Vi maa skyde Folk, hvis det bliver nødvendigt. Hvis De ønsker at frelse Deres Folk fra den Slags Ting, maa De hjælpe os med at opretholde Roen. Sagen er den, at min Regering anser det for klogt, at Straffene udspringer fra den lokale Myndighed. Det bidrager til en mere rolig Udvikling."

Orden sagde sagte: "Saa Folket vidste Besked. Det er et Mysterium." Og højere sagde han: "De ønsker, at jeg skal afsige Dødsdom over Alex Mor-den efter en Rettergang her?"

"Ja, og gør De det, vil De forhindre megen Blodsudgydelse senere."

Orden gik hen til Bordet, trak den store Stol for Enden ud og satte sig. Og pludselig syntes han at være Dommeren og Lanser den anklagede. Han trommede med Fingrene paa Bordet. Han sagde: "De og Deres Regering forstaar intet. Deres Regering og Folk er de eneste i Verden, der har gaaet fra Nederlag til Nederlag i Aarhundreder, og hver Gang var det, fordi de ikke forstod Folket." Han tav et Øjeblik. "Det her gaar ikke. For det første er jeg Borgmester, Jeg har ingen Ret til at afsige Dødsdomme. Ingen i

dette Samfund har en saadan Ret. Hvis jeg gjorde det, vilde jeg bryde Loven ligesom De."

"Bryde Loven?"

"De dræbte seks Mennesker, da De kom. Efter vor Lov er De alle skyldige i Mord. Hvorfor blander De overhovedet Loven ind i dette, Oberst? Der er ingen Lov mellem Dem og os. Dette er Krig. Forstaar De ikke, at De maa dræbe os alle, ellers dræber vi Dem, naar Tiden kommer? De tilintetgjorde Loven, da De kom, og en ny Lov er traadt i Stedet. Forstaar De ikke det?"

Lanser sagde: "Maa jeg sidde ned?"

"Hvorfor spørger De? Det er igen en Løgn. De kunde lade mig staa op, hvis De ønskede det."

Lanser sagde: "Nej, det er sandt, saa kan De tro mig, om De vil. Personlig respekterer jeg Dem og Deres Embede, og -" han skjulte Ansigtet mellem Hænderne et Øjeblik, "Ser De, Borgmester, hvad jeg, en Mand i eh vis Alder og med visse Minder, tænker, har ingen Betydning. Det militære og politiske System, jeg arbejder for, har visse Retningslinier og en vis Praksis, som er ufravigelige."

Orden sagde: "Og disse Retningslinier og denne Praksis har vist sig at være forkert i hvert eneste Tilfælde siden Verdens Skabelse."

Lanser lo bittert: "Som Individ med bestemte Minder kan jeg være enig med Dem, jeg kunde endog tilføje, at en af det militære Sinds og Systems Grundsatninger er en manglende Evne til at lare, en manglende Evne til at se ud over det Myrderi, som er dets Arbejde. Men jeg er ikke en Mand, der ligger under for Minderne. Minearbejderen maa skydes offentligt, fordi Teorien siger, at andre saa vil afholde sig fra at dræbe vore Folk."

Orden sagde: "Vi behøver vist ikke at tale mere sammen."

"Jo, vi maa tale sammen, vi ønsker, at De skal hjælpe os."

Orden sad roligt en Stund, og saa sagde han: "Jeg skal sige Dem, hvad jeg vil gøre. Hvor mange Mænd var der ved de Maskingevarer, som dræbte vore Soldater?"

"En Snes Stykker, antager jeg," sagde Lanser.

"Godt, hvis De vil skyde dem, vil jeg dømme Morden."

"Det kan ikke være Deres Alvor," sagde Obersten.

"Det er mit Alvor."

"Det er umuligt, det ved De."

"Det ved jeg," sagde Orden. "Og hvad De beder om, er umuligt."

Lanser sagde: "Jeg vidste det vel. Corell maa alligevel blive Borgmester."

Han saa hurtigt op. "Bliver De her under Retssagen?"

"Ja, jeg bliver her, saa bliver Alex heller ikke saa ensom."

Lanser saa paa ham og smilede bedrøvet: "Vi har paataget os et Arbejde, ikke?"

"Jo," sagde Borgmesteren, "det eneste umulige Arbejde i Verden, det eneste, som ikke kan gøres."

"Og det er?"

"At slaa Menneskeaaanden ned for stedse."

Ordens Hovede faldt lidt ned mod Bordet, og han sagde uden at se op: "Det er begyndt at sne. Det ventede ikke til i Aften. Jeg kan godt lide den kølige søde Duft, der er ved Sne."

Kapitel 4.

Klokken II faldt Sneen i store bløde Frug, og Hirlen var helt usynlig. Folk hastede gennem den faldne Sne, og Sneen dyngede sig op i Dørene, og den dyngede sig op paa Statuen paa Torvet og paa Sporene, der gik fra Minen ned til Havnen. Sneen dyngede sig op, og de smaa Vonghjul gled, naar de blev skubbet frem. Og over Byen hvilede der et Mørke, der var dybere end Skyen, og over Byen hvilede en Dysterhed og et mørkt voksende Had. Folk stod ikke længe paa Gaderne, de gik ind i Butikkerne, og Dørene lukkede sig, og der syntes at være Øjne, der saa frem bag Gardinerne, og naar Militæret gik gennem Gaderne, eller naar Patruljen gik ned ad Hovedgaden, var der Øjne, der vogtede koldt og dystert. Og i Butikkerne kom Folk for at købe lidt til Frokost, og de bad om, hvad de skulde have, fik det og betalte for det, men udvekslede ingen Hilsen med Sælgeren.

I Dagligstuen i Borgmesterens Bolig var Lysene tændt, og de skinnede paa den faldne Sne udenfor Vinduet. Retten var sat. Lanser sad for den ene Ende af Bordet, til højre for ham Hunter, saa Tonder, og ved den anden Ende sad Kaptajn Loft med en lille Lyng Papirer foran sig. Paa den modsatte Side, til venstre for Obersten, sad Borgmester Orden, og ved Siden af ham sad Prædke, som kradsede noget ned paa sin Blok. Ved Siden af Bordet stod to Vagtposter med opplantede Bajonetter med Staalhjelme paa og med et træagtigt Udtryk i Ansigtet. Mellem dem stod Alex Morden, en høj ung Mand med en bred lav Pande, dybtliggende Øjne og en lang spids Næse. Hans Hage var fast, Munden følsom og bred. Han havde brede Skuldre, smalle Hofter, og foran sig holdt han Hænderne, paa hvilke der var klirrende Haandjern. Han var klædt i sorte Bukser, blaa Skjorte, der stod saaben i Halsen og en mørkeblaa blankslidt Jakke.

Kaptajn Loft læste op af Papiret, der laa foran ham. "Da han blev beordret tilbage til Arbejdet, nægtede han at gaa, og da Ordren blev gentaget, angreb Fangen Kaptajn Loft med den Hakke, han bar paa. Kaptajn Bentick lagde sig imellem -"

Borgmester Orden hostede, og da Loft holdt op med at læse, sagde han:

"Sæt dig, Alex. Skaf ham en Stol, en af Jer Skildvagter."

Skildvagten vendte sig om og trak mekanisk en Stol frem.

Loft sagde: "Man plejer at lade Fanger staa op."

"Lad ham bare sætte sig ned," sagde Orden. "Det er jo kun os, der ved det. De kan jo rapportere, at han stod op."

"Man plejer ikke at forfalske Rapporterne," sagde Loft.

"Sæt dig, Alex," gentog Orden.

Og den høje unge Mand satte sig, og hans Hænder laa hvileløst i Skødet.

Loft begyndte: "Dette er imod alt -"

Obersten sagde: "Lad ham bare sidde."

Kaptajn Loft rømmede sig. "Kaptajn Bentick lagde sig imellem og fik et Slag i Hovedet, hvorved hans Hjerneskal knustes. En Legeerklaring er vedlagt. Ønsker De, at jeg skal læse den højt?"

"Det behøver De ikke," sagde Lanser. "Skynd Dem saa meget, som De kan."

"Disse Kendsgerninger er blevet bevidnet af flere af vore Soldater, hvis Vidneudsagn er vedlagt. Denne Militærdomstol skønner, at Fangen er skyldig i Mord og anbefaler Dødsstraf. Ønsker De, at jeg skal læse Vidneudsag-
ne højt."

Lanser sukkede: "Nej." Han vendte sig mod Alex. "Nægter De, at De dræbte Kaptajnen?"

Alex smilede bedrøvet: "Jeg slog ham," sagde han. "Jeg ved ikke af, at jeg dræbte ham." Orden sagde: "Godt Arbejde, Alex," og de saa paa hinanden som Venner.

Loft sagde: "Er det Deres Mening at antyde, at han er blevet dræbt af en anden?"

"Det ved jeg ikke. Jeg slog ham bare, og saa slog en eller anden mig."

Oberst Lanser sagde: "Ønsker De at afgive en Forklaring? Ikke fordi jeg tror, at det vil ændre Dommen, men vi vil lytte."

Loft sagde: "Jeg henstiller høfligst til Obersten ikke at sige noget saadant. Det antyder, at Retten ikke skulde være upartisk."

Orden smilede tørt.

Obersten saa paa ham og smilede let: "Har De nogen Forklaring?" gentog han.

Alex løftede den ene Haand, og den anden fulgte med. Han saa forvirret ud og lagde dem igen tilbage i Skødet. "Jeg var gal," sagde han. "Jeg er temmelig hidsig. Han sagde, jeg skulde arbejde. Jeg er en fri Mand. Jeg blev gal og slog ham. Jeg antager, jeg slog ham haardt. Det var den forkerte Mand." Han pegede paa Loft. "Det er Manden, som jeg ønskede at slaa."

Lanser sagde: "Det er lige meget, hvem De ønskede at ramme. Enhver anden vilde det have været det samme med. Er De ked af, at De gjorde det?" Han vendte sig mod de andre. "Det vilde se godt ud i Rapporten, hvis han var ked af det."

"Ked af det?" spurgte Alex. "Jeg er ikke ked af det. Han sagde, jeg skulde gaa til Arbejdet - jeg er en fri Mand. Jeg har været Raadmand. Han sagde, jeg skulde arbejde."

"Men hvis Dommen nu lyder paa Løden, vilde De saa være ked af det?"

Alex lod Hovedet synke og prøvede at tænke sig om. "Nej," sagde han. "De mener, om jeg vilde gøre det igen?"

"Det er, hvad jeg mener."

"Nej," sagde Alex eftertænksomt. "Jeg tror ikke, jeg er ked af det."

Lanser sagde: "Skriv i Rapporten, at Fangen fik Samvittighedsnag. Dommen falder med det samme. Forstaar De det?" sagde han til Alex. "Retten har travlt, Retten finder Dem skyldig og dømmer Dem til Løden ved Skydning straks. Jeg ser ingen Grund til at pine Dem længere med dette. Kaptajn Loft, er der noget, jeg har glemt?"

"De har glemt mig," sagde Orden. Han rejste sig, skubbede sin Stol tilbage og gik hen til Alex. Og Alex rejste sig arbejdigt op af gammel Vane. "Alexander, jeg er den valgte Borgmester."

"Jeg ved det."

"Alex, disse Mennesker er Fjenden. De har taget vort Land ved Overraskelse, Forræderi og Magt."

Kaptajn Loft sagde: "Er. Oberst, dette skulde ikke tillades."

Lanser sagde: "Stille. Det er bedre at høre det; eller vil De maaske hellere have, at det blev hvisket?"

Orden fortsatte, som om han ikke var blevet afbrudt: "Da de kom, blev Folket forvirret, og jeg blev forvirret. Vi vidste ikke, hvad vi skulde gøre eller tænke. Din Handling var den første klare. Din personlige Vrede var Begyndelsen til den offentlige Vrede. Jeg ved, der fortælles i Byen, at jeg handler sammen med disse Mænd. Jeg skal nok vise Byen, hvad jeg gør; men du, Alex, du skal dø. Jeg vilde have, du skulde vide det."

Alex lod sit Hoved falde og løftede det saa igen. "Jeg ved det, Borgmester."

Lanser sagde: "Er Afdelingen rede?"

"Den er udenfor, Hr. Oberst."

"Hvem kommanderer?"

"Løjtnant Tonder."

Tonder løftede Hovedet. Hans Hage blev fast, og han holdt Vejret.

Orden sagde sagte: "Er du bange, Alex?"

Og Alex sagde: "Ja."

"Jeg kan ikke fortælle dig, at du ikke skal være bange. Jeg vilde også være det. Og det samme vilde disse unge Krigsguder."

Lanser sagde: "Kald paa Deres Afdeling."

Tonder rejste sig hurtigt og gik hen til Døren. "De er her, Hr. Oberst."

Han aabnede Døren paa vid Gab, og de hjelmklædte Mænd kom til Syne.

Orden sagde: "Alex, gaa med den Vished, at disse Mænd ikke vil faa Ro, at de overhovedet ikke vil faa Ro, før de er borte eller døde. Du vil samle Folket. Det er en bedrøvelig Visdom, og kun en lille Belønning for dig, men det forholder sig saaledes. Overhovedet ingen Hvile."

Alex lukkede tungt Øjnene. Borgmester Orden gik tæt hen til ham, kyssede ham paa Kinden og sagde: "Farvel, Alex."

Vagten tog Alex ved Armen. Den unge Mand holdt sine Øjne helt lukkede, og de førte ham ud af Døren. Vagten drejede omkring, og de marcherede bort, ud af Huset ud i Sneen, og Sneen indhyllede deres Fodtrin.

Mændene ved Bordet var tavse. Orden saa hen mod Vinduet og saa en lille rund Plet blive gnedet fri for Sne af en hurtig Haand. Han saa fortryllet paa den, saa vendte han hurtigt Øjnene bort. Han sagde til Obersten: "Jeg haaber, De ved, hvad De gør?"

Kaptajn Loft samlede sine Papirer sammen, og Lanser spurgte: "Paa Torvet, Kaptajn?"

"Ja, paa Torvet. Det maa gøres offentligt," sagde Loft.

Orden sagde: "Jeg haaber, De ved det."

"Menneske," sagde Obersten. "Hvad enten vi ved det, eller vi ikke ved det, det maa gøres."

Der faldt Tavshed over Værelset, og enhver lyttede; det varede ikke længe. I nogen Afstand hørt et Brag af Skud. Lanser sukkede dybt. Saa lød der et Skud udenfor. Vinduesruden knustes ind i Værelset, og Løjtnant Prackle rullede rundt. Han førte Haanden op til Skulderen og stirrede paa den.

Lanser sprang op, idet han raabte: "Saa, nu begynder det. Er De slemt saaret, Løjtnant?"

"Min Skulder," sagde Prackle.

Lanser tog Kommandoen. "Kaptajn Loft. Der maa være Spor i Sneen. Jeg ønsker hvert Hus undersøgt for Vaaben. Jeg ønsker hver Mand, som er i Besiddelse af et, arresteret som Gidsel. "De," sagde han til Borgmesteren, "De bliver anbragt i Beskyttelsesarrest. Og forstaa dette. Vi vil skyde fem, ti, hundrede for en."

Orden sagde roligt: "En Mand med visse Minder."

Lanser stoppede op midt i en Ordre. Han saa langsomt paa Borgmesteren, og et Øjeblik forstod de hinanden. Lanser rettede sine Skuldre op. "En Mand uden Minder," sagde han skarpt. Og derefter: "Jeg vil have alle Vaaben samlet. Bring enhver med, som gør Modstand. Hurtigt, inden Sporene sner til."

Staben fandt Hjælmene, løsnede Pistolerne og for ud.

Og Orden gik hen til det knuste Vindue. Han sagde bedrøvet: "Den søde kølige Duft ved Sne."

Kapitel 5.

Dagene og Ugerne sled sig afsted, og Maanederne sled sig afsted. Sneen faldt og smeltede og faldt og smeltede, og til Slut faldt den og blev liggende. De mørke Huse i den lille By blev iført Sneklodder og Snehatte og fik hvide Øjenbryn, og man maatte grave sig Gange for at komme ind i Husene. I Havnen kom Kulprammene tomme ind og sejlede fyldte bort, men det var ikke let at faa Kullene ud af Minen. De brave Minearbejdere lavede Fejl, de var klodsede og langsomme. Maskineriet gik i Stykker, og det tog lang Tid at faa det repareret. Folket i det erobrede Land faldt til Ro i en langsom, tavse, ventende Havn. De Mænd, som var Forrædere, som havde hjulpet Fjenden - og mange af dem troede virkelig, at de var med til at skabe en bedre Stat og en ideal Livsanskuelse - opdagede, at den Magt, de fik, var usikker, at de Folk de havde kendt, betragtede dem koldt og aldrig talte til dem.

Og der var Død i Luften, en dvalende og ventende Død. Der skete Uheld paa Jernbanen, som klyngede sig til Bjergene og forbandt den lille By med Resten af Nationen. Laviner styrtede ned paa Sporene, og Skinnerne blev revet op. Inden et Tog kunde køre, maatte man se Sporene efter. Folk blev skudt som Repræssalier, og det gjorde inger Forskel. Nu og da stak en Gruppe unge Mænd af og sejlede til England. Og Englænderne bombarderede Kulminen og forarsagede nogen Skade og dræbte baade Venner og Fjender. Og det hjalp ikke. Det kolde Had voksede sammen med Vinteren, det tavse dystre Had, det ventende Had. Levnedsmiddelforsyningen blev kontrolleret - man gav til de lydige og holdt tilbage fra de uldige - med det Resultat, at hele Folket koldt blev lydigt.

Men der var et Sted, hvor man ikke kunde holde Maden tilbage, for en Mand, der sulter, kan ikke bryde Kul, kan ikke løfte og bære. Og Hadet var dybt i Folkets Øjne, under Overfladen.

Saaledes gik det til, at Erobreren blev omringet, Mændene i Bataillonnen var alene mellem tavse Fjender, og ingen turde slappe sin Opmærksomhed bare et Øjeblik. Gjorde han det, forsvandt han, og man fandt hans Lig i en eller anden Snedrive. Hvis han gik alene til en Kvinde, forsvandt han, og man fandt hans Lig i en eller anden Snedrive. Hvis han drak, forsvandt han. Mændene i Bataillonnen kunde kun synge sammen, kunde kun danse sammen, og Dansen standsede gradvis, og Sangen udtrykte mere og mere Hjemve. Naar de talte, var det om Venner og Slægtninge, som holdt af dem, og naar de længtes, var det efter Varme og Kærlighed, fordi en Mand kun kan være Soldat i saa og saa mange Timer og i saa og saa mange Maaneder om Aaret, og saa ønsker han atter at være en Mand, ønsker Piger og Spiritus og Musik og Latter og Velvære, og naar han afskæres fra disse Ting, bliver de uimodstaaeligt attraaværdige.

Og Mændene tænkte altid paa deres Hjem. Mændene i Bataillonnen kom til at afsky det Sted, de havde erobret, og de var afvisende over for Folket, og Folket var afvisende overfor dem, og gradvis begyndte Frygten at vokse hos Erobreren, en Frygt for, at det aldrig vilde blive forbi, en Frygt for, at de aldrig kunde slappe af eller rejse hjem, en Frygt for, at det en Dag vilde revne, og at de vilde blive jaget gennem Bjergene som Kaniner, for de erobrede slappede aldrig af i deres Had. Naar Patruljerne saa Lys og hørte Latter, blev de tiltrukket som et Møl af en Flamme, og naar de kom nærmere, standsede Latteren, og Varmen forsvandt, og Folket blev koldt og lydigt. Og Soldaterne, der lugtede varm Mad fra de smaa Restauranter, gik ind og bestilte den varme Mad, og naar de fik den, var den uspiselig af for meget

Salt og for meget Peber.

Saa læste Soldaterne Nyhederne hjemmefra og fra de andre erobrede Lande, og Nyhederne var altid gode, og i nogen Tid troede de paa dem, men naar der saa atter var gaaet nogen Tid, troede de ikke længere. Og hver Soldat bar Rædsel i sit Hjerte. "Hvis der sker noget hjemme, vil de ikke fortælle det, og saa vilde det være for sent. Disse Mennesker vilde ikke skaane os. De vilde dræbe os alle." De huskede paa Historierne om deres Kammerater paa Tilbagetoget gennem Belgien og ud af Rusland. Og de mere literært kyndige huskede paa det rædselsfulde tragiske Tilbagetog fra Moskva, da enhver Bondes Fork smagte Blod, og Sneen var raadden af Iis.

Og de vidste, at hvis de brød sammen eller slappede af ellersov for længe, vilde det blive det samme her, og deres Søvn var hvileløs, og deres Dage var fulde af Nervositet. De Spørgsmaal, de stillede deres Officerer, kunde de ikke besvare, fordi de ikke selv vidste det. De troede heller ikke paa Rapporterne hjemmefra.

Saaledes gik det til, at Erobreren blev bange for de erobrede, og deres Nerver blev tyndslidte, og de skød paa Skygger om Aftenen. Den kolde dystre Tavshed var altid hos dem. Saa blev tre Soldater sindssyge paa en Uge, og de raabte hele Dagen og hele Natten, indtil de blev sendt hjem. Og de andre kunde ogsaa være blevet sindssyge, hvis de ikke havde hørt, at en barmhjertig Død ventede hjemme som sindssyge, og en barmhjertig Død er en frygtelig Ting at tænke paa. Frygten sneg sig ind i Mandenes Kvarter, og den gjorde dem bedrøvede, og den sneg sig ind hos Patruljerne, og den gjorde dem grusomme.

Aaret gik paa Hald, og Natterne blev lange. Det var mørkt Kl. 3 om Eftermiddagen og ikke lyst før Kl. 9 om Morgenen. De muntre Lys skinnede ikke ud paa Sneen, for ethvert Vindue skulde ifølge Loven mærklægges mod Luftangreb. Og alligevel, naar de engelske Bombemaskiner kom derover, viste der sig altid noget Lys i Nærheden af Kulminen. Undertiden skød Patruljerne en Mand med en Lygte, og en Gang en Pige med en Lommelygte. Og det hjalp ikke. Der blev ikke vundet noget ved den Skydning.

Og Officererne var en Afspøjling af deres Mænd, mere beherskede, fordi deres Træning var fuldstændig, mere snarraadige, fordi de havde større Ansvar, men den samme Frygt var lidt dybere begravet i dem, de samme Længsler var dybere gemt i deres Hjerter. Og de var under dobbelt Pres, for de erobrede lurede paa, at de skulde gøre Fejl, og deres egne Mænd lurede paa Svaghed, saaledes at deres Sind var spendt til Bristepunktet. Erobrerne var under en frygtelig sandelig Belsjning, og alle vidste, erobrede og Erobrere, hvad der vilde ske, naar det første Sammenbrud kom.

Fra det øverste Værelse i Borgmesterens Bolig var Hyggen forsvundet. Over Vinduerne var der hæftet sort Papir, og der var smaa Dyrer af kostbart Udstyr rundt omkring i Værelset - Instrumenter og Udrustning, som ikke maatte bringes i Fare, Kikkerterne, Gasmaskerne og Hjelmene. Og Disciplinen blev slappere, som om Officererne vidste, at der maatte ske en Afslæppelse et eller andet Sted, hvis Maskineriet ikke skulde gaa i Stykker.

Major Hunter fortsatte med sit Arbejde. Hans Tegnebræt var til Stadihed i Funktion, for Bomberne ødelagde hans Arbejde næsten lige saa hurtigt, som han gjorde det færdigt. Og han sørgede kun lidt over det, for det at bygge var Livet for Majoren, og her havde han mere at bygge, end han kunde planlægge og fuldføre. Han sad ved sit Tegnebord med et Lys bagved, og hans T-Vinkelmaal gik op og ned ad Tegnebrættet, og hans Blyant havde travlt.

Løjtnant Prackle, der stadig havde Armen i Bind, sad i en Stol bagved Bordet i Midten af Værelset og læste et illustreret Blad. For Enden af Bordet sad Løjtnant Tonder og skrev Brev. Han holdt sin Pen meget fast,

og nu og da saa han op fra sit Brev og stirrede op paa Loftet som for at finde Ord, han kunde skrive.

Prackle vendte en Side i det illustrerede Blad, og han sagde: "Jeg kan lukke mine Øjne og se hver eneste Forretning i denne Gade."

Hunter fortsatte med sit Arbejde, og Tonder skrev et Par Ord til. Prackle vedblev: "Der er en Restaurant lige her bagved. De kan ikke se den paa Billedet. Den hedder Burdens."

Hunter saa op. Han sagde: "Jeg kender godt Stedet. De har gode Muslinger."

"Det har de," sagde Prackle. "Alt var godt der. Ikke en eneste daarlig Ting serverede de. Og deres Kaffe -"

Tonder saa op fra sit Brev og sagde: "De serverer ikke Kaffe nu - eller Muslinger?"

"Maaske, det kender jeg ikke noget til," sagde Prackle. "De gjorde, og de vil gøre det igen. Og der var en Opvarterske der."

Han beskrev hendes Skikkelse med Haanden, med den raske Haand. "Blondine, saadan og saadan." Han saa ned i Bladet. "Hun havde de mærkeligste Øjne, har, mener jeg - altid med det blanke Blik, som om hun lige havde grædt eller let." Han saa op mod Loftet og talte sagte. "Jeg var ude med hende. Hun var yndig. Jeg undrer mig over, at jeg ikke er kommet der oftere. Gud ved, om hun stadigvæk er der."

Tonder sagde dystert: "Sandsynligvis ikke. Hun arbejder maaske i en Fabrik."

Prackle lo. "Jeg haaber ikke, de rationerer Pigerne hjemme."

"Hvorfor ikke," sagde Tonder.

Prackle sagde spøgende. "De bryder Dem ikke meget om Piger, vel? Ikke meget, blot lidt."

Tonder sagde: "Jeg tager dem for, hvad de er. Jeg lader dem ellers ikke komme ind i mit Liv."

Prackle sagde: "Det ser ellers ud til, at De sværmer om dem altid."

Tonder prøvede at skifte Emne. "Jeg hader disse forberedede Lygter, Major, hvornaar tror De, vi kan faa Dynamo'en i Orden?"

Major Hunter saa langsomt op fra sit Bord og sagde: "Den skulde have været færdig nu. Jeg har dygtige Mænd i Gang med den. Fra nu af vil jeg fordoble Vagten."

"Fik de fat i de Fyre, der ødelagde den?" sagde Prackle.

Hunter sagde barsk: "Det kan være hvem som helst af fem Mænd. Jeg fik dem alle fem." Han fortsatte eftertænkstomt: "Det er meget let at ødelægge en Dynamo, hvis man ved, hvordan det skal gøres. Den skal bare kortsluttes, saa ødelægges den sig selv." Han sagde videre: "Lyset kan være her naar som helst."

Prackle saa stadig i sit Magasin. "Jeg gad vide, hvornaar vi bliver afløst. Jeg gad vide, hvornaar vi kan rejse hjem et Stykke Tid. Major, kunde De ikke lide at rejse hjem paa Orlov?"

Hunter saa op fra sit Arbejde, og hans Ansigt havde et haabløst Udtryk. "Jo, selvfølgelig." Han tog sig sammen. "Nu har jeg bygget dette Sidespor fire Gange. Jeg ved ikke, hvorfor en Bombe altid rammer dette særlige Sidespor. Jeg er ved at blive træt af dette Spor. Jeg maa forandre Ruten hver Gang paa Grund af Kraterne. Der er ikke Tid til at fylde dem op. Jorden er alt for frossen. Det er for stort et Arbejde."

Pludselig kom det elektriske Lys tilbage, og Tonder strakte automatisk Armen ud og slukkede Petroleumlampen. Den hvislende Lyd forsvandt fra Værelset.

Tonder sagde: "Gud ske Lov. Den Hvislen gaar mig paa Nerverne, Den

faar mig til at tro, at der er nogen, der hvisker." Han foldede det Brev, han havde skrevet, sammen og sagde: "Det er underligt, at der ikke kommer flere Breve igennem. Jeg har kun faaet et i to Uger."

Prackle sagde: "Maaske er der ingen, der skriver til Dem."

"Maaske," sagde Tonder. Han vendte sig mod Majoren. "Hvis der skete noget - derhjemme, mener jeg, - tror De saa, at de vilde fortælle os det - jeg mener, hvis der skete noget slemt, Dødsfald eller saadan noget?"

Hunter sagde: "Det ved jeg ikke."

"Jeg kunde i hvert Fald godt lide at komme ud af dette gudsforladte Hul," vedblev Tonder.

Prackle brød ind: "Jeg troede, De vilde bo her efter Krigen?" Og han efterlignede Tonders Stemme. "Slaa fire eller fem Gaarde sammen. Lave et rart Sted. En Slags Familiegods. Var det ikke saadan? Var det ikke Meningen, De skulde være Godsejer her i Dalen? Et rart, venligt Folk, smukke Grasplæner og Vildt og Smaaborn. Var det ikke saadan, det var, Tonder?"

Medens Prackle talte, sankede Tonder Haanden. Saa pressede han sine Hænder mod Tindingerne og talte bevæget: "Ti stille. Lad være med at tale paa den Maade. Disse Mennesker. Disse forfærdelige Mennesker, disse kolde Mennesker. De ser aldrig paa en." Han gaa. "De taler aldrig. De svarer, som de var døde. De adlyder, disse frygtelige Mennesker, og Pigerne er som Is."

Der lød en let Banken paa Døren, og Joseph kom ind med en Kulkasse. Han gik gennem Værelset uden at sige noget og satte Kassen saa forsigtigt ned, at han ikke lavede Støj, og derpaa vendte han sig om uden at se paa nogen og gik atter hen imod Døren. Prackle sagde højt: "Joseph," og Joseph vendte sig om uden at svare, uden at se op, og hen bukkede let. Og Prackle sagde stadig højt: "Joseph, er der noget Vin eller Konjak?"

Joseph rystede paa Hovedet.

Tonder for op fra Bordet, hans Ansigt var vildt af Raseri, og han raabte: "Svar, De Svin. Svar med Ord."

Joseph saa ikke op. Han sagde tonløst: "Nej, Hr. Løjtnant, nej, Hr. Løjtnant, der er ingen Vin."

Og Tonder sagde rasende: "Og ingen Konjak?"

Joseph saa ned og sagde atter tonløst: "Der er ingen Konjak, Hr. Løjtnant." Han stod fuldkommen stille.

"Hvad er det, De vil?" sagde Tonder.

"Jeg vil gerne gaa, Hr. Løjtnant."

"Saa gaa, for Satan."

Joseph vendte sig om og gik tavs ud af Værelset, og Tonder tog et Lommetørklæde op af Lommen og tørrede sit Ansigt. Hunter saa op paa ham og sagde: "De skulde ikke lade ham slaa Dem saa let."

Tonder satte sig ned i sin Stol og pressede Hænderne mod Tindingerne og sagde med brudt Stemme: "Jeg ønsker en Pige. Jeg vil hjem, jeg vil have en Pige. Der er en Pige her i Byen, en smuk Pige. Jeg ser hende for mig hele Tiden. Hun har blond Haar. Hun bor ved Siden af den gamle Jernhandel. Jeg vil have den Pige."

Prackle sagde: "Pas paa Dem selv. Pas paa Deres Nerver."

I samme Øjeblik gik Lyset atter ud, og Værelset henlaa i Mørke. Hunter sagde, medens han tændte Tændstikker og gjorde Forsøg paa at tænde Lygterne: "Jeg troede, jeg havde dem alle. Jeg maa have glemt en. Men jeg kan ikke løbe ned hele Tiden. Jeg har gode Folk dernede."

Tonder tændte den første Lygte og saa den anden, og Hunter sagde alvorligt til Tonder: "Løjtnant, hvis De skal tale, saa tal til os. Lad ikke Fjenden høre, De taler paa den Maade. Der er intet, der vilde passe disse

Folk bedre, end at Deres Nerver er ved at blive tyndslidte. Lad ikke Fjenden høre paa det."

Tonder satte sig ned igen. Lyset faldt skarpt paa hans Ansigt, og den hvislende Lyd fyldte Værelset. Han sagde: "Det er det. Fjenden er overalt. Hver Mand, hver Kvinde, selv Børnene. Fjenden er overalt. Deres Ansigter ser ud gennem Dørene. De hvide Ansigter lytter bagved Gardinerne. Vi har slaaet dem, vi har sejret overalt, og de haaber og adlyder og venter. Halvdelen af Verden er vor. Er det det samme andre Steder, Major?"

Og Hunter sagde: "Jeg ved det ikke."

"Det er dette," sagde Tonder. "Vi ved ikke Besked. Indberetningerne siger: Alt paa vore Hænder. Erobrede Lande hilser vore Soldater, hilser den nye Orden." Hans Stemme ændredes og blev stadig lavere. "Hvad siger Rapporterne om os? Siger de, at vi bliver hilst, elsket, med Blomster paa vor Vej. Aah, disse forfærdelige Mennesker, der venter i Sneen."

Og Hunter sagde: "Nu har De faaet Luft. Føler De Dem bedre nu?"

Prackle havde slaaet i Bordet ganske sagte med sin raske Haand, og han sagde: "Han skulde ikke tale saadan. Han skulde holde den Slags Ting for sig selv. Han er Soldat, ikke sandt. Saa maa han være Soldat."

Døren blev roligt aabnet, og Kaptajn Loft kom ind, og der var Sne paa hans Hjelm og Sne paa hans Skuldre. Hans Nase var medtaget og rød, og hans Overfrakkekrave var slaaet højt op om Ørerne. Han tog sin Hjelm af, og Sneen faldt ned paa Gulvet, og han bøjede sine Skuldre. "Sikken en Restilling," sagde han.

"Mere Besvær?" spurgte Hunter.

"Altid Besvær. Naa, jeg ser, de har knaldet Deres Dunamo igen. Jeg tror, jeg har ordnet Minen for et Stykke Tid."

"Hvad Vrøvl har De?" spurgte Hunter.

"Aah, det sædvanlige, der er hos mig - langsommere Kørsel, og en ødelagt væltet Vogn. Jeg saa ham, der ødelagde den. Jeg skød ham. Jeg tror, jeg har fundet en Metode nu, Major. Jeg har netop udtænkt den. Jeg vil lade hver Arbejder bringe et vist Kvantum Kul frem. Jeg kan ikke sulte Arbejderne, saa kan de ikke arbejde. Men jeg har virkelig fundet Løsningen. Hvis Kullet ikke kommer frem, saa ikke noget Mad til Familieme. Vi vil lade Arbejderne spise ved Minen, saa bliver der ikke noget med at dele hjemme. Det burde hjælpe. Enten skal de arbejde, eller ogsaa faar deres Smaa ikke noget at spise. Jeg har lige sagt det til dem."

"Hvad sagde de?"

Lofts Øjne blev helt smalle. "Sagde? Hvad siger de overhovedet? Intet. Slet intet. Men vi skal faa at se, om ikke Kullet kommer frem nu." Han tog sin Frakke af og rystede den, og hans Øjne faldt paa Døren, og han saa, at den stod paa Klem. Han bevægede sig tavst hen imod Døren, stødte den pludselig op og lukkede den saa. "Jeg troede, jeg havde lukket den Dør i."

"Det gjorde De ogsaa," sagde Hunter.

Prackle bladede stadig i sit illustrerede Blad. Hans Stemme var atter normal. "Det er nogle gigantiske Kanoner, vi bruger paa Østfronten. Jeg har aldrig set saadan en. Har De, Kaptajn?"

"Ja, jeg har," sagde Kaptajn Loft. "Jeg har set dem i Funktion. De er vidunderlige. Intet kan modstaa dem."

Tonder sagde: "Kaptajn, hører De meget nyt hjemmefra?"

"En hel Del," sagde Loft.

"Staar alt godt til der?"

"Vidunderligt," sagde Loft. "Hærene gaar frem overalt."

"Men Engländerne er da ikke slaaet endnu?"

"De bliver slaaet overalt."

"Men de kæmper videre?"

"Kun nogle faa Luftangreb."

"Og Russerne?"

"Det er helt forbi."

Tonder sagde ihærdigt: "Men de kæmper videre."

"Det er ingenting."

"Saa har vi jo næsten vundet, ikke Kaptajn?" spurgte Tonder.

"Jo, vi har."

Tonder saa nøje paa ham og sagde: "De tror paa dette, ikke sandt Kaptajn?"

Prackle brød ind: "Lad ham nu ikke begynde paa det igen."

Loft betragtede skulende Tonder. "Jeg ved ikke, hvad De mener?"

Tonder sagde: "Jeg mener dette: Vi skal vel hjem inden længe, ikke sandt?"

"Omordningen vil jo tage nogen Tid," sagde Hunter. "Nyordningen kan ikke sættes i Kraft paa en Dag, vel?"

Tonder sagde: "Det tager maaske hele Livet?"

Og Prackle sagde: "Lad ham ikke begynde paa det igen."

Loft kom meget tæt hen imod Tonder, og han sagde: "Løjtnant, jeg holder ikke af den Tone i Deres Spørgsmaal. Jeg kan ikke lide den Tone af Tvivl."

Hunter saa op og sagde: "Vær nu ikke for haard ved ham, Loft. Han er træt. Vi er alle trætte."

"Jeg er ogsaa træt," sagde Loft. "Men alligevel faar jeg ikke forræderiske Tanker."

Hunter sagde: "Tag nu at lade være med at skælde ham ud. Ved De, hvor Obersten er?"

"Han skriver Rapport. Han beder om Forstærkninger," sagde Loft.

"Det er et større Arbejde, end vi troede."

Prackle sagde ophidset: "Faar han dem - Forstærkningerne?"

"Evor skulde jeg vide det?"

Tonder smilede. "Forstærkninger," sagde han. "Eller maaske Afløsning. Maaske kunde vi rejse hjem et Stykke Tid." Og han sagde smilende: "Maaske kunde jeg gaa ned ad Gaden, og Folk vilde sige: 'Hallo, du gamle!' og 'Der er en Soldat,' og jeg kunde vende Ryggen til en Mand uden at være bange."

Prackle sagde: "Lad ham ikke begynde paa det igen. Lad ham nu ikke gaa over Gevind igen."

Og Loft sagde: "Vi har Besvær nok nu, uden at Staben behøver at blive sindssyg."

Men Tonder fortsatte: "Tror De virkelig, at denne Afløsning vil komme, Kaptajn?"

"Det sagde jeg ikke."

"Men De sagde, at det kunde ske."

"Jeg sagde, at jeg vidste det ikke. Se her, Løjtnant, vi har erobret Halvdelen af hele Verden. Vi maa holde Orden i den et Stykke Tid. Det kan De nok forstaa."

"Men hvad med den anden Halvdel?" spurgte Tonder.

"Den vil fortsætte med at kæmpe haabløst," sagde Loft.

"Saa maa vi spredes ud over det hele."

"Ja, i nogen Tid," sagde Loft.

Prackle sagde nervøst: "Jeg vilde ønske, at De vilde faa ham til at holde Kæft. Jeg vilde ønske, at De vilde faa ham til at holde Kæft. Faa ham til at holde op."

Tonder tog sit Lommetørklæde frem og pudsede Næse, og han talte ganske

lidt, som en Mand, der er gaaet fra Forstanden. Han lo forvirret. Han sagde: "Jeg havde en morsom Drøm. Jeg tror, det var en Drøm. Maaske var det en Tanke. Maaske en Tanke eller en Drøm."

Prackle sagde: "Faa ham til at holde op."

Tonder sagde: "Kaptajn, er dette Sted erobret?"

"Selvfølgelig," sagde Loft.

En Antydning af noget hysterisk gled ind i Tonders Latter. Han sagde: "Erobret, og vi er bange; erobret, og vi er omringet." Hans Latter blev skingrende. "Jeg havde en Drøm - eller en Tanke - ude i Sneen ved de sorte Skygger og Ansigterne i Dørene, de kolde Ansigter bagved Gardinerne. Jeg havde en Tanke eller en Drøm."

Prackle sagde: "Faa ham til at holde op."

Tonder sagde: "Jeg drømte, at Føreren var sindssyg."

Og Loft og Hunter lo sammen, og Loft sagde: "Fjenden har fundet ud af, hvor sindssyg han er. Den vil jeg skrive hjem. Aviserne vil trykke den; Fjenden har lært, hvor sindssyg Føreren er."

Og Tonder vedblev med at le. "Erobring efter Erobring, dybere og dybere ned i Dyndet." Hans Latter rystede ham, og han hostede i Lommetørklædet. "Maaske Føreren er sindssyg. Fluor erobrer Fluepapiret. Fluor tager 200 Kilometer nyt Fluepapir." Hans Latter blev mere hysterisk nu.

Prackle bøjede sig fremover og rystede ham med sin raske Haand. "Hold op. De maa holde op. De har ingen Ret til det." Og lidt efter opdagede Loft, at Latteren var hysterisk, og han gik tæt hen til Tonder og slog ham i Ansigtet. Han sagde: "Løjtnant, hold op."

Tonders Latter fortsatte, og Loft slog ham igen i Ansigtet og sagde: "Hold op, Løjtnant, hører De?"

Pludselig standsede Tonders Latter, og Værelset var roligt med Undtagelse af den hvislende Lyd fra Lamperne. Tonder saa forbavset paa sin Haand, og han følte paa sit forslaaede Ansigt med Haanden, saa igen paa sin Haand, og hans Hovede sænk ned mod Bordet. "Jeg vil hjem," sagde han.

Kapitel 6.

Der var en lille Gade ikke langt fra Torvet, hvor smaa spidse Tage og smaa Forretninger laa mellem hinanden. Sneen var trampet ned paa Gangstierne og paa Vejene, men den dyngede sig højt op ved Gærderne, og den tyngede paa de spidse Tage. Den laa op mod de tilskoddede Vinduer paa de smaa Huse. Natten var mørk, og intet Lys kom fra Vinduerne, der kunde vise Flyvamaskinerne Vej. Og ingen gik paa Gaderne, for det var forbudt paa det strengeste. Husene dannede mørke Klumper mod Sneen. Hvert Øjeblik gik Patruljer paa seks Mand op og ned ad Gaden, idet de spejdede omkring, og hver Mand bar en lang Lommelygte. De dæmpede Trin lød i Gaden, og deres Støvlers Knirken høretes paa den trampede Sne. De var dybt indhyllet i deres Frakker; under Hjælmene havde de strikkede Huer, som de havde trukket ned over Ørerne, og som dækkede deres Hage og Mund. Der faldt lidt Sne, kun lidt, som Ris.

Patruljerne talte, medens de gik, og de talte om Ting, som de længtes efter, om Kød og om varm Suppe, om Fedmen ved Smør, om Figers Skønhed og om deres Smil, deres Læber og Øjne. De talte om disse Ting, og undertiden talte de om deres Had til det, de lavede, og om deres Ensomhed.

Et lille spidstaget Hus ved Siden af Jernhandelen var bygget som de andre og bar sin Snehat som de andre. Intet Lys kom ud fra de tilskoddede Vinduer, og Yderdøren var tæt lukket. Men indenfor brandte en Lampe i den lille

Opholdsstue, og Døren til Soveværelset var aaben, og Døren til Køkkenet var aaben. En Jernovn stod mod den bageste Væg med en svag Ild brandende. Det var en varm, fattig, hyggelig Stue. Gulvet var dækket med et slidt Tæppe. Væggene var tapetseret i en varm brun Farve med gammeldags franske Lilier i Guld. Og paa den bageste Væg hang to Billeder. Det ene forestillede en Fisk, der laa død paa et Bregneblad, og det andet en Rype, der laa død paa en Gren af Edelgran. Paa den højre Væg var der et Billede af Kristus, der gaar paa Havet hen imod de fortvivlede Fiskere. Der var to almindelige Stole i Stuen og en Sofa dækket med et lyst Tæppe. Der var et lille rundt Bord i Midten af Værelset, paa hvilket der stod en Lampe med en rund blomstret Skærm, og Lyset i Stuen var varmt og blødt. Inderdøren, der førte til Gangen, der igen førte til Yderdøren, var ved Siden af Ovn.

I en gammel Ikenestol med Iuder ved Siden af Bordet sad Molly Morden alene. Hun trevlede en gammel, blaa Sweater op og vandt Garnet paa et Nøg-
le. Hun havde et helt stort Nøg-
le. Og paa Bordet ved Siden af laa hendes Strikketøj med Strikkepindene stikkende ud og en stor Saks. Hendes Brilller laa paa Bordet ved Siden af hende, for hun behøvede dem ikke, naar hun skulde strikke. Hun var smuk og ung og ordentlig. Hendes gyldne Haar var sat op paa Hovedet, og hun havde en blaa Sløjfe i Haaret. Hendes Hænder arbejdede hurtigt med Optrevlingen. Medens hun arbejdede, saa hun nu og da paa Døren, der gik ud til Gangen. Vinden pek sagte i Skorstenen, men det var en rolig Nat, indhyllet i Sne.

Pludselig standsede hun sit Arbejde. Hendes Hænder blev stille. Hun saa hen imod Døren og lyttede. Man kunde høre Patruljen trampe forbi paa Gaden, og Lyden af deres Stemmer kunde svagt høres. Lyden døde hen. Molly trevlede nyt Garn op og vandt det paa Nøglet. Og igen standsede hun. Der lød en Raslen ved Døren og saa tre korte Slag. Molly lagde sit Arbejde til Side og gik hen til Døren.

"Ja," raabte hun.

Hun laasede Døren op og aabnede den, og en fornummet Skikkelse kom ind. Det var Annie, Kokkepigen, rødøjet og indhyllet i Tørklæder. Hun gled hastigt ind, som om hun havde Øvelse i hurtigt at komme igennem Døre og atter faa dem lukket bag sig. Hun stod der, rødnæset og snøftende og saa sig hurtigt rundt i Værelset.

Molly sagde: "Godaften Annie. Jeg ventede Dem ikke i Aften. Tag Tøjet af og faa lidt Vaarme. Det er koldt udenfor."

Annie sagde: "Soldaterne bragte tidlig Vinter. Min Fader sagde altid, at Krige bragte daarligt Vejr, eller at daarligt Vejr bragte Krig. Jeg kan ikke huske, hvordan det var."

Tag Tøjet af og kom hen til Ovn.

"Det kan jeg ikke," sagde Annie vigtigt. "De kommer."

"Hvem kommer?" sagde Molly.

"Hans Excellence," sagde Annie, "og Doktoren og de to unge Anders."

"Her?" spurgte Molly. "Af hvilken Grund?"

Annie strakte Haanden ud, og der laa en lille Pakke i den. "Tag den," sagde hun, "jeg stjal den fra Oberstens Tallerken. Det er Kød."

Og Molly pakkede det lille Stykke Kød ud og stak det i Munden, og hun talte medens hun tyggede. "Faar De selv noget?"

Annie sagde: "Jeg laver jo Maden, ikke? Jeg faar altid noget."

"Hvornaar kommer de?"

Annie snøftede. "De unge Anders sejler til England i Aften. De er nødt til det. De holder sig skjult nu."

"Gør de?" spurgte Molly. "Hvorfor det?"

"Jo, deres Bror, Jack blev skudt i Dag for at have ødelagt den lille

Vogn. Soldaterne er paa Jagt efter Resten af Familien. De ved, hvordan de bærer sig ad."

"Ja," sagde Molly, "jeg ved, hvordan de bærer sig ad. Sid ned, Annie."

"Jeg har ikke Tid," sagde Annie. "Jeg maa tilbage og fortælle hans Excellence, at alt er i Orden her."

Molly sagde: "Var der nogen, der saa Dem komme?"

Annie smilede stolt: "Nej, jeg er mægtig god til at snige mig af Sted."

"Hvordan kan Borgmesteren stikke af?"

Annie lo. "Joseph skal ligge i hans Seng, hvis de skulde finde paa at kigge ind, med Borgmesterens Natskjorte paa, lige ved Siden af Fruen." Og hun lo igen. Hun sagde: "Joseph ligger nok temmelig stille!"

Molly sagde: "Det er en væmmelig Nat at sejle af Sted i."

"Det er bedre end at blive skudt."

"Det er det. Hvorfor kommer Borgmesteren her?"

"Det ved jeg ikke. Han vil tale med de unge Anders. Jeg maa gaa nu, jeg kom blot for at give Dem Besked."

"Hvornaar kommer de?"

"Aah, maaske om en halv Time, maaske om tre Kvarter," sagde Annie. "Jeg kommer først ind, ingen tager sig af en gammel Kokkepige." Hun begyndte at gaa hen imod Døren, men vendte om paa Halvvejen, og som om hun anklagede Molly for at have sagt de sidste Ord, sagde hun vigtigt: "Jeg er nu ikke saa gammel." Og derpaa gled hun ud af Døren og lukkede den bag sig.

Molly vedblev at strikke et Øjeblik, saa rejste hun sig og gik hen til Ovn og løftede Lugen. Skåret af Ilden oplyste hendes Ansigt. Hun rodede i Ilden og lagde nogle Stykker Kul paa og lukkede atter Lugen. For hun kunde komme hen til Stolen, lød der en Banken paa Yderdøren. Hun gik tværs gennem Værelset og sagde til sig selv: "Gud ved, hvad hun glemte." Hun gik ud i Gangen og sagde: "Hvad vil De?"

En Mandsstemme svarede hende. Hun aabnede Døren, og en Mandsstemme sagde: "Jeg vil ikke gøre Dem Fortræd. Jeg vil ikke gøre Dem Fortræd."

Molly gik baglæns ind i Værelset, og Løjtnant Tonder fulgte efter hende. Molly sagde: "Hvem er De? Hvad vil De? De kan ikke komme herind. Hvad ønsker De?"

Løjtnant Tonder havde sin graa Kappe paa. Han kom ind i Stuen og tog sin Hjælm af, og han talte i en bedende Tone. "Jeg vil ikke gøre Dem Fortræd. Vær saa venlig at lade mig komme ind."

Molly sagde: "Hvad ønsker De?"

Hun lukkede Døren bag ham, og han sagde: "Frøken, jeg ønsker bare at høre Dem tale, det er det hele. Jeg ønsker bare at tale med Dem, det er alt, hvad jeg ønsker."

"Trænger De herind med Magt?"

"Nej, Frøken, lad mig bare blive her et Øjeblik, saa skal jeg nok gaa."

"Hvad er det, De ønsker?"

Tonder prøvede at forklare. "Kan De forstaa det - kan De forstaa det. Kan vi ikke bare et Øjeblik glemme denne Krig? Kan vi ikke bare et Øjeblik tale sammen som Mennesker - vi to?"

Molly saa paa ham en Stund, og saa viste der sig et Smil paa hendes Læber. "De ved ikke, hvem jeg er, vel?"

Tonder sagde: "Jeg har set Dem i Byen. Jeg ved, at De er yndig. Jeg ved, at jeg ønsker at tale med Dem."

Og Molly smilede stadig. Hun sagde sagte. "De ved ikke, hvem jeg er." Hun satte sig i Stolen, og Tonder stod som et Barn og saa meget klodset ud. Molly vedblev med rolig Stemme. "Ikke sandt, De er ensom, saadan er det jo ganske simpelt, ikke sandt?"

Tonder fugtede sine Læber, og han talte ivrigt. "Saadan er det," sagde han. "De forstaar, det vidste jeg, De vilde. Jeg vidste, De maatte." Han snublede over Ordene. "Jeg er saa ensom, saa jeg er ved at blive syg. Jeg er ensom midt i Roen og Hadet." Og han sagde bønfyldende: "Kan vi ikke tale sammen, bare lidt?"

Molly tog sit Strikketøj. Hun saa hurtigt hen paa Gadedøren. "De kan ikke blive her mere end et Kvarter. Sæt Dem ned et Øjeblik, Løjtnant."

Hun saa atter paa Døren. Huset knagede. Tonder blev opmærksom, og han sagde: "Er der nogen her?"

"Nej, det er Sneen, som tynger paa Taget. Jeg har ikke mere nogen Mand til at skubbe det ned."

Tonder sagde blidt: "Hvem har gjort det? Er det noget, vi har gjort?"

Og Molly nikkede, og hendes Blik blev fjernt: "Ja."

Han satte sig. "Det gør mig ondt." Efter et Øjeblik's Forløb sagde han: "Jeg vilde ønske, jeg kunde gøre noget. Jeg skal sørge for, at Sneen bliver skubbet ned af Taget."

"Nej," sagde Molly. "Nej."

"Efterfor ikke?"

"Fordi Folk vilde tro, at jeg havde sluttet mig til Dem. De vilde udstøde mig. Jeg ønsker ikke at blive stødt ud."

Tonder sagde. "Ja, jeg kan godt se, hvordan det vilde gaa. Allesammen hader I os. Men jeg vil tage mig af Dem, hvis De vil lade mig gøre det."

Nu vidste Molly, at hun havde Magten, og hendes Øjne blev smalle og grusomme, og hun sagde: "Hvorfor spørger De? Det er jo Dem, der er Erobreren. Deres Folk behøver ikke at spørge. De tager, hvad de ønsker."

"Det er ikke det, jeg ønsker," sagde Tonder. Det er ikke paa den Maade, jeg ønsker det."

Og Molly lo stadig lidt grusomt. "De ønsker, jeg skal holde af Dem, ikke Løjtnant?"

Han sagde ligefremt "Ja," og han løftede Hovedet, og han sagde: "De er saa smuk, saa varm. Deres Haar er lyst. Aah, jeg har ikke set nogen Venlighed paa en Kvindes Ansigt i lange, lange Tider."

"Kan De se nogen paa mit?"

Han betragtede hende nøje. "Det er det, jeg ønsker."

Hun slog til sidst Øjnene ned. "De gør Kur til mig, ikke Løjtnant?"

Og han smilede klodset. "Jeg ønsker, De skal holde af mig. Det er det, jeg ønsker at se i Deres Øjne. Jeg har set Dem paa Gaden. Jeg har set Dem gaa forbi mig. Jeg har givet Ordre til, at De ikke maatte lide Overlast. Har De lidt Overlast?"

Og Molly sagde roligt: "Tak. Nej, jeg har ikke lidt Overlast."

Han vedblev hurtigt: "Jeg har oven i Købet skrevet et Digt til Dem. Bryder De Dem om at se mit Digt?"

Og hun sagde spottisk: "Er det et langt Digt? De maa gaa snart."

Han sagde: "Nej, det er et meget lille Digt. Det er et lille bitte Digt." Han stak Haanden ned i sin Uniformsfrakke og tog et sammenfoldet Stykke Papir op og rakte hende det. Hun bøjede sig tæt hen imod Lampen, tog sine Brillen paa, og læste roligt:

"Mine Tanker kredser stadig

"Om dine Øjnes Blaa.

"Som Havet de mig griber,

"I dem vil jeg forgaa."

Hun foldede Papiret sammen og lagde det i Skødet. "Har De skrevet det, Løjtnant?"

"Ja."

Hun sagde spottende: "Til mig?"

Og Tonder svarede ilde berørt: "Ja."

Hun saa roligt paa ham og smilede. "De har jo ikke skrevet det, vel Løjtnant?"

Han smilede tilbage som et Barn, der er blevet grebet i at lyve: "Nej."

Molly spurgte ham. "Ved De, hvem der har skrevet det?"

Tonder sagde: "Ja, det er Heine. Det er "Mit deinen blauen Augen." Jeg har altid elsket det." Han lo forvirret, og Molly lo med ham, og pludselig lo de sammen. Han holdt op med at le lige saa pludseligt, og et Mismod saas i hans Øjne. "Jeg har ikke let saadan i en Evighed."

Han sagde: "De fortalte os, at Folket kunde lide os, vilde beundre os. Det gør det ikke. De hader os kun." Og saa skiftede han Emne, som om han kæmpede mod Tiden. "De er saa smuk. De er lige saa Smuk som Latteren."

Molly sagde: "De er begyndt at gøre Kur til mig, Løjtnant. De maa gaa om et Øjeblik."

Og Tonder sagde: "Maaske ønsker jeg at gøre Kur til Dem. En Mand behøver Kærlighed. En Mand dør uden Kærlighed. Hans Indre visner, og hans Fjerte dør. Jeg er ensom."

Molly rejste sig op fra Stolen. Hun saa nervøst paa Døren og gik saa hen til Ovnen, og da hun kom tilbage, blev hendes Ansigt haardt, og hendes Øjne fik et straffende Udtryk, og hun sagde: "Vil De gerne i Seng med mig, Løjtnant?"

"Det sagde jeg ikke. Hvorfor taler De saadan?"

Molly sagde grusomt: "Maaske prøver jeg paa at frastøde Dem. Jeg var en Gang gift. Min Mand er død, jeg er ikke Jomfru." Hendes Stemme var bitter.

Tonder sagde: "Jeg ønsker blot, at De skal holde af mig."

Og Molly sagde: "Jeg forstaar, De er en civiliseret Mand. De ved, at Elskov er mere fuld og hel og yndig, hvis der ogsaa er Kærlighed."

Tonder sagde: Tal ikke saadan, Tal dog ikke paa den Maade."

Molly saa hurtigt mod Døren. Hun sagde: "Vi er et erobret Folk, Løjtnant. De har taget Maden bort. Jeg er sulten. Jeg vilde holde mere af Dem, hvis De gav mig noget at spise."

Tonder sagde: "Hvad er det, De siger?"

"Frastøder jeg Dem, Løjtnant? Maaske prøver jeg paa at gøre det. Min Pris er to Pølser."

Tonder sagde: "De kan ikke tale paa den Maade."

"Hvad med Deres egne Piger, Løjtnant, efter den sidste Krig? En Mand kunde vælge mellem Deres Piger for et Æg eller en Skive Brød. Ønsker De mig gratis, Løjtnant? Er Prisen for høj?"

Han sagde: "De narrede mig et Øjeblik. Men De hader mig ogsaa, ikke sandt? Jeg troede, at De maaske ikke vilde."

"Nej, jeg hader Dem ikke," sagde hun. "Jeg er sulten, og - jeg hader Dem."

Tonder sagde: "Jeg vil give Dem alt, hvad De behøver, men -"

Og hun afbrød ham. "De ønsker at kalde det noget andet? De ønsker ikke en Skøge. Er det det, De mener?"

Tonder sagde: "Jeg ved ikke, hvad jeg mener. De faar det til at lyde fuldt af Had."

Molly lo. Hun sagde: "Det er ikke rart at være sulten. To Pølser, to fine fede Pølser kan være de kostbareste Ting i Verden."

"Sig ikke saadan noget," sagde han. "Gør det ikke."

"Hvorfor ikke? Det er sandt."

"Det er ikke sandt. Det kan ikke være sandt."

Hun saa paa ham et Øjeblik, saa satte hun sig ned, saa ned i sit Skød og sagde: "Nej, det er ikke sandt. Jeg hader Dem ikke. Jeg er ogsaa ensom. Og

Sneen ligger tungt paa Taget."

Tonder rejste sig og gik hen til hende. Han tog den ene af hendes Hænder i sine, og han sagde blidt: "Aah, had mig ikke. Jeg er kun Løjtnant. Jeg bad ikke om at komme her. De bad mig ikke om at faa mig til Fjende. Jeg er kun en Mand, ikke en Erobrer."

Mollys Fingre tog om hans Haand et Øjeblik, og hun sagde blidt: "Jeg ved det, ja, jeg ved det."

Og Tonder sagde: "Vi har ogsaa en Smule Ret til at leve midt i al denne Død."

Hun lagde sin Haand mod hans Kind et Øjeblik, og hun sagde: "Ja."

"Jeg vil passe paa Dem," sagde han. "Vi har Ret til at leve midt i alt dette Myrderi." Hans Haand hvilede paa hendes Skuldre. Pludselig blev hun stiv, og hendes Øjne blev store og stirrende, som om hun saa Syner. Hans Haand slap hende, og han spurgte: "Hvad er der i Vejen? Hvad er der?" Hendes Øjne stirrede fremad, og han gentog: "Hvad er der?"

Molly talte i en spottende Tone: "Jeg klædte ham paa som en lille Dreng paa hans første Skoledag. Og han var bange. Jeg knappede hans Skjorte og prøvede at trøste ham, men han var udenfor al Trøst. Og han var bange."

Tonder sagde: "Hvad siger De?"

Og Molly syntes at se, hvad hun beskrev. "Jeg ved ikke, hvorfor de lod ham komme hjem. Han var forvirret. Han vidste ikke, hvad der var sket. Han ikke en Gang kyssede mig, da han gik bort. Han var bange og meget tapper, som en lille Dreng paa hans første Skoledag."

Tonder rejste sig op. "Det var Deres Mand?"

Molly sagde: "Ja, min Mand. Jeg gik til Borgmesteren, men han var hjælpeløs. Og saa gik han bort - ikke særlig godt eller roligt - og de førte ham ud og skød ham. Det var mere mærkeligt den Gang end egentlig frygteligt. Jeg troede ikke helt paa det."

Tonder sagde: "Deres Mand!"

"Ja, og nu i dette rolige Hus tror jeg det. Nu med den tunge Sne paa Taget tror jeg det. Og i Ensomheden før Daggrø, i den halvvarme Seng, forstaar jeg det."

Tonder stod lige foran hende. Hans Ansigt var fyldt af Sorg. "Godnat," sagde han. "Gud bevare Dem. Maa jeg komme igen?"

Og Molly saa paa Væggen og paa Mindet. "Jeg ved det ikke," sagde hun. "Jeg vil komme igen."

"Jeg ved ikke."

Han saa paa hende, og saa gik han roligt ud af Døren, og Molly stirrede stadig paa Væggen. "Gud bevare mig." Hun vedblev et Øjeblik at stirre paa Væggen. Døren aabnede sig uden en Lyd, og Annie kom ind. Molly saa hende slet ikke.

Annie sagde misbilligende: "Døren stod aaben."

Molly saa langsomt paa hende, stadig med Øjnene vidt aabne. "Ja, aah, ja, Annie."

"Døren var aaben. Der kom en Mand ud. Jeg saa ham. Han lignede en Soldat."

Og Molly sagde: "Ja, Annie."

"Var der en Soldat her?"

"Ja, der var en Soldat."

Og Annie sagde mistænksomt: "Hvad bestilte han her?"

"Han kom for at gøre Kur til mig."

Annie sagde: "Hvad er det, De er i Færd med? De har vel ikke sluttet Dem til dem? De er ikke sammen med dem, ligesom denne Corell?"

"Nej, jeg er ikke sammen med dem, Annie."

"Hvis Borgmesteren er her, og han kommer tilbage, saa er det Deres Skyld, hvis der sker noget; det vil være Deres Skyld."

"Han kommer ikke tilbage. Jeg vil ikke lade ham komme tilbage."

Men Annie var stadig mistænkssom. Hun sagde: "Skal jeg bede dem komme ind nu? Mener De, her er sikkert?"

"Ja, her er sikkert. Hvor er de?"

"De er ude bagved Gærdet," sagde Annie.

"Sig til dem, de skal komme ind."

Og medens Annie gik ud, rejste Molly sig, glattede sit Haar og rystede sit Hovede for at komme til sig selv igen. Der lød lidt Støj i Gangen. To høje unge Mænd kom ind. De havde Pjækkerter paa og blaa Bluser med Rullekraver. De havde Skihuer paa Hovedet. De var vejrbitte og stærke, og de lignede næsten Tvillinger, Fiskerne Will og Tom Anders.

"God Aften, Molly. De har hørt det?"

"Annie har fortalt mig det. Det er en frygtelig Nat at drage af Sted i."

Tom sagde: "Det er bedre, end hvis det var klart. Maskinerne kan se en, naar det er klart. Hvad er det, Borgmesteren vil, Molly?"

"Jeg ved det ikke. Jeg har hørt om din Broder. Det gør mig ondt."

De blev tavse og saa forlegne paa hinanden. Tom sagde: "De ved, hvordan det er, bedre end de fleste."

"Ja, ja, jeg ved det."

Annie kom ind af Døren igen; hun sagde med en hæs Hvisken: "De er der."

Borgmester Orden og Dr. Winter kom ind. De tog deres Frakker og Huer af og lagde dem paa Sofaen. Orden gik hen til Molly og kyssede hende paa Panden.

"God Aften, min Kære."

Han vendte sig mod Annie. "Gaa ud i Gangen. Bank en Gang, naar Patruljen kommer, en Gang, naar den er gaaet forbi, og to, hvis der er Fare paa Færde. De kan lade Yderdøren staa paa Klem, saa kan De høre, hvis der kommer nogen."

Annie sagde: "Javel." Hun gik ud i Gangen og lukkede Døren bag sig. Dr. Winter sad ved Ovnens og varmede sine Hænder. "Vi hørte, at I vilde stikke af i Nat."

"Det er vi nødt til," sagde Tom.

Orden nikkede. "Ja, jeg ved det. Vi hørte, at I vilde tage Corell med."

Tom lo bittert. "Vi tænkte, at det vilde være det eneste rigtige. Vi har taget hans Baad. Vi kan ikke lade ham blive. Det er ikke rart at se ham paa Gaderne."

Orden sagde bedrøvet: "Jeg vilde ønske, han var rejst bort. Det er blot en yderligere Fare for jer."

"Det er ikke rart at se ham paa Gaderne," gentog Will. "Det er ikke godt for Folk at have ham at se paa."

Winter spurgte: "Kan I tage ham med? Er han slet ikke forsigtig?"

"Aah, jo, han er paa en Maade forsigtig. Og dog gaar han sædvanligvis hjem Kl. 12. Vi vil være bag Muren. Jeg tror, at vi kan faa ham ned gennem Baghaven til Vandet. Hans Baad ligger fortojet der. Vi var nede paa den i Dag for at faa den parat."

Orden gentog: "Jeg vilde ønske, I ikke var nødt til det. Det forøger blot Faren. Hvis han laver Støj, kan Patruljen komme."

Tom sagde: "Han vil ikke gøre Støj, og det er bedre, hvis han forsvinder til Søs. Nogle af Byens Folk kunde maaske faa fat i ham, og saa vilde der blive alt for meget Myrderi. Nej, det er bedre, hvis han stikker til Søs."

Molly begyndte igen at strikke. "Vil I kaste ham overbord?" sagde hun.

Will rødmede. "Han vil stikke til Søs." Han vendte sig mod Borgmesterens: "De vilde tale med os?"

"Ja, jeg vilde tale med jer, Dr. Winter og jeg har prøvet at tænke, - der er saa meget Snak om Retfærdighed, Uretfærdighed og Erobring. Vort Folk er blevet angrebet, men tro ikke, det er blevet erobret."

Der hørtes en tydelig Banken paa Døren, og der blev Stilhed i Stuen. Mollys Strikkepinde standsede, og Borgmesterens udstrakte Haand blev, hvor den var. Tom, der kløede sig i Øret, lod Haanden blive der og holdt op med at klø sig. Alle i Stuen var ubevægelige. Alles Øjne var vendt mod Døren. Saa hørtes Patruljens Trampen, først svagt, saa højere, deres Støvelers Knirken i Sneen, og Lyden af deres Tale, da de fjernede sig. De gik forbi Døren, og deres Fodtrin forsvandt i det Fjerne. Det bankede igen paa Døren. Og Folkene i Stuen slappede af.

Orden sagde: "Det maa være koldt derude for Annie." Han tog sin Frakke op fra Sofaen, aabnede Inderdøren og rakte sin Frakke ud.

"Læg denne om Skuldrene, Annie," sagde han og lukkede Døren.

"Jeg ved ikke hvad jeg skulde gøre uden hende," sagde han. "Hun er overalt, hun ser og hører alt."

Tom sagde: "Vi maa snart af Sted."

Og Winter sagde: "Jeg vilde ønske, I vilde glemme Corell."

"Det kan vi ikke. Det er ikke godt at se ham paa Gaderne."

Han saa spørgende paa Borgmester Orden. "Jeg vil tale ligefremt," begyndte Borgmester Orden langsomt. "Dette er jo en lille By, Retfærdighed og Uretfærdighed er kun Biting. Jeres Broder er skudt, og Alex Morden er skudt. Havn imod en Fjende; Folk er vrede, og de har ingen Maade at kæmpe paa. Men det er altsammen Biting. Det er Mennesker mod Mennesker, ikke Ide mod Ide."

Winter sagde: "Det er mærkeligt for en Læge at tænke paa Ødelæggelse. Men jeg tror, at alle angrebne Folk ønsker at gøre Modstand. Vi er afvæbnede; vor Sjel og Legeme er ikke nok. En afvæbnet Mands Moral synker."

Will Anders spurgte: "Hvad skal alt dette til, Borgmester? Hvad vil De have, vi skal gøre?"

"Vi ønsker at kæmpe mod dem, og vi kan ikke," sagde Orden. "De bruger Sult mod Folket nu. Sult bringer Svaghed. I unge Mennesker sejler til England. Maaske ingen vil lytte til jer, men bed dem fra os - fra en lille By - om at give os Vaaben."

Igen lod der en hurtig Banken paa Døren, og Folkene stivnede, hvor de var, og udefra kom Lyden af Patruljen, der hurtigt kom løbende. Will gik hurtigt hen mod Døren. De løbende Trin kom forbi Huset. Der lød dæmpede Ordre, og Patruljen løb forbi, og der lød atter en Banken paa Døren.

Molly sagde: "De maa være efter nogen. Gud ved, hvem det er denne Gang."

"Vi maa af Sted," sagde Tom utilpas. "Vil De have Skydevaaben, Borgmester? Skal vi bede om Skydevaaben?"

"Nej, fortæl dem, hvordan det staar til. Man passer paa os, og hver Bevægelse, vi gør, fremkalder Repræssalier. Hvis vi kunde faa simple hemmelige Vaaben, skjulte Vaaben, Sprængstoffer, Dynamit, til at sprænge Sporene i Luften med, Haandgranater, hvis det er muligt, ja, endog Gift." Han talte vredt: "Dette er ingen hæderlig krig. Det er en forræderisk og morderisk krig. Lad os bruge de Metoder, der er blevet brugt mod os. Lad de britiske Bombere kaste deres store Bomber mod Minen, men lad dem ogsaa kaste smaa Bomber til os, til at skjule, til at lægge under Sporene, under Benzintankene. Saa vilde vi være bevæbnede, hemmeligt bevæbnede. Saa vilde Angriberen aldrig vide, hvem af os, der var bevæbnet. Lad Bombemaskinerne bringe os simple Vaaben. Vi vil vide, hvordan vi skal benytte dem."

Winter brød ind. "De vilde aldrig vide, hvor vi vilde slaa til. Soldaterne, Patruljen, vilde aldrig vide, hvem af os, der var bevæbnet."

Tom tørrede sin Pande. "Hvis vi kommer igennem, vil vi fortælle dem

det, Borgmester, men - jeg har hørt fortælle, at i England er der stadig Folk ved Magten, som ikke vover at give Befolkningen Vaaben i Hænde."

Orden stirrede paa ham. "Aah, det havde jeg ikke tænkt paa. Godt, vi kan kun haabe. Hvis saadanne Mennecker stadig regerer England og Amerika, er Verden alligevel fortabt. Fortæl dem, hvad vi siger, hvis de vil høre paa det. Vi maa have Hjælp - men hvis vi ikke faar den -" hans Ansigt blev meget haardt, "hvis vi ikke faar den, vil vi hjælpe os selv."

Winter sagde: "Hvis de vil give os Dynamit til at skjule, til at begrave i Jorden, saa det kan være klart, naar vi behøver det, saa kan Fjenden aldrig faa Fred igen, aldrig. Vi vil sprænge hans Forraad i Luften."

Der blev Ophidselse i Værelset. Molly sagde hæftigt, "Ja, vi kunde kæmpe mod hans Hvile. Vi kunde kæmpe mod hans Søvn. Vi kunde kæmpe mod hans Nerver og hans Sikkerhed."

Will spurgte roligt: "Er det det hele, Borgmester?"

"Ja," nikkede Orden. "Det er alt."

"Hvad hvis de ikke vil høre paa os?"

"I kan blot prøve, som I prøver Havet i Nat."

"Er det alt?"

Døren gik op, og Annie kom roligt ind. Orden fortsatte: "Det er alt. Hvis I skal af Sted nu, saa lad mig sende Annie ud for at se, om Vejen er klar."

Han saa op og opdagede, at Annie var kommet ind.

Annie sagde: "Der kommer en Soldat op ad Stien. Han ligner den Soldat, der var her før. Der var en Soldat hos Molly før."

De andre saa paa Molly. Annie sagde: "Jeg laaste Døren."

"Hvad vil han?" spurgte Molly. "Efterfor kommer han tilbage?"

Der lød en sagte Banken paa Yderdøren. Orden gik hen til Molly. "Hvad er der, Molly? Er De i Vanskeligheder?"

"Nej," sagde hun, "nej. Gaa ud af Bagdøren. I kan komme ud af Bagdøren. Skynd jer, skynd jer."

Det blev ved at banke paa Døren. En Mandsstemme kaldte blidt, Molly aabnede Køkkendøren. Hun sagde: "Skynd jer, skynd jer."

Borgmesteren stod lige foran hende. "Er der noget galt, Molly? De har vel ikke gjort noget?"

Annie sagde koldt: "Han ligner den samme Soldat. Der var en Soldat her før."

"Ja," sagde Molly til Borgmesteren. "Ja, der var en Soldat her før."

"Hvad vilde han?"

"Han vilde gøre Kur til mig."

"Men han fik ikke Lov til det?" sagde Orden.

"Nej," sagde hun; "han fik ikke Lov. Gaa nu, og jeg skal nok passe paa."

Orden sagde: "Molly, hvis der er noget i Vejen, saa lad os hjælpe Dem."

"De Vanskeligheder, jeg har, kan ingen hjælpe mig med," sagde hun. "Gaa nu," og hun skubbede dem ud af Døren.

Annie blev staaende bagved hende og saa paa hende. "Hvad vil den Soldat?"

"Jeg ved ikke, hvad han vil."

"Vil De fortælle ham noget?"

"Nej," sagde Molly undrende. "Nej," og saa sagde hun skarpt: "Nej, Annie, jeg vil ikke."

Annie skulede mod hende: "De gør klogest i ikke at fortælle noget." Og hun gik ud og lukkede Døren bag sig.

Det blev ved at banke paa Yderdøren, og Mandsstemmen kunde høres gennem

Døren.

Molly gik hen til Lampen, der stod midt i Værelset, og hun bar paa en tung Byrde. Hun saa ned paa Lampen. Hun saa paa Bordet, og hun saa den store Saks ligge ved Siden af Strikketøjet. Hun lod den glide gennem Fingrene, indtil den var helt saaben, og hun holdt den som en Kniv, og hendes Øjne var rødselsslagne. Hun saa ned i Lampen, og Lyset strømmede op mod hendes Ansigt. Langsomt løftede hun Saksen og stak den ind under Kjolen.

Det blev ved at banke paa Døren. Hun hørte en Stemme kalde. Hun lanede sig et Øjeblik over Lampen og pustede saa pludselig Lyset ud. Der blev mørkt i Værelset med Undtagelse af det røde Skær, der kom fra Kulovnen. Hun aabnede Døren, hendes Stemme var anstrengt og blid. Hun raabte: "Nu kommer jeg, Løjtnant. Nu kommer jeg."

Kapitel 7.

I den mørke Nat skinnede den hvide Halvmaane kun lidt. Vinden var tør og sang henover Sneen, en rolig Polarvind, der blæste støt. Paa Jorden laa Sneen meget dyb og tør som Sand. Husene krøb sammen i Snedriverne, og Vinduerne var mørke og tilskoddede mod Kulden, og der steg kun en Smule Røg op fra de tilskruede Ovne.

I Byen var Gangstierne frosne og trampet haarde. Og Gaderne var ogsaa tavse, undtagen naar den elendige, kolde Patrulje kom forbi. Husene var mørke, før det blev Aften, og lidt Varme blev tilbage i Husene til henunder Morgen. Ved Minen stod Vagtposterne og saa mod Himlen og prøvede deres Instrumenter paa Himlen og drejede deres Lytteapparater mod Himlen, for det var en klar Nat, velegnet til Bombeangreb. I Nætter som disse kom Staalet hvinende ned og sprængtes til Atomer. Jorden kunde ses fra Himlen i Aften, skønt Maanen kun kastede lidt Lys.

Nede i den ene Ende af Byen, mellem de smaa Huse klagede en Hund over Kulden og Ensomheden. Den løftede sin Snude mod sin Gud og gav en lang og overdreven Beretning om Verdenssituationen, som den opfattede den. Den var en øvet Sanger med en klokkeklar Stemme, som den ikke rigtig havde Herredømmet over. De seks Mænd i Patruljen, der gik ihærdigt, men mismodigt op og ned ad Gaderne, hørte Hundens Sang, og en af Soldaterne sagde: "Jeg synes, den bliver værre for hver Aften. Jeg tror snart, vi bør skyde den."

Og en anden svarede: "Hvorfor det. Lad den hyle. Jeg kan godt lide Lyden. Jeg havde en Hund hjemme, der hylede. Jeg kunde aldrig faa den tæmmet. En gul Hund. Jeg tager mig ikke af den Hylen. De tog min Hund, da de tog de andre," sagde han bekymret og sløvt.

Og Korporalen sagde: "Vi kunde ikke have disse Hunde til at spise den Føde, vi behøvede."

"Jeg beklager mig ikke. Jeg ved, det var nødvendigt. Jeg er ikke saa forudseende som Føreren. Jeg synes bare, det er underligt, at nogle Folk her har Hunde, og de har dog ikke saa meget Mad, som vi har. De er temmelig udmagrede, baade Hunde og Mennesker."

"De er tossede," sagde Korporalen. "Det er derfor, de tabte saa hurtigt. De kan ikke planlægge, som vi kan."

"Jeg gad vide, om vi faar Hunde igen, naar den er forbi," sagde Soldaten. "Mon ikke vi kan faa dem fra Amerika eller et andet Sted, og saa faa Gang i Avlen igen? Hvad Slags Hunde tror De, de har i Amerika?"

"Jeg ved det ikke," sagde Korporalen. "Sandsynligvis nogle sindssyge

Hunde, som alt andet, de har." Og han fortsatte. "Maaske Hunde slet ikke er nogen Nytte til overhovedet. Det kan være, det var lige saa godt, hvis vi slet ikke brugte dem, undtagen til Politiarbejde."

"Det er nok muligt," sagde Soldaten. "Jeg har hørt, at Føreren ikke kan lide Hunde. Jeg har hørt, de faar det til at klø paa ham, og faar ham til at nyse."

"De hører mange Ting," sagde Korporalen.

"Hør," Patruljen standsede, og i det Fjerne hørted den summende Lyd af Flyvemaskiner.

"Der kommer de," sagde Korporalen. "Der er ingen Lys. Det er to Uger siden, de var her sidst, ikke?"

"Tolv Dage," sagde Soldaten.

Vagtposterne ved Minen hørte Maskinernes høje Brummen. "De flyver højt," sagde Sergenten. Og Kaptajn Loft lænede Hovedet tilbage, saa at han kunde se under Kanten af Hjelmen. "Jeg antager, de er over 20.000 Fod oppe," sagde han. "Maaske flyver de forbi."

"Der er ikke særlig mange." Sergenten lyttede. "Jeg tror ikke, der er flere end tre. Skal jeg alarmere Batterierne?"

"Se blot efter, om de er parate og kald saa paa Oberst Lanser - nej, lad være med at kalde paa ham. Maaske kommer de her ikke. De er næsten over nu, og de er endnu ikke begyndt at dykke."

"Jeg synes, jeg kan høre, de kredser. Jeg tror ikke, der er mere end to," sagde Sergenten.

I Sengen hørte Folk Maskinerne, og de krøb ned i deres Dundyner og lyttede. I Borgmesterens Bolig vækkede Støjen Oberst Lanser, og han vendte sig om paa Ryggen og saa paa det mørke Loft med vidt aabne Øjne, han holdt Vejret for bedre at kunne høre, og saa slog hans Hjerter saa hurtigt, at han ikke kunde høre saa godt, som da han trak Vejret. Borgmester Orden hørte Maskinerne, medens han sov, og de fik ham til at drømme, at han rørte paa sig og hviskede i Søvn.

Højt oppe i Luften kredsedde to mudderfarvede Bombemaskiner. De slog Motoren fra og kredsedde i Glideflugt. Og fra Underdelen faldt nogle smaa bitte Genstande ned, i hundredevis, den ene efter den anden. De dumpede nogle faa Fod ned, og saa foldede smaa Faldskærme sig ud og førte roligt smaa Pakker langsomt ned mod Jorden, og Maskinerne gav Motoren Gas og steg; saa slog de igen Motoren fra og kredsedde, og endnu flere af de smaa Genstande dumpede ned, og saa vendte Maskinerne om og fløj tilbage i den Retning, fra hvilken de var kommet.

De smaa Faldskærme flød ligesom Tidselfnug, og Brisen spredte dem og fordelte dem, ligesom Frøene paa Spidsen af Tidselfnug bliver fordelt. De førtes saa langsomt af Sted og landede saa blødt, at de ti Tommers Dynamitpakker undertiden stod ret op i Sneen, og de smaa Faldskærme foldede sig blødt ned om dem. De saa sorte ud mod Sneen. De landede paa de hvide Marker og i Bjergskovene, og de landede i Træerne og hang ned fra Grenene. Nogle af dem landede paa Hustoppene i den lille By, nogle i de smaa Forgaarde, og en landede og stod ret op paa Snekronen paa Hovedet af Landsbystatuen, der forestillede Missionæren St. Albert.

En af de smaa Faldskærme faldt ned paa Gaden lige foran Patruljen, og Sergenten sagde: "Pas paa, det er en Tidsbombe."

"Det er den ikke stor nok til," sagde Soldaten.

"Lad alligevel være med at gaa hen til den." Sergenten tog sin Lommelygte frem, og han rettede den mod Genstanden, en lille blaa Faldskærm, ikke større end et Lommestørklæde, og fra den hængte en Pakke svøbt i blaat Papir.

"Ingen maa røre den," sagde Sergenten. "Harry, gaa ned til Minen og faa fat paa Kaptajnen. Vi vil holde Øje med denne forbandede Tingest."

Det opdagedes, og Folk paa Landet, der gik ud af deres Huse, saa de blaa Pletter mod Sneen. De gik hen til dem og tog dem op. De svøbte Papiret af og læste de trykte Ord. De opdagede Gaven, og pludselig blev hver eneste Finder hemmelighedsfuld og gemte det lange Rør under sin Frakke og gik hen til et eller andet hemmeligt Sted og gemte Røret.

Man fortalte Børnene om Gaven, og de kæmmede Omegnen i en frygtelig Jagt efter Paaskeæg, og naar et eller andet heldigt Barn saa den blaa Farve, for han hen til Byttet og aabnede den, og saa gemte han Røret og fortalte sine Forældre om det. Der var nogle Mennesker, som var bange og afleverede Rørene til Militæret, men det var ikke mange. Og Soldaterne jog omkring i Byen ogsaa paa Jagt efter Paaskeæg, men de var ikke saa dygtige til det som Børnene.

I Dagligstuen i Borgmesterens Bolig stod Spisebordet med Stolene rundt om, som det havde staaet den Dag, da Alex Morden var blevet skudt. Værelset havde ikke den Ynde, som det havde, medens det endnu var Borgmesterens Bolig. Væggene, de nøgne Stole, det hele saa meget tomt ud. Bordet, paa hvilket der var spredt nogle faa Stykker Papir, fik Stuen til at ligne et Forretningskontor.

Uret paa Kaminen slog ni. Det var en mørk Dag, Himlen var overtrukket. Annie kom ud fra Borgmesterens Værelse, hun greb om Bordet og stirrede paa Papirerne, som laa der. Kaptajn Loft kom ind. Han standsede i Døraabningen, da han saa Annie.

"Hvad bestiller De her?" spurgte han.

Og Annie sagde skummelt: "Ja."

"Jeg sagde, hvad bestiller De her?"

"Jeg vilde gøre rent, Hr. Kaptajn."

"Lad bare Tingene være, og gaa."

Og Annie sagde: "Ja, Hr. Kaptajn." Og hun ventede, indtil han var gaaet væk fra Døren, saa løb hun ud.

Kaptajn Loft gik tilbage gennem Døren, og han sagde: "Godt, bring det ind."

En Soldat kom ind gennem Døren bag ham. Hans Riffel hang i en Rem over Skulderen, og i Armen holdt han en Del af de blaa Pakker. For Enden af Pakkerne hang der smaa Garnstrimler og Stykker af blaat Klæde.

Loft sagde: "Læg dem paa Bordet." Soldaten lagde varsomt Pakkerne. "Gaa nu ovenpaa og meddel Oberst Lanser, at jeg er her med Tingene." Og Soldaten drejede rundt og forlod Værelset.

Loft gik tilbage til Bordet og tog en af Pakkerne op. Hans Ansigt havde et Udtryk af Afsky. Han holdt en lille blaa Tøjfaldskærm op. Han løftede den op over sit Hoved og lod den falde, og Tøjet aabnede sig, og Pakken dalede ned paa Gulvet. Han tog den op igen og undersøgte den.

Nu kom Oberst Lanser hurtigt ind i Værelset, fulgt af Major Hunter. Hunter havde et gult firkantet Papir i Haanden. Lanser sagde: "God Morgen, Kaptajn." Og han gik hen til Enden af Bordet og satte sig ned. Et Øjeblik saa han paa de smaa Dynger af Rør, saa tog han et af dem op og holdt det i Haanden. "Sid ned, Hunter," sagde han. "Har De undersøgt disse?"

Hunter trak en Stol ud og satte sig. Han saa paa det gule Stykke Papir, han havde i Haanden. "Ikke særlig omhyggeligt," sagde han. Der er tre Brud indenfor en Afstand af lo Kilometer paa Jernbanen."

"Godt, undersøg dem og se, hvad De kan gøre ved det," sagde Lanser.

Hunter rakte ud efter et Rør og skrællede det yderste Lag af, og lige

indenfor Røret var der en lille Pakke. Hunter tog en Eniv frem og skar i Røret. Kaptajnen saa over hans Skuldre. Saa lugtede Hunter til Ridsen og gned Fingrene mod hinanden, og han sagde: "Det er taabeligt. Det er ganske almindeligt Dynamit. Jeg ved ikke, hvor mange Procent Nitroglycerin, før jeg har prøvet det." Han saa paa Spidsen. "Det har en rigtig Dynamithætte, eksplosivt Kviksølv og en Lunte - ca. et Minut, antager jeg." Han smed Røret tilbage paa Bordet. "Det er billigt og meget simpelt," sagde han.

Obersten saa paa Loft: "Hvor mange tror De, der blev kastet?"

"Det ved jeg ikke," sagde Loft. "Vi har samlet ca. 50 op, og omkring 90 Faldskærme, som de kom ned i. Af en eller anden Grund efterlader Folk Faldskærmene, naar de tager Rørene, saa der er sandsynligvis en hel Del, vi endnu ikke har fundet."

Lanser vinkede med Haanden. "Det gør ikke noget videre," sagde han. "De kan kaste saa mange de vil. Vi kan ikke standse det, og vi kan ikke benytte det samme mod dem. De har ikke erobret nogen."

Loft sagde heftigt: "Vi kan fjerne dem fra Jordens Overflade."

Hunter undersøgte Kobberhatten paa Spidsen af en af Pindene, og Lanser sagde: "Ja, vi kan. Har De set paa dette Omslag, Hunter?"

"Nej, endnu ikke, jeg har ikke haft Tid."

"Det er noget djævelsk noget," sagde Oberst Lanser. "Omslaget er blaat, saa at det let kan ses. Tag det yderste Papir af og her," han tog en lille Pakke op, "her er et Stykke Chokolade. Enhver vil søge efter det. Jeg tør vædde paa, at vore egne Soldater stjæler Chokoladen. Selv Børnene vil se efter dem, ligesom efter Paaskeæg."

En Soldat kom ind og lagde et Stykke blaat Papir foran Obersten og trak sig tilbage, og Lanser saa paa det og lo barsk. "Her er noget til Dem, Hunter. Endnu to Brud paa Leres Linie."

Hunter saa op fra Kobberhatten, som han var ved at undersøge, og han spurgte: "Hvor almindeligt er dette? Kastede de dem overalt?"

Lanser saa forvirret ud: "Nej, det er det underlige. Jeg har talt med Hovedstaden. Det er det eneste Sted, hvor de har kastet dem ned."

"Hvad faar De ud af det?" spurgte Hunter.

"Ja, det er vanskeligt at sige. Jeg tror, det er et Forsøgssted. Hvis det duer, vil de antagelig bruge det overalt, og hvis det ikke duer, vil de ikke plage os med det."

"Hvad vil De gøre?" spurgte Hunter.

"Hovedstaden har givet mig Ordre til skaanselsløst at slaa dette ned, saa at de ikke vil kaste dem ned andre Steder."

Hunter sagde beklagende: "Hvordan skal jeg reparere fem Brud paa Jernbanelinien? Jeg har ikke Skinner nok til fem Brud i Øjeblikket."

"Saa maa De tage nogle af de gamle Sidespor," sagde Lanser.

"Det bliver Fanden til Jernbane."

"Det gør det maaske, men det bliver en Jernbane."

Major Hunter smed Røret, som han havde revet i Stykker, tilbage i Bunken, og Loft brød ind: "Vi maa standse dette med det samme, Hr. Oberst. Vi maa arrestere og straffe Folk, der samler disse Genstande op, før de bruger dem, vi maa handle, saa disse Mennesker ikke anser os for svage."

Lanser smilede til ham, og han sagde: "Tag det roligt, Kaptajn. Lad os først se, hvad vi har, saa vil vi tænke paa Midlerne."

Han tog en ny Pakke op fra Bunken og pakkede den ud. Han tog det lille Stykke Chokolade, smagte paa det og sagde: "Det er noget djævelsk noget. Det er oven i Købet en god Chokolade. Ikke en Gang jeg kan modstaa den. Der er Præmier i Gramseposen." Saa tog han Dynamitten frem. "Hvad mener De egentlig

om dette, Hunter?"

"Hvad jeg har sagt Dem. Det er meget billigt og meget effektivt til mindre Arbejder, Dynamit med en Hætte og en et-Minuts Lunte. Det er udmærket, hvis man forstaar at bruge det. Det er ingen Nytte til, hvis man ikke forstaar det."

Lanser saa paa det skrevne indenfor Ompakningen. "Har De læst dette?"

"Jeg har set paa det," sagde Hunter.

"Godt, jeg har læst det, og jeg ønsker, at De skal lytte omhyggeligt til det," sagde Lanser. Han læste op af Papiret. "Til det ubesejrede Folk: skjul dette. Udsæt jer ikke for Fare. I vil faa Brug for det senere. Det er en Gave til jer fra jeres Venner og fra jer til Angriberen af jeres Land. Prøv ikke paa at lave store Ting med det." Han begyndte at plukke Sætninger ud: "Hør her: Jernbaner paa Landet og: Arbejd om Natten og: Sink Transporten. Hør nu: Instruktioner: Jernbaner: Anbring Pinden under Sporet nær ved Sammenføjningen og tæt mod Svellen. Læg Mudder eller haardtpresset Sne rundt omkring det, saa det er fast. Naar Luntten er tændt, kan I tælle langsomt til 60, før den eksploderer."

Han saa op paa Hunter, og Hunter sagde ligefremt: "Det duer."

Lanser saa tilbage paa sit Papir, og han tog igen nogle Sætninger:

"Broer: Gør dem svage, ødelæg dem ikke helt. Og her: Telegrafpæle. Og her: Vandledninger, Godsvogne." Han lagde den blaa Seddel ned. "Naa, det var det."

Loft sagde vredt: "Vi maa gøre noget. Der maa være en Maade at bekæmpe dette paa. Hvad siger Hovedkvarteret?"

Lanser kneb Munden sammen, og hans Fingre legede med et af Rørene.

"Jeg kunde have fortalt Dem, hvad de vilde sige, før de sagde det. Jeg har Ordren: "Sæt Følger og forgift Chokoladen."

Han tav lidt, og saa sagde han: "Hunter, jeg er loyal, men naar jeg hører Hovedkvarterets udmærkede Ideer, vilde jeg ønske, jeg var Civilist, en gammel forkrøblet Civilist. De tror altid, de har med Idioter at gøre. Jeg siger ikke, at dette er en Maalestok for deres Intelligens, gør jeg?"

Hunter saa fornøjet op. "Gør De?"

Lanser sagde skarpt: "Nej, jeg gør ikke. Men hvad vil der ske. En eller anden vil samle en af dem op og blive sprængt i Stykker af vor Fælde. Et Barn spiser Chokoladen og dør af Strykninforgiftning, og hvad saa?" Han saa ned paa sine Hænder. "De vil støde til dem med Stokke eller tage dem med Lasso, før de rører ved dem. De vil prøve Chokoladen paa Katte. For Pokker, Major, det er intelligente Mennesker. Idiotiske Følger vil ikke fange dem to Gange."

Loft rømmede sig: "Oberst, dette er defaitistisk Tale," sagde han. "Vi maa gøre noget. Hvorfor tror De, de kun blev kastet ned her?"

Og Lanser sagde: "Der kan være en af to Grunde. Enten blev denne By udvalgt tilfældigt, eller ogsaa er der en Forbindelse mellem denne By og Omverdenen. Vi ved, at nogle af de unge Mand er sluppet bort."

Loft gentog sløvt: "Vi maa gøre noget, Hr. Oberst."

Nu vendte Lanser sig mod ham. "Loft, jeg tror, jeg vil anbefale Dem til Generalstaben. De ønsker at gaa i Gang med Arbejdet, før De overhovedet kender Problemet. Dette er en ny Slags Erobring. Tidligere var det altid muligt at afvæbne et Folk og holde det i Uvidenhed. Nu hører de Radio, og vi kan ikke standse dem, vi kan ikke en Gang finde deres Radioer."

En Soldat kiggede ind af Døren. "Hr. Corell vil gerne tale med Dem, Hr. Oberst."

Lanser svarede: "Bed ham vente." Han vedblev at tale til Loft: "De læste Sedlerne; Vaabnene falder ned fra Himlen til dem. Denne Gang er det Dynamit, Kaptajn. Snart er det maaske Haandgranater, og saa Gift."

Loft sagde angsteligt: "De har endnu ikke kastet Gift."

"Nej, men de gør det nok. Hvad tror De, der vil ske med vore Folks Moral, eller blot med Deres Moral, hvis Folk havde nogle af disse smaa Pile, De ved, disse dumme smaa Tingester, som man kaster mod en Skive, hvis Pilespidserne var smurt over med Cyankalium, tavse dødbringende smaa Tingester, som man ikke kan høre komme, som trænger igennem Uniformen, og som ikke gør nogen Støj? Og hvad vilde der ske, hvis vore Folk vidste, at der var Arsenik i Luf-ten? Tror De, de vilde drikke eller spise roligt?"

Hunter sagde tørt: "Driver De fjendtlig Propaganda, Oberst?"

"Nej, jeg prøver blot paa at forestille mig den."

Loft sagde: "Hr. Oberst, vi sidder her og taler i Stedet for at søge efter Dynamitten. Hvis der er en Organisation blandt Folk, maa vi finde den, maa vi knuse den."

"Ja," sagde Lanser. "Vi maa knuse den, grusomt formodentlig. Tag De en Deling, Loft. Lad ogsaa Prackle tage en Deling. Jeg vilde ønske, vi havde flere unge Officerer. Det hjalp os ikke meget, at Tonder blev dræbt. Hvorfor kunde han ikke ogsaa lade Kvinderne være?"

Loft sagde: "Jeg kan ikke lide den Maade, Løjtnant Prackle optræder paa, Hr. Oberst."

"Hvad gør han da?"

"Han gør ikke noget, men han er nervøs, og han er nedtrykt."

"Ja," sagde Lanser. "Det ved jeg. Det er noget, jeg har talt om saa ofte. Jeg skal sige Dem noget," sagde han. "Jeg kunde have været Generalmajor nu, hvis jeg ikke havde talt om det saa ofte. Vi har uddannet unge Mænd til Sejr, og man maa indrømme, at de er straalende naar de sejrer; men de ved ikke rigtigt, hvordan de skal opføre sig i Nederlag. Vi har fortalt dem, at de var bedre og mere tapre end andre unge Mænd. Det var noget af et Chock for dem at opdage, at de ikke var det mindste taprere eller bedre end andre unge Mænd."

Loft sagde barsk: "Hvad mener De med Nederlag? Vi har ikke lidt Nederlag."

Og Lanser saa længe koldt op paa ham, og han talte ikke, og til Slut flakkede Lofts Øjne, og han sagde: "Jeg forstaar, Hr. Oberst."

"Tak," sagde Lanser.

"De kræver det ikke af de andre, Hr. Oberst."

"De tænker ikke over det, derfor er det ikke en Fornærmelse. Naar De glemmer det, er det en Forglemmelse."

"Javel, Hr. Oberst," sagde Loft.

"Gaa saa og prøv at holde Styr paa Prackle. Begynd at lede. Jeg ønsker ikke noget Skyderi, med mindre det kommer til aabenlys Modstand, forstaar De?"

"Javel, Hr. Oberst," sagde Loft, og han hilste formelt og gik ud af Stuen.

Hunter betragtede fornøjet Oberst Lanser. "Var De ikke lidt grov imod ham?"

"Det var jeg nødt til. Han var bange. Jeg kender hans Slags. Han maa disciplineres, naar han er bange, ellers gaar han i Stykker. Han stoler paa Disciplin paa samme Maade, som andre stoler paa Venskab. Naa, De maa vel hellere se at komme i Gang med Deres Spor. Man kan vel lige saa godt forvente, at det er i Aften, det rigtigt gaar løs."

Hunter rejste sig, og han sagde: "Ja, jeg antager, Ordrene kommer fra Hovedstaden?"

"Ja."

"Er de -"

"De ved jo, hvordan de lyder," afbrød Lanser. "De ved jo, hvordan de maa være. Tag Lederne, skyd Lederne, tag Gidsler, skyd Gidsler, tag flere

Gidsler, skyd dem -" han havde hævet Stemmen, men nu sænkede han den næsten til en Hvisken. "Og Hadet vokser, og Kløften mellem os bliver dybere og dybere."

Hunter tøvede. "Har de sagt, at nogen her fra Listen skal slaas ihjel?" Og han nikkede hen imod Borgmesterens Soveværelse.

Lanser rystede paa Hovedet. "Nej. Nej, endnu ikke. Endnu er de kun arresterede."

Hunter sagde roligt: "Oberst, vilde De have, at jeg skal anbefale - maaske er De overtræt, Oberst? Skulde jeg - skulde jeg ikke rapportere, at De er overanstrengt?"

Et Øjeblik dækkede Lanser sine Øjne med Haanden, saa rettede han sig op, og hans Ansigt blev haardt. "Jeg er ikke Civilist, Hunter. Vi har allerede Mangel paa Officerer. Det ved De. Begynd hellere paa Deres Arbejde, Major. Jeg maa tale med Corell."

Hunter smilede. Han gik hen til Døren og aabnede den, og han sagde ud af Døren. "Ja, han er her," og over Skulderen sagde han til Lanser: "Det er Prackle. Han vil gerne tale med Dem."

"Send ham ind," sagde Lanser.

Prackle kom ind. Hans Ansigt var gnavent og krigerisk. "Oberst Lanser, jeg vilde gerne -"

"Sæt Dem ned," sagde Lanser. "Sæt Dem ned og hvil Dem et Øjeblik. Vær Soldat, Løjtnant."

Prackles Stivhed forsvandt hurtigt. Han satte sig ved Siden af Bordet og støttede Albuerne paa det. "Jeg vilde ønske -"

Og Lanser sagde: "Ti blot stille et Øjeblik. Jeg ved, hvad der er i Vejen. De troede ikke, det vilde være saaledes, vel? De troede, at det vilde blive meget rart."

"De hader os," sagde Prackle. "De hader os saa meget."

Lanser smilede. "Jeg gad vide, om De ved, hvad der er i Vejen. Man skal bruge unge Mænd for at faa gode Soldater, og unge Mænd behøver unge Kvinder, er det ikke saadan?"

"Jo, saadan er det."

"Sig mig," sagde Lanser venligt. "Hader hun Dem?"

Prackle saa forbløffet paa ham. "Det ved jeg ikke, Hr. Oberst. Sommetider tror jeg blot, hun er bedrøvet."

"Og De er led og ked af det hele."

"Jeg kan ikke lide at være her, Hr. Oberst."

"Nej, De troede, det vilde blive sjovt, ikke? Løjtnant Tonder brød sammen, og saa gik han ud, og de stak en Kniv i ham. Jeg kunde sende Dem hjem. Ønsker De at blive sendt hjem med den Vished, at vi trænger til Dem her?"

Prackle sagde ilde berørt: "Nej, Hr. Oberst, det ønsker jeg ikke."

"Godt, nu skal jeg fortælle Dem noget, og jeg haaber, De vil forstaa det. De er ikke længere en Mand. De er Soldat. Deres Bekvemmelighed er uden Betydning, og, Løjtnant, Deres Liv har ikke nogen Betydning. Hvis De lever, faar De Minder. Det er ogsaa det hele, De faar. I Mellemtiden maa de modtage Ordre og udføre dem. De fleste af Ordrene vil være ubehagelige, men det skal De ikke bryde Dem om. Jeg vil ikke lyve for Dem, Løjtnant. Man skulde have uddannet Dem til det her og ikke til blomsterbestrøede Gader. Man skulde have opbygget Deres Sjæl med Sandhed og ikke ledet den ad Løgnens Stier." Hans Stemme blev meget haard. "Men De har paataget Dem Arbejdet, Løjtnant. Vil De blive i det eller forlade det? Vi kan ikke beskæftige os med Deres Sjæl."

Prackle rejste sig op: "Tak, Hr. Oberst."

"Og Pigen," fortsatte Lanser. "Pigen, Løjtnant, De kan voldtage hende eller beskytte hende eller gifte Dem med hende - det betyder altsammen ikke noget, saalænge De bare skyder hende, naar De faar Ordre til det."

Prackle sagde træt: "Javel, Hr. Oberst, tak, Hr. Oberst."

"Jeg forsikrer Dem, det er bedre at vide Besked. Jeg forsikrer Dem for det. Det er bedre at vide Besked. Gaa nu, Løjtnant, og hvis Corell stadig venter, saa send ham ind." Og han fulgte Løjtnant Prackle ud af Døren med Øjnene.

Da Corell kom ind, var han en forandret Mand. Hans venstre Arm var i Gips, og han var ikke længere den joviale, venligt smilende Corell. Hans Ansigt var skarpt og bittert, og hans Øjne skelede nedad som døde Griseøjne.

"Jeg skulde være kommet før, Oberst," sagde han. "Men Deres Mangel paa Vilje til Samarbejde fik mig til at tøve."

Lanser sagde: "Jeg husker, De ventede paa Svar paa Deres Rapport."

"Jeg ventede paa mere end det. De nægtede at give mig en Myndighed at udøve. De sagde, jeg var værdiløs. De indsaa ikke, at jeg var her i Byen længe før De. De lod endog Borgmesteren blive i sit Embede, stik imod mit Raad."

Lanser sagde: "Uden ham kunde vi have haft endnu mere Uro, end vi har haft."

"Det er, som man tager det," sagde Corell. "Denne Mand er Anfører for et oprørsk Folk."

"Vrøvl," sagde Lanser. "Han er en ganske almindelig Mand."

Med sin raske Haand tog Corell en sort Notesbog ud af sin højre Lomme og aabnede den med Fingrene. "De glemte Oberst, at jeg havde mine Kilder, at jeg har været her længe før De. Det er min Pligt at rapportere til Dem, at Borgmester Orden har været i stadig Kontakt med alt, der er sket i dette Samfund. Den Nat, da Løjtnant Tonder blev myrdet, var han i det Hus, hvor Mordet blev begaaet. Da Pigen undslap op i Bjergene, opholdt hun sig hos en af hans Slægtninge. Jeg sporede hende derhen, men da var hun undsluppet. Naar som helst nogle Mand er sluppet bort, har Orden vidst det og har hjulpet dem. Og jeg har en stærk Mistanke om, at han har noget at gøre med disse smaa Faldskærme."

Lanser sagde ivrigt: "Men De kan ikke bevise det."

"Nej," sagde Corell. "Jeg kan ikke bevise det. Det første ved jeg, det andet har jeg kun en Mistanke om. Maaske De nu vil være villig til at lytte til mig."

Lanser sagde roligt: "Hvad foreslaar De?"

"Disse Forslag er mere end Forslag, Oberst. Orden maa nu tages som Gidsel, og hans Liv maa afhænge af den rolige Udvikling i dette Samfund. Hans Liv maa afhænge af, om der bliver sat Ild til en eneste Lunte, paa en eneste Dynamitstok."

Han stak igen Haanden i Lommen og tog en lille Lommebog frem, og han knipsede den aaben og lagde den foran Obersten: "Dette, Oberst, er Svaret paa min Rapport til Hovedkvarteret. De vil bemærke, at den giver mig en vis Myndighed."

Lanser saa i den lille Bog og sagde roligt: "Naa, saa De fik Overkommandoen?" Han saa op paa Corell med aaben Afksy i Blikket. "Jeg har hørt, at De er blevet saaret. Hvordan er det sket?"

Corell sagde: "Den Nat, da Deres Løjtnant blev dræbt, blev der lagt et Baghold for mig. Patruljen frelste mig. Nogle af Byens Folk undslap i min Baad den Nat. Naa, Oberst, kan jeg udtrykke stærkere, at Borgmester Orden maa tages som Gidsel."

Lanser sagde: "Han er her, han er ikke undsluppet. Hvordan kan vi holde

ham mere som Gidsel, end vi gør?"

Pludselig lød der en Eksplosion i det Fjerne, og begge Mændene saa rundt i den Retning, fra hvilken Lyden kom. Corell sagde: "Nu begynder det, Oberst, og De ved udmærket, at hvis dette Eksperiment lykkes, vil der komme Dynamit i hvert eneste besat Land."

Lanser gentog roligt: "Hvad foreslaar De?"

"Hvad jeg sagde. Orden maa sættes ind imod Oprøret."

"Og hvis de gør Oprør, og vi skyder Orden?"

"Saa bliver den lille Doktor den næste, selvom han ikke indtager nogen officiel Stilling, men han er den, man lytter efter næst efter Orden."

"Men han har ikke noget Embede."

"Han har Folks Fortrolighed."

"Og naar vi skyder ham, hvad saa?"

"Saa har vi Myndigheden, Oprøret vil være knust. Naar vi har dræbt Fø-
rerne, vil Oprøret være knust."

Lanser spurgte ironisk: "Tror De virkelig paa det?"

"Det maa være saaledes."

Lanser rystede langsomt paa Hovedet, og han raabte: "Skildvagt,"

Døren gik op, og en Soldat viste sig i Døraabningen. "Sergent," sagde Lanser. "Jeg har arresteret Borgmester Orden, og jeg har arresteret Dr. Winter. Vil De sørge for, at Orden bliver bevogtet, og vil De bringe Dr. Winter herind straks."

Skildvagten sagde: "Javel, Hr. Oberst."

Lanser saa op paa Corell, og han sagde: "Jeg haaber, De ved, hvad De gør. Jeg haaber, De ved, hvad De gør."

Kapitel 8.

Nyhederne løb hurtigt gennem den lille By. De blev meddelt ved Hvisken i Dørene, ved hurtige, betydningsfulde Blikke. "Borgmesteren er blevet arresteret," - og gennem Byen løb en lille rolig Demonstration, et heftigt lille Oprør, og Folk talte roligt sammen og gik til Side, og Folk, der gik ind for at købe Mad, lænede sig tæt hen imod Ekspedienten et Øjeblik, og et Ord blev udvekslet mellem dem.

Folk gik ind i Landet, ind i Skovene og søgte efter Dynamit. Og Børnene, der legede i Sneen, fandt Dynamitten, og fra nu af havde selv Børnene deres Instruktioner. De aabnede Pakkerne og spiste Chokoladen, og saa begravede de Dynamitten i Sneen og fortalte deres Forældre, hvor den var.

Langt inde i Landet tog en Mand et Rør op og læste Instruktionerne, og han sagde til sig selv. "Jeg gad vide, om dette duer." Han stillede Røret op i Sneen, tændte Luntten og løb saa væk fra den og talte, men hans Tællen var hurtig. Det blev til 68, før Dynamitten eksploderede. Han sagde: "Det duer." Og saa skyndte han sig med at se efter flere Rør.

Næsten som paa et Signal gik Folk ind i deres Huse, og Dørene blev lukkede, Gaderne blev rolige. Ved Minen undersøgte Soldaterne omhyggeligt enhver Minearbejder, der gik ned i Skakten, undersøgte og undersøgte igen, og Soldaterne var nervøse og raa, og de talte haardt til Minearbejderne. Minearbejderne saa koldt paa dem, og bag deres Øjne lurede et lille heftigt Oprør.

I Dagligstuen i Borgmesterens Bolig var Bordet blevet gjort rent, og en Soldat stod Vagt ved Borgmester Ordens Soveværelsesdør. Annie laa paa Knæ

foran Kulristen og lagde smaa Stykker Kul paa Ilden. Hun saa paa Skildvagten, der stod foran Borgmester Ordens Dør, og hun sagde hæftigt: "Hvad har I tænkt at gøre ved ham?" Soldaten svarede ikke.

Yderdøren gik op, og en anden Soldat kom ind med Dr. Winter ved Armen. Han lukkede Døren bag Dr. Winter og stillede sig op mod Døren inde i Værelset. Dr. Winter sagde: "God Dag, Annie, hvordan har hans Excellence det?"

Og Annie pegede paa Soveværelset og sagde: "Han er der inde."

"Han er vel ikke syg?"

"Nej, det saa han ikke ud til," sagde Annie. "Jeg vil se, om jeg kan faa sagt til ham, at De er her." Hun gik hen til Skildvagten og sagde bydende: "Sig til hans Excellence, at Dr. Winter er her."

Skildvagten svarede ikke og rørte sig ikke, men bagved ham gik Døren op, og Borgmester Orden stod i Døraabningen. Han ignorerede Skildvagten og for forbi ham og gik ind i Værelset. Et Øjeblik overvejede Skildvagten at føre ham tilbage, saa gik han hen til sin Plads ved Siden af Døren. Orden sagde: "Tak, Annie, Gaa ikke for langt bort. Det kan være, jeg faar Brug for Dem."

Annie sagde: "Jeg skal nok blive her. Er Fruen rask?"

"Hun ordner sit Haar. Vil De tale med hende, Annie?"

"Ja," sagde Annie og for forbi Skildvagten og gik ind i Soveværelset og lukkede Døren.

Orden sagde: "Er der noget, De ønsker, Doktor?"

Winter grinede spottende og pegede over Skulderen paa sin Vagt. "Jeg tror, jeg er arresteret. Min Ven her bragte mig her hen."

Orden sagde: "Jeg tænkte nok, det maatte komme. Jeg gad vide, hvad de nu vil gøre." Og de to Mænd saa længe paa hinanden, og begge vidste, hvad de indbyrdes tænkte.

Saa fortsatte Orden, som om han havde talt. "De forstaar, jeg kunde ikke standse det, selvom jeg vilde."

"Jeg forstaar," sagde Winter. "Men de forstaar ikke." Og han gik videre med en Tanke, han havde haft. "Et præcist Folk," sagde han. "Og Tiden er snart inde. De tror, at blot fordi de kun har en Fører og et Hovede, er vi alle lige saadan. De ved, at ti Hobeder hugget af vilde knuse dem, men vi er et frit Folk, vi har lige saa mange Hoveder, som vi har Mennesker, og i en Nødsituation skyder Førere op iblandt os som Paddehatte."

Orden lagde sin Haand paa Winters Skulder og sagde: "Tak. Jeg vidste det, men det er godt at høre Dem sige det. Det lille Folk vil ikke gaa under, vil det vel?" Han saa angsteligt op paa Winters Ansigt.

Og Doktoren beroligede ham. "Nej, det vil ikke. Det er en Kendsgerning, at det vil vokse sig stærkere med Hjælp ude fra."

Der blev Tavshed i Stuen et Øjeblik, Vagten skiftede Stilling, og hans Gevær klirrede imod en Knap.

Orden sagde: "Jeg kan tale til Dem nu, Doktor, jeg bliver sandsynligvis ikke i Stand til at tale mere. Der er noget i mit Sind, jeg skammer mig over." Han hostede og saa paa den stive Soldat, men Soldaten syntes ikke at have hørt noget. "Jeg har tænkt paa min Død. Hvis de følger den sædvanlige Fremgangsmaade, maa de dræbe mig, og saa maa de dræbe Dem." Og da Winter tav stille, sagde han: "Ikke?"

"Jo, det antager jeg." Winter gik hen til en af de forgyldte Stole, og da han skulde til at sætte sig ned, lagde han Mærke til, at Betrækket var gaaet i Stykker, og han kælede for Sædet med Fingrene, som om han vilde reparere det. Og han satte sig forsigtigt ned, fordi det var gaaet i Stykker.

Og Orden fortsatte: "De forstaar, jeg er bange, jeg har tænkt paa Maa-der, jeg kunde undslippe paa, saa jeg kunde komme ud af det hele. Jeg har

tænkt paa at løbe bort. Jeg har tænkt paa at bede for mit Liv, og det faar mig til at skamme mig."

Og Winter sagde, idet han saa op: "Men De har ikke gjort det."

"Nej, jeg har ikke."

"Og De vil ikke gøre det?"

Orden tøvede: "Nej, jeg vil ikke, men jeg har tænkt paa det."

Og Winter sagde blidt: "Hvordan ved De, at ikke alle tænker paa det? Hvordan ved De, at jeg ikke har tænkt paa det?"

"Jeg gad vide, hvorfor de ogsaa har arresteret Dem?" sagde Orden.

"De vil sikkert dræbe Dem ogsaa."

"Det tænker jeg ogsaa," sagde Winter. Han trommede med sine Fingre og betragtede Bevægelserne.

"De forstaar," Orden tav et Øjeblik. Saa sagde han: "De forstaar, Doktor, jeg er en lille Mand, og dette er en lille By, men der maa være en Gnist i de smaa Mænd, som kan bryde ud i Flammer. Jeg er bange, jeg er frygtelig bange, og jeg tænkte paa alle de Ting, jeg kunde gøre for at frelse mit Liv, og saa forsvandt disse Tanker, og undertiden føler jeg nu en Slags Hoveren, som om jeg er større og bedre, end jeg er, og kan De tænke Dem, hvad jeg har tænkt paa Doktor?" Han smilede, idet han huskede det. "Husker De i Skolen, i Apologien, husker De, at Sokrates siger: 'Men maaske kunde nu nogen sige: 'Jamen Sokrates, skammer du dig saa ikke ved, at du har givet dig af med en Beskæftigelse af denne Art, der har medført, at du nu staar i Fare for at miste Livet?' Jeg kunde imidlertid med fuld Føje svare ham som saa: 'Du har ganske Uret, Menneske, hvis du tror, at en Mand, som der er noget ved, selv den mindste Smule, bør tage Faren for Liv eller Død med i sin Beregning, og ikke udelukkende se paa dette, om det, han gør, er retfærdigt eller uretfærdigt'." Orden standsede og prøvede paa at huske, hvad der kom.

Dr. Winter sad spændt foroverbøjet, og han fortsatte: "'En god eller en slet Mands Gerning.'" Jeg tror ikke, De kan huske det helt rigtigt. De har aldrig været en særlig god Elev. De sagde ogsaa Anklagetalen forkert."

Orden kluklo. "Kan De huske det?"

"Ja," sagde Winter ivrigt. "Jeg husker det udmærket. De glemte en linie eller et Ord. Det var ved Afgangseksamen, og De var saa forvirret, at De havde glemt at stoppe Deres Skjorte ind, saa den stak udenfor. De kunde ikke forstaa, hvorfor alle lo."

Orden smilede for sig selv, og hans Haand gled stille ned langs Ryggen for at mærke, om Skjorten stak ud. "Jeg var Sokrates," sagde han. "Og jeg anklagede Skolekommissionen. Ih, hvor jeg anklagede den. Jeg raabte op, og jeg kunde se dem blive røde i Hovedet."

Winter sagde: "De holdt Vejret for ikke at komme til at le. Deres Skjorte stak ud."

Borgmester Orden lo. "Hvorlænge er det egentlig siden? Fyrretyve Aar?"

"Seks og fyrre."

Skildvagten ved Soveværelset gik roligt over til Skildvagten ved Yderdøren. De talte hviskende sammen som Skolebørn. "Hvorlænge har du været paa Vagt?"

"Hele Natten, Jeg kan næsten ikke holde Øjnene aabne."

"Det kan jeg heller ikke. Fik du Brev fra Konen i Gaar?"

"Ja, hun beder mig hilse dig. Hun siger, at hun har hørt, at du var saaret. Hun skriver ellers ikke meget."

"Fortæl hende, at jeg har det godt."

"Det skal jeg nok - naar jeg skriver."

Borgmesteren løftede Hovedet og saa paa Loftet, og han mumlede:

"Hm. Jeg gad vidst, om jeg kan huske, hvordan er det nu?"

Og Winter sufflerede ham: "'Men om det Fremtiden vil bringe -'"

Og Orden sagde sagte: "'Men om det Fremtiden vil bringe, har jeg Lyst -'"

Oberst Lanser kom roligt ind i Stuen. Skildvagterne stivnede. Obersten standsede og lyttede, da han hørte nogen tale.

Orden saa op mod Loftet, helt fortabt i sine Forsøg paa at huske de gamle Ord. "'Men om det Fremtiden vil bringe, har jeg Lyst til at give Jer en Spaadom --- I, som har domfaldt mig, jeg staar jo da ogsaa nu paa det Punkt --- hvor Mennesker snarest kan spaa, nemlig -- naar de skal til at dø, og jeg siger Jer da, I Mænd, som har dømt mig til Døden, at --- der vil komme en Straf over Jer straks efter min Død -'"

Og Winter rejste sig og sagde: "Bortgang."

Orden saa paa ham. "Hvilket?"

Og Winter sagde: "Ordet er "Bortgang", ikke Død. De lavede ogsaa den Fejl for seks og fyrre Aar siden."

"Nej, det er Død. Det er Død." Orden saa rundt i Værelset og saa, at Oberst Lanser betragtede ham. Han spurgte: "Er det ikke Død?"

Oberst Lanser sagde: "'Bortgang"; det lyder: "Straks efter min Bortgang."'"

Dr. Winter fortsatte: "Der kan De se, vi er to mod en. "Bortgang" er Ordet. Det er den samme Fejl, De gjorde tidligere."

Orden saa lige ud, og hans Øjne blev fjerne af Minder. Og han vedblev: "Og jeg siger Jer da, I Mænd, som har dømt mig til Døden, at der vil komme en Straf over Jer straks efter min -- Bortgang, og det ved Zeus, en langt sværere Straf end den Dødsstraf, I har idømt mig." "

Winter nikkede opmuntrende, og Oberst Lanser nikkede, og de syntes at prøve at hjælpe ham med at huske. Og Orden vedblev: "'Nu har I nemlig gjort dette i den Tro, at I derved skulde slippe fri for at aflægge Regnskab for Jeres Liv.'"

Løjtnant Prackle kom ophidset ind og raabte: "Oberst Lanser."

Oberst Lanser sagde: "Hys," og han strakte Haanden ud for at holde ham tilbage.

Og Orden vedblev sagte: "'Men i Virkeligheden vil I opnaa det aldeles modsatte derved, efter hvad jeg tror.'" Han hævede Stemmen. "'Tallet paa dem, der vil kræve Jer til Regnskab, vil blive større'" - han gjorde en lille Bevægelse med Haanden, en talende Bevægelse "'(- dem, som jeg lige nu stadig har holdt tilbage, uden at I har mærket det -), og de vil blive saa meget mere ubehagelige, som de er yngre, og I vil blive endnu mere vrede.'" Han rynkede Panden og prøvede paa at erindre sig det.

Og Løjtnant Prackle sagde: "Oberst Lanser, vi har fundet nogle Mænd med Dynamit."

Og Lanser sagde: "Stille."

Orden vedblev: "Hvis I nemlig bilder Jer ind, at I ved at slaa Folk ihjel vil kunne faa nogen til at holde inde med at laste Jer, fordi I ikke lever rigtigt, saa tager I Fejl.'" Han rynkede Panden og tænkte; og han saa op mod Loftet, og han smilede forvirret og sagde: "Det er alt, hvad jeg kan huske. Det er gledet ud."

Og Dr. Winter sagde: "Det er meget godt husket efter seks og fyrre Aars Forløb, og De var ikke en Gang god til det for seks og fyrre Aar siden."

Løjtnant Prackle brød ind: "Mændene har Dynamit, Oberst Lanser."

"Arresterede De dem?"

"Javel, Hr. Oberst. Kaptajn Loft og ---"

Lanser sagde: "Bed Kaptajn Loft om at bevogte dem." Han tog sig sammen

og gik frem i Værelset, og han sagde: "Orden, dette maa holde op."

Og Borgmesteren smilede hjælpeløst mod ham. "Det kan ikke holde op."

Oberst Lanser sagde barsk: "Jeg arresterede Dem som Gidsel, for at Deres Folk skulde opføre sig godt. Det har jeg faaet Ordre til."

"Men det vil ikke standse det," sagde Orden ligefremt. "De forstaar ikke. Naar jeg er blevet en Hindring for Folket, saa kan de undvære mig."

Lanser sagde: "Sig mig oprigtigt, hvad De tror. Hvis Folket ved, at De vil blive skudt, hvis der bliver tændt en Lunte til. Hvad vil man saa gøre?"

Borgmesteren saa hjælpeløst paa Dr. Winter. Og Døren til Soveværelset gik op, og Fruen kom ind med Borgmesterens Embedskæde i Haanden. Hun sagde: "Du har glemt denne."

Orden sagde: "Hvilket? Aah, ja, det er sandt." Og han bøjede Hovedet, og Fruen lod Embedskæden glide over hans Hovede, og han sagde: "Tak, min Ven."

Fruen beklagede sig: "Du glemmer den altid. Du glemmer den hele Tiden."

Borgmesteren saa paa det Stykke af Kæden, han holdt i Haanden, paa hvilket Guldmedaillon med det indgraverede Embedssegel sad.

Lanser trængte ind paa ham: "Hvad vil man gøre?"

"Jeg ved det ikke," sagde Borgmesteren. "Jeg tror, de vil tænde Luntten."

"Hvis De nu beder dem lade være?"

Winter sagde: "Oberst, nu til Morgen saa jeg en lille Dreng, der lavede en Snemand, medens tre voksne Soldater passede paa, at han ikke lavede en Karrikatur af Deres Fører. Han fik den til at ligne temmelig godt, før de ødelagde den."

Lanser ignorerede Doktoren. "Hvis De nu beder dem lade være?" gentog han.

Orden syntes næsten at være faldet hen. Hans Øjne var næsten faldet til, og han prøvede at tænke. Han sagde: "Jeg er ikke særlig tapper, Hr. Oberst. Jeg tror, de tænder den alligevel." Han kæmpede med Ordene. "Det haaber jeg, de gør, men hvis jeg beder dem lade være, vil de være bedrøvede."

Fruen sagde: "Hvad er alt dette her for noget?"

"Vær rolig et Øjeblik, min Kære," sagde Borgmesteren.

"Men De tror, de vil tænde den?" vedblev Lanser.

Borgmesteren talte stolt. "Ja, de vil tænde den. Jeg kan ikke vælge mellem at leve eller at dø, men - jeg kan vælge, hvordan jeg skal gøre det. Hvis jeg beder dem om ikke at kæmpe, vil det gøre dem ondt, men de vil kæmpe. Hvis jeg siger, de skal kæmpe, vil de være glade, og jeg, som ikke er særlig tapper, vilde saa have gjort dem lidt mere tapre." Han smilede undskyldende. "De forstaar, det er let at gøre, siden Resultatet for mig bliver det samme."

Lanser sagde: "Hvis De siger ja, kan vi fortælle dem, at De har sagt nej. Vi kan fortælle dem, at De tiggede for Deres Liv."

Og Winter brød vredt ind: "De vilde vide det alligevel. De kan ikke holde paa en Hemmelighed. En af Deres Mænd var ude paa egen Haand en Aften, og han sagde, at Fluerne havde erobret Fluepapiret, og nu kender hele Nationen hans Ord. De har lavet en Sang om det, Fluerne har erobret Fluepapiret! De kan ikke holde paa en Hemmelighed, Oberst."

I Retning af Minen skingrede en Fløjte. Og et hurtigt Vindstød dryssede tør Sne mod Vinduerne.

Orden fingererede ved sin Guldmedaillon. Han sagde roligt: "De ser, Hr. Oberst, intet kan forandre det. De bliver ødelagt og drevet bort." Hans

Stemme var meget blid. Folket kan ikke lide at blive erobret. Frie Mænd kan ikke begynde en Krig, men hvis den en Gang er begyndt, kan de kæmpe videre i Nederlaget. Mænd i Flok, en Førers Følgesvende, kan ikke gøre dette, og derfor er det altid Mænd i Flok, der vinder Slag og frie Mænd, som vinder Krige. De vil opdage, at det er saadan, Hr. Oberst."

Lanser stod ret og stiv. "Mine Ordre er klare. Kl. 11 var den absolutte Frist. Jeg har taget Gidsler. Hvis der bliver brugt Vold, vil Gidslerne blive henrettet."

Og Dr. Winter sagde til Obersten: "Vil De udføre Ordren, naar De ved, at det hele vil mislykkes?"

Lansers Ansigt var lukket. "Jeg vil udføre mine Ordre uden Hensyn til, hvordan de er, men jeg tror, Hr. Borgmester, at en Proklamation fra Dem vilde frelse mange Liv."

Fruen brød klagende ind: "Jeg vilde ønske, du vilde fortælle mig, hvad alt dette Vrøvl betyder?"

"Det er noget rent Vrøvl, min Kære."

"Men de kan da ikke arrestere Borgmesteren," forklarede hun.

Orden smilede til hende. "Nej," sagde han. "De kan ikke arrestere Borgmesteren. Borgmesteren er en Ide, skabt af frie Mænd. Den Slags unddrager sig Arrestation."

I det Fjerne hørte man en Eksplosion. Og Ekkoet rullede frem og tilbage mellem Byen og Bjergene. Fløjten ved Kulminen skingrede skarpt advarende. Orden stod meget spændt et Øjeblik, og saa smilede han. En ny Eksplosion brølede - nærmere denne Gang og større, - og dens Ekko rullede tilbage fra Bjergene. Orden saa paa sit Ur, og saa tog han sit Ur og sin Kæde af og lagde dem i Dr. Winters Haand.

"Hvordan var det nu med Fluerne?" spurgte han.

"Fluerne har erobret Fluepapiret," sagde Winter.

Orden raabte: "Annie." Døren til Soveværelset gik øjeblikkelig op, og Borgmesteren sagde: "Lyttede De?"

"Ja," Annie var forvirret.

Og nu brølede en Eksplosion nærmere ved, og man hørte Lyden af splintret Træ og knust Glas, og Døren bag Skildvagterne blev blæst op. Orden sagde: "Annie, jeg vil gerne have, De bliver hos Fruen, saa længe hun trænger til Dem. Lad hende ikke være alene." Han lagde Armen om Fruen, og han kyssede hende paa Panden, og saa bevægede han sig langsomt hen mod Døren, hvor Løjtnant Prackle stod. Da han stod i Døren, drejede han sig om mod Dr. Winter: "Kriton, jeg skylder Asklepios en Hane," sagde han blidt. "Vil De huske at betale Gælden?"

Winter lukkede Øjnene et Øjeblik, for han svarede: "Gælden skal blive betalt."

Orden lo for sig selv. "Jeg huskede det. Jeg glemte det ikke." Han lagde Haanden paa Prackles Arm, og Løjtnanten veg bort fra ham.

Og Winter nikkede langsomt. "Ja, De huskede det. Gælden vil blive betalt."

Forlagets Efterskrift.

København, den 4.12.42.
Finanslovsdebatten.

Venstres Ordfører:

" ... Regeringen har den Opgave at modvirke alle Former for Provokationer og Sabotage og alt, som vender sig mod Besættelsesmagten. Heri vil vi støtte den, for det tjener ingen Interesser, men skader kun den enkelte og dermed hele Samfundet. Det er jo i vore Dage næsten saadan, at hver enkelt gennem sin Optræden og Udtalelser kan føre Udenrigspolitik. Denne private Udenrigspolitik misbilliger vi i høj Grad."

De Konservatives Ordfører:

" ... Ministeriet Scavenius er dannet med Tilslutning af de samarbejdende Partier, ogsaa med Tilslutning fra konservativ Side. Vi er repræsenteret i Regeringen, og det er en Selvfølge, at Regeringen fuldt ud kan regne med Partiets Loyalitet og Støtte til Gennemførelse af det Program, hvorom Regeringen samles. Med særlig Tilfredshed har vi hørt Statsministerens Udtalelse om, at Regeringen vil føle sig forpligtet over for Rigsdagen og vil fortsætte den Linie for Samarbejde, som hidtil har bidraget til at styrke vort Folks Muligheder og betrygge vor fortsatte Bestaaen som frit og selvstændigt Folk."

De Radikales Ordfører:

" ... Naar Regeringen nu træder frem for Rigsdagen i ændret Skikkelse og under andet Navn, møder den med sit eget Ansigt, sin egen Kunnen og Villen, men den er ogsaa Udtryk for den Enighed, der stedse har hersket om den politiske Linie, som Tidens overvældende Vanskeligheder og Vurderingen af vort Folks Interesser tilsiger. Det er mit Partis Haab, at det maa lykkes Regeringen fortsat at samle hele Befolkningen, og Bestræbelserne herfor vil vi yde vor bedste Støtte."

Socialdemokratiets Ordfører:

" ... Vi tilsiger Regeringen Støtte efter den Erklæring, den har udstedt, og vi tager skarpt Afstand fra de Folk, der forsøger at forstyrre Ordenen og animere til Sabotage."